

Şanlı Ölüm Orucu Direnişi 519. gününde

SOSYALİZM YOLUNDA

ISSN 1300-3585

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2002/11 (51) ● 23 Mart 2002 ● 3 Euro

**Newroz ateşi
yanıyor!**

**Direniş ruhu
kırılmıyor!**

Herşeye rağmen yanan isyan ve özgürlük ateşi

Bu yıl bir değil üç ayrı Newroz'u bir arada yaşadık. Bunlardan ilki devletin resmi "Nevruz"uydu. İkincisi, teslimiyet çizgisinin ruhuna ve gereklerine uygun olarak içi boşaltılan ve Diyarbakır örneğinde görüldüğü gibi salt bir açık hava konserine dönüştürülen "Nevroz"du. Sonuncusu ise, daha çok kutlamalara izin verilmeyen İstanbul ve Mersin gibi kentlerde Kürt emekçilerinin inisiyatifi ve direnciyle gündeme gelen ve yılları bulan çabalara rağmen Kürt halkının özgürlük ateşinin sönmediğine, söndürülemediğine kanıt oluşturan gerçek Newroz'du.

Resmi çevrelerin "Nevruz" soytarılığı

Ulusal özgürlük mücadelesinin sürdüğü yıllarda Newroz kutlamalarının üzerine kan ve ateşle giden devlet, Türki Cumhuriyetlerle gelişen ilişkilerinin ardından, bir anda Newroz'un gerçekte Nevruz, dolayısıyla "beşbin yıllık Türk bayramı" olduğunu keşfetti. O günden beri gerçek Newroz'un baskı ve terörle engellenmesi ve olanaklı olduğu ölçüde içinin boşaltılması çabalarına, onun bir Türk bayramı olarak asimile edilmesi çabaları eşlik ediyor. Artık her Newroz'da devlet illerde söz konusu ilin üst düzey devlet erkanının katıldığı, halkın ise farkında bile olmadığı resmi törenler düzenliyor. Bu resmi kutlamalarda ateşler yakılıp demirler dövülüyor, devlet yetkilileri arasında medyatik yumurta tokuşturma soytarılıkları sergileniyor.

Newroz kuşkusuz salt Kürtlere özgü bir bayram değildir. Başta Kürtler olmak üzere bir kısım Ortadoğu halkları ile Orta Asya halklarının ortak bayramıdır. Genel planda Newroz onu kutlayan halklar için yeni yılın ilk günü anlamına gelmekte, baharın dirilişini ve canlanışını simgelemektedir. Ama öte yandan Newroz'un, her bir halkın tarihinde ve yaşamında, bu tarih ve yaşama sıkı sıkıya bağlantılı olarak kazandığı özel bir anlamı ve içeriği de vardır. Tarih boyunca hep ezilmiş, zorla köleleştirilmiş, haklarından yoksun bırakılmış Kürtler için bu, zulme ve köleliğe karşı isyan ve özgürlük anlamına gelmektedir. Nitekim Kürt kültüründe, Kürt mitolojisi ve söylencelerinde, buna uygun bir anlam ve içerik kazanmıştır. Zalim Dehak ve Demirci Kawa efsanesi bunu simgelemekte ve anlatmaktadır.

Newroz'u ulusal özgürlük ve eşitlik arayan Kürt halkının elinde kendisine kölece hükmedenlere karşı etkili bir silaha çeviren de budur. Aynı şekilde, Türk burjuvazisini, Newroz'u zorla bastırmaya, mümkünse sıradan bir bahar bayramı olarak içeri boşaltıp yozlaştırmaya ve nihayet "Türk bayramı" iddiasıyla kabaca gaspetmeye yönelen de budur.

Türk burjuvazisi Newroz'u "gerçek Türk bayramı" olarak sunarken, Orta Asya Türk Cumhuriyetleri'nde bu bayramın kutlanıyor olmasını kendine dayanak olarak gösteriyor. Fakat bu sözde dayanağın üstü örtülemeyen temelden çürük yanı şudur: Orta Asya Türk halkları, onların yanı sıra İrani halklar, Afganlar, Beluciler ve başkaları, Newroz'u kendi öz ulusal bayramları olarak benimliyorlar ve ulusal ölçekte gerçekten kutluyorlar. Oysa Anadolu Türkleri'nin yaşamında böyle bir bayramı yoktur. Bu nedenledir ki, devletin resmi Nevruz soytarılıklarına Türk halk kitlelerinin herhangi bir ilgisi ve katılımı söz konusu değildir.

Üstelik bu, devletin yıllardır özellikle Newroz'u önceleyen günlerde "Türk bayramı" üzerine yürüttüğü tüm yoğun propagandaya rağmen böyledir. Bu çabanın Türk halkı üzerinde en ufak bir pratik etkisi olmamış, o Newroz'u tümüyle kendi dışında, kendine yabancı bir gün olarak görmeye devam etmiştir. Kürtlerde ise durum tam tersinedir. Devlet yıllardır Newroz'u Kürtlere unutturmaya, onların gündeminden çıkarmaya çalışıyor ve bunun için denenmedik yol bırakmıyor. Buna rağmen, zaman zaman acımasızlıkla uygulanan tüm baskı, terör ve engellemelere rağmen Kürtler her Newroz'da geniş kitleler halinde kutlamalara katılıyorlar. Bu olgu, Anadolu coğrafyası üzerinde Newroz'un gerçekte kime ait olduğuna, hangi halk için bir anlam ifade ettiğine en dolaysız ve kesin bir kanıt oluşturmaktadır.

Teslimiyet çizgisinin izdüşümü: Diyarbakır kutlamaları

Devletin Kürt halkının özgürlük simgesi olan Newroz'u etkisizleştirmek için asıl çabası ve başarısı, "Türk bayramı" hokkabazlıklarında değil fakat daha başka bir yerdedir. Bunu görebilmek için bu yılın Newroz'unda Diyarbakır'da gerçekleşen sözde kutlamalara bakmak gerekir. Asıl başarı, ulusal özgürlük ve eşitlik talebi hala zorla bastırılan, en temel ulusal hakları hala kabaca inkar edilen bir halkın, buna rağmen karnaval havasında konserlere razı edilmesi, bunlarla avutulmasıdır.

Kürt halkının Newroz'u, tıpkı bugünkü Orta Asya halklarında olduğu gibi neşeli bir bahar bayramı olarak kutlamak yoluna gideceği bir tarihi dönem de elbet gelecektir. Fakat bu özgürlüğün kazanıldığı bir tarihi dönem olacaktır. Kürt halkı yazık ki bundan bugün henüz çok uzak. Ulusal köleliğin hala sürdüğü, ulusal inkarın ısrarla dayatıldığı bir tarihi evrede ve ortamda, Newroz günlerinde isyan ateşi yakmak ve özgürlük istemini haykırmak yerine Sezen Aksu şarkılarına eşlik ederek kendinden geçmek, Kürt halkının büyük fedakarlıklar pahasına ve zorlu mücadelelerle yarattığı değerlerin için boşaltmak, onu yeniden eski uysal ve uyumlu konumuna doğru itmek demektir.

Kuşkusuz devlet bunu kendi öz çabasına değil, hemen tamamen İmralı'da simgelenen teslimiyet çizgisine borçludur. Fakat üzerinde durulmayan temel önemde bir nokta var. İmralı dört dörtlük bir sınıf çizgisidir ve bu çizginin arkasında bugün bilinçli tercihi ve örgütlü gücüyle bizzat Kürt burjuvazisi durmaktadır. Diyarbakır gibi Kürt burjuvazisinin güçlü ve örgütlü olduğu, dahası Kürt halk kitleleri üzerinde de etkili bir ideolojik-politik denetim kurduğu bir kentte son bir kaç yıldır en yumuşak, en uysal ve uyumlu Nevroz gösterilerinin gerçekleşmesi tabii ki rastlantı değildir. İmralı'da devletle gerçekleşen kucaklaşmanın sosyal-sınıfsal izdüşümü, en elle tutulur bir biçimde Diyarbakır üzerinden yansımaktadır.

İstanbul ve Mersin: Kırılmayan direniş ruhu

Fakat bu yılın Newroz kutlamaları teslimiyette ve dolayısıyla mücadeleyle yaratılmış değerlerin tahribatında katedilen mesafeye rağmen, Kürt

halkının ulusal özgürlük istemi ve direncinin kırılmadığına da tanıklık etti. İstanbul ve Mersin gibi metropol konumundaki sanayi kentleri, uygulanan tüm baskı ve teröre rağmen, binlerce Kürt emekçisinin ve gencinin militan Newroz gösterilerine sahne oldu. Yüzlerce yaralıya ve geniş çaplı tutuklamalara rağmen bu gösterilerin kitlesel çapta ve saatler boyu sürmesi, bu yılın Newroz'unun en önemli politik kazanımı sayılmalıdır. Bu gösteriler bir yandan devletin inkarcı, yasakçı ve terörist kimliğinin bir kez daha bütün açıklığıyla ortaya çıkmasına ve teşhir olmasına vesile olmuştur. Öte yandan ise Kürt halkının ulusal özgürlük istemlerine bağlılığına ve bu uğurda taşıdığı mücadele potansiyeline tanıklık etmiştir.

Devletin bu kentlerde uyguladığı yasaklar olmasaydı, bu, belki de bu denli açık bir biçimde ortaya çıkmazdı. Fakat bu sonuç kendi başına, devletin bazı illerde kutlamalara yasak uygularken ters tepen bir dargörüştümlülikle hareket ettiğini, tümüyle yanlış bir politik tercihte bulunduğunu göstermez. Devlet bazı kentlerde gösterilere izin verirken diğer bazılarında şu veya bu bahaneyle yasaklama yoluna gitmeyi, muhtemeldir ki kendisi için kolayca elde edilebilir bir kazanım saymıştır. İzin verilen kentlerin hatırına izin verilmeyen kentlerde yasağın sineye çekileceğini ummuştur. En kötü durumda, yasağa rağmen ortaya çıkacak gösteri girişimlerinin kolayca bastırılacağını ve bunun ona ayrıca bir avantaj sağlayacağını sanmıştır.

Bütün bu tahmin, umut ya da sanıların sonuçta boşa çıkması, büyük kentlerin Kürt emekçilerinin taşıdığı ulusal direncin ve dinamizmin doğru değerlendirilemediğini ortaya koymaktadır. Fakat öte yandan, paradoksal görünse de, bu sanayi metropollerinde yasaklamalara gidilmesi, tam da sözünü ettiğimiz direncin ve dinamizmin bir ölçüde olsun görülebilmesinden geliyor. Devlet istediği çerçevede tutamayacağına kanaat getirdiği metropollerdeki kutlamaları yasaklama yoluna gitmeyi daha uygun bir tercih saymıştır. Ne de olsa İstanbul ve Mersin Diyarbakır'dan temelden farklı kentlerdir; buralarda emekçiler üzerinde devletin işini kolaylaştıracak dolaysız bir Kürt burjuva sınıf denetimi kurmak kolay değil.

Bir yanda Diyarbakır öte yanda İstanbul ve Mersin'in iki ayrı örneğini oluşturduğu Newroz kutlamaları üzerine dikkatle düşünmek, bundan gerekli sonuçları çıkarmak güncel siyasal bir önem taşımaktadır. Bu Kürt ulusal hareketi bünyesinde, bugün henüz ayrışmamış ve netleşmemiş olmakla birlikte varlığından kuşku duyulmaması gereken temelden farklı iki eğilimin kavranmasında ve değerlendirilmesinde anahtar niteliğindedir. Bunu şimdilik kısaca ve kabaca, devrimci emekçi eğilimi ile Türk burjuvazisiyle bütünleşme yolunu tutan burjuva sınıf eğilimi olarak tanımlamakla yetinelim.

ABD'nin Ortadoğu planları ve Filistin sorunu

İsrail'in Filistin'e yönelik işgal ve katliam saldırıları sürerken iki önemli gelişme yaşandı. ABD Ortadoğu temsilcisi Zinni apar topar bölgeye geldi ve İsrail'e, ABD'nin saldırıları durdurma çağrısını iletti. Aslında dünyaya ilan etti demek daha doğru. Çünkü Zinni'nin bu çağrısıyla birlikte İsrail, güya işgal ettiği topraklardan geri çekilmeye başladı. Çağrı ilanının ardından dünyaya yayılan haber bu. Ne var ki, tıpkı ateşkes ve barış görüşmelerini başlatma çağrısında olduğu gibi, çekilmeye ilişkin haberler de ABD ve İsrail'e ilişkin gerçekleri ifade etmiyor. Sadece dünyayı yanıltmayı amaçlıyor. Zira İsrail tankları son dönemde işgal edilen Filistin topraklarında dolaşmaya ve Filistinli çocukları katletmeye devam ediyor.

İkinci önemli gelişme, Barcelona'da toplanan AB zirvesinde yine İsrail'e, saldırıları durdurması ve son dönemde işgal ettiği topraklardan çekilmesi içerikli bir çağrı çıkarılmasıydı. Aynı zirvede Belçika'nın, ABD'nin Irak'a saldırı hazırlıkları üzerine görüşme önerisi ise adeta yanıtsız bırakıldı. Daha doğrusu, birlik şimdilik bu konuda bir "tavır belirlemeye" yanaşmadı.

AB'nin bu tutumunun, Cheney'in gezdiği Ortadoğu ülkelerinde karşılaştığı tutumla dikkat çekici bir benzerlik taşıdığı açık. Görünen o ki, kimse ABD'nin Ortadoğu'da (ve giderek tüm dünyada) tam hakimiyet kurmasını arzulamıyor. Ancak cepheden karşı çıkmaya da cesaret edemiyor. İşte ABD'nin, İsrail'in katliamlarına bu kadar zaman göz yumduktan sonra ve tam da Cheney'in Irak için ikna turuna çıktığı bir sırada, Ortadoğu temsilcisini bölgeye göndererek bir kez daha barış havariliğine soyunması da bu yüzden. Ancak, görüldüğü kadarıyla şimdilik pek bir işe yaramadı. Cheney'in Ortadoğu gezisinden eli boş döndüğü söyleniyor.

İsrail: ABD'nin Ortadoğu'daki kanlı eli

Aslında, Cheney'in her gittiği ülkede karşısına Filistin sorununun çıkarılmış olması, bir gerçeğin bir kez daha ve açık biçimde ortaya dökülmesinden başka bir anlam ifade etmiyor: İsrail'in saldırganlığının arkasında ABD emperyalizmi durmakta ve İsrail Filistin halkına yönelik katliamlarını onun sayesinde, onun gücü ve desteğiyle gerçekleştirebilmektedir. Bu elbette tüm dünyanın bildiği bir durum. Ancak konuya ilişkin anlatımlarda açıklıkla ifade edilmekten mümkün merteye kaçınılıyor. Ancak bu gibi vesilelerle ABD'ye arabuluculuk çağrısı çıkarılmaya kalkıldığında, asıl efendi/asıl saldırgan/asıl katil kimmiş itiraf edilmiş oluyor. Cheney'in karşısına, (Türkiye hariç) dolaştığı tüm Ortadoğu ülkelerinde Filistin sorununun çıkarılması hep bunun teyidi.

Amerika'nın en büyük çıkmazlarından birini bu sorun oluşturuyor. Bir yandan, Filistin direnişi ezilmeli ki tüm Ortadoğu (hatta tüm dünya) halklarına ders olsun. ABD'ye karşı konulamayacağını herkes görsün. Çünkü ezilmediği sürece tam tersinden örnek olmaya devam ediyor. Özellikle

Ortadoğu'ya yönelik hesap ve planların yapıldığı bir süreçte, Filistin direnişi, tüm Ortadoğu halklarına güven aşıyor. Ama diğer yandan, Filistin'de katliam sürdüğü müddetçe, bölgenin ABD uşağı iktidarları Irak'a yönelik bir müdahale için açıktan destek de çıkamıyorlar. Cheney'in geçen haftaki temasları bölge devletlerinin bu açmazlarını yeterince göstermiş bulunuyor. Dolayısıyla, eğer ABD Irak'a doğru bir adım atmak istiyorsa, Filistin'den bir adım geri çekilmeyi göze almak zorundadır. Nitekim Zinni'nin şu sıralardaki görevi de budur ve Suudi barış planı adı verilen oyun da bu amaçla sahnelenmeye çalışılmaktadır.

Suudi barış planı bir Amerikan planıdır

Plana göre, İsrail saldırılarını durduracak, son dönemde işgal ettiği topraklardan çekilecek. Buna karşılık olarak Arap ülkeleri İsrail'i tanıyacak. Planın bu kabaca özeti, onun aslında bir Amerikan-İsrail planı olduğunu göstermeye yetiyor. Bu planda sorunun özüne, yani Filistin halkının kendi kaderini tayin hakkına yönelik hiçbir önerme yoktur. Bu açıdan, Amerika'nın bugün çoktan çökmüş bulunan eski barış planlarından bir farkı yoktur. Tek fark, bu kez güya bir Arap ülkesi tarafından öne sürülüyor, Amerika tarafından da destekleniyor görüntüsü verilmesidir. Uygulanabildiği takdirde, planın, Amerika'nın Ortadoğu'daki manevra alanlarını genişletmesi umulmaktadır. Daha çok da, kimi bölge devletlerinin Amerika için manevralarını rahatlatacağı, yani Amerika'nın bölgeye tümüyle yerleşme operasyonunda ihtiyaç duyduğu Arap

desteğini sağlama kolaylığı vereceği...

Diğer yandan, yine uygulanabildiği takdirde, Filistin'deki direniş ateşinin de küllenmesi beklenmektedir. Bu son İntifada'da bir kez daha görüldü ki, İsrail'in saldırıları, ne kadar vahşi olursa olsun, direnişi bitirmeye yetmemekte, tersine direniş ateşini daha da körüklemektedir. Ve bu, yukarıda da belirttiğimiz gibi, Amerika'nın bölgeye yönelik saldırı planlarını sabote edecek bir durumdur ve ortadan kaldırılması gerekmektedir. Amerika için bu belki de Arap desteğinden daha önemli ve acil bir ihtiyaç durumundadır.

AB zirvesinden çıkan Filistin'e destek kararı mı?

Yazının başında ikinci önemli gelişme olarak ifade ettiğimiz AB kararının arkasında da kuşkusuz emperyalistlerin kendi çıkarları yatıyor. Daha doğrusu, Avrupalı emperyalistlerin Amerikan emperyalizmiyle çelişen çıkarları. Yoksa, bir direniş mevsizinin, bir "kötü" örneğin ortadan kaldırılması

onların da işine gelecektir. İsrail'in aylardır sürdürdüğü vahşeti görmezden-duymazdan gelmeleri, bırakın müdahaleyi, bir uyarı, bir kınama ihtiyacı dahi duymamaları bundandır. Fakat diğer yandan, Ortadoğu'nun hakimiyetini tümüyle ABD'ye teslim etmek de işlerine gelmiyor. Cepheden karşı çıkmadıkları Irak'a saldırı planına, dolaylı fakat daha uygun görünen Filistin sorunu üzerinden müdahale etmeyi tercih ediyorlar. Bu yolla, Ortadoğu'da ve dünyadaki Amerikan müdahaleciliğine karşı kampı arkalarına almış, Amerika karşısında ellerini güçlendirmiş olacaklar. Avrupalı emperyalistlerin Amerika'ya karşı kullanmaya çalıştığı tek koz Filistin de değil. Amerika'nın Türkiye ve Iraklı Kürt liderlerini kullanma tutumu karşısında, Avrupa da PKK'yı kullanmaya çalışıyor. Hem Türkiye'nin AB üyeliğine adaylık süreci, hem Amerika'nın Irak'a yönelik hesaplarına karşı... Güney Kürdistan için pek güçlü bir koz olmasa da, Türkiye üzerinde ne kadar etkili olduğu ortada.

Cheney geldi gitti, “kan pazarlığı” tamam!..

Sıra işçi ve emekçi çocuklarının cepheye sürülmesinde!

ABD Başkan Yardımcısı Dick Cheney, Ortadoğu gezisi kapsamında 19 Mart'ta Türkiye'ye geldi. Resmi açıklamalarda gizlenenin aksine, Cheney'in yaptığı görüşmelerle Ecevit'in ABD gezisinde temelleri atılan kan pazarlığına son biçim verildi. Sonuç olarak Cheney durumdan memnun bir şekilde Türkiye'den ayrıldı.

Cheney'in Ankara'da yaptığı görüşmeler ABD-Türkiye ilişkilerinin son durumu hakkında önemli açıklamalar sağlamaktadır. Resmi açıklamalarda ısrarla gizlenmeye çalışılsa da, görüşmelerde ABD emperyalizminin Ortadoğu ve Kafkasya'daki ihtiyaçları doğrultusunda Türkiye'nin ne türden misyonlar üstleneceği tartışılmış, Afganistan'da ve Irak'a yönelik hareket sırasında Türkiye'nin ne tür görevler üstleneceği karara bağlanmıştır. Bu hizmetlerin fiyatı da gene görüşmelerde belirlenmiştir.

Türkiye'ye söz düşmeyen konular

Cheney ile yapılan toplantılarda nelerin görüşüldüğüne geçmeden önce nelerin görüşülmediğine değinmekte fayda vardır. Zira burjuva basında, asıl görüşülen konuları perdeleme kaygısının bir sonucu olarak, olur olmaz bir takım konular öne çıkarılmaktadır.

Belki de üzerinde hiç tartışma yapılmayan şeylerden biri Amerika'nın Irak'a dönük bir operasyon yapıp yapmayacağı konusudur. Ne Amerika tarafı bunu tartışmaya açmış, ne de Türkiye bu konuda resmi bir görüş ifade etmiştir. Cumhurbaşkanı Sezer'in "Türkiye'nin Irak'a dönük bir operasyona kesinlikle karşı olduğu" açıklaması, daha çok zevahiri kurtarmaya dönük bir anlam taşımaktadır. Irak'taki rejimin bir biçimde tasfiyesi, ABD emperyalizminin Ortadoğu'ya kendi çıkarları doğrultusunda yeniden biçim verme planlarının bir parçasıdır ve konu Türkiye'nin boyunu fazlasıyla aşmaktadır. Nitekim Cheney de, gerek Türkiye'de gerekse uğradığı diğer ülkelerde Irak'taki rejimi ne yapıp edip değiştirme kararlılığını sık sık vurgulamıştır.

Görüşmelerin ardından açıklama yapan Başbakan Ecevit, Cheney'in "görünür gelecekte Irak'a bir operasyon yok" dediğini açıklamıştır. Başbakan'ın yeni ve sevindirici bir gelişme olarak ve adeta görüşmelerin bir sonucuymuş gibi aktardığı bu durum aslında uzun zamandır bilinmektedir. ABD'nin Irak'a operasyon için siyasal ve teknik bir takım koşulların oluşmasını bekleyeceği daha Cheney Ortadoğu turuna başlamadan günler önce büyük ölçüde netleşmiş, bir askeri operasyon için en uygun zamanın önümüzdeki sonbahar olacağı görüşü ABD yönetimi içinde ağır basmaya başlamıştır. Dolayısıyla Ankara'daki görüşmelerin temel konularından birisi operasyonun ertelenip ertelenmemesi de değildir. Zamanlama konusundaki kararı ABD tümüyle kendi hesapları doğrultusunda verecektir.

Cheney'in Arap ülkelerinin yöneticileriyle yaptığı görüşmelerde Filistin sorununun özel bir şekilde ön plana çıktığı biliniyor. Arap şeyhlerinin Filistin konusunu neden bu kadar ısrarla öne çıkarttıkları ise ayrı bir değerlendirme konusu. Fakat şu kadarı söylenebilir ki, Arap şeyhlerinin bu hassasiyetinin Filistin halkını düşünmekle zerre kadar ilgisi bulunmuyor. Onları asıl kaygılandıran Filistin'de yanan direniş ateşinin Irak'a dönük bir saldırı nedeniyle bütün bölge ülkelerine yayılması kaygısıdır.

Emperyalist saldırganlığa karşı patlak verecek devrimci bir kabarmanın kendi gerici iktidarlarını da tehdit etmesidir. Elbette ki Arap şeyhleri bunu dosdoğru böyle ifade etmemekte ve Filistin halkının karşı karşıya olduğu işgal ve katliam politikasının son bulmasını istediklerini söylemektedirler.

Türkiye'nin ise buna bile yüzü yoktur. Gazeteci Cengiz Çandar bu konuda şunları yazmaktadır: "Ankara'nın, diğer Ortadoğulu liderler gibi 'Irak'a operasyon diyebilmek için, önce 'Filistin-İsrail savaşı durdurulsun' itirazını yapabilecek bir 'manevra zemini' de yok. Daha bir hafta önce İsrail'e yaklaşık 700 milyon dolarlık askeri sipariş veren ve böylece Türkiye'nin ceplerini hafifletirken, ekonomik ve güvenlik sıkıntısı içindeki Ortadoğu'daki Yahudi devletinin kasalarını doldurmayı tasarlayan 'Türkiye'deki liderlerin bu tür bir itirazının ciddiyeti ve geçerliliği olabilir mi?'"

“Türkiye'nin kaygıları” ya da kan pazarlığının önkoşulları

Dış politikası esas olarak ABD emperyalizmine bağımlılık ilişkileri tarafından belirlense de, Türkiye'nin Irak'a dönük bir operasyon konusunda bir takım kaygılar dile getirdiği görülmektedir. Cumhuriyet gazetesinin yazdıklarını dikkate alacak olursak, Türkiye'nin masaya koyduğu kaygılar listesi bir hayli de uzundur.

Kuzey Irak'ta bir Kürt devletinin kurulmasının yaratacağı sakinlerden Güney Irak'taki Şii nüfus üzerinde İran denetiminin artmasına, Türkmenlerin karşı karşıya kalacağı tehlikelerden bölge dengelerinin olumsuz etkilenmesine ve nihayet Türkiye ekonomisinin bu operasyonu kaldıramayacağına kadar uzanan geniş bir liste söz konusudur.

Fakat usulen listeye eklenenler ile herhangi bir pazarlık konusu yapılmadan Türkiye'yi memnun edecek şekilde çözülmesi kolay olan maddeleri bir kenara koyduğumuzda, geriye iki temel başlık kalıyor. Bunlardan birincisi Irak'ın toprak bütünlüğünün korunması, ikincisi ise operasyon nedeniyle Türkiye ekonomisinin uğrayacağı kayıplardır.

Birincisinin ne anlama geldiği uzun zamandır bilinmektedir. Türkiye oldu bittiyi getirilerek Güney Kürdistan'da bir Kürt devletinin kurulması ihtimalinden büyük bir rahatsızlık duymaktadır.

Genelkurmay Başkanı'nın ağzından bunu bir savaş nedeni sayacağını ilan etmiş bulunmaktadır. İkinci olarak ise, olası bir operasyonun ekonomik faturasının zaten zorda olan ekonomiyi bütütünü kontrolden çıkaracağı düşünülmektedir.

Bu kaygılar Türk burjuvazisinin bölgedeki Amerikan politikalarıyla ters düştüğünü göstermiyor. Türkiye'nin niyeti bu iki sorunu bahane ederek Irak operasyonuna karşı çıkmak değildir. Türkiye cephesinden gözetilen asıl amaç, verilecek hizmet karşılığında alınacak bedeli yükseltmektir. Zira emperyalizmin Ortadoğu politikalarında Türkiye'nin önemli bir yeri vardır. Aynı şekilde Irak operasyonu konusunda da emperyalizme en anlamlı hizmeti verecek konumda olan ülkelerin başında Türkiye gelmektedir. İşte Türkiye burjuvazisi ülkenin jeo-politik konumundan kaynaklanan bu avantajı en yüksek fiyata ABD emperyalizmine pazarlamak istemektedir. Görüşmelerin sonunda Türk tarafının sevincine ve ABD heyetinin rahatlığına bakılacak olursa, pazarlıklar her iki tarafı da memnun edecek şekilde sonuçlandırılmış olmalıdır.

Alan memnun, satan memnun!

ABD'nin Kürt devleti konusunda Türkiye'yi memnun edecek bir formül oluşturmakta fazla zorlanmayacağından, bu sadık uşağının isteklerini bir biçimde karşılama yoluna gideceğinden kuşku duymamak gerekir. Zira ABD'nin Ortadoğu'daki çıkarlarının ve hesaplarının çapı düşünüldüğünde, Türkiye'ye hizmetleri karşılığında verilecek pay devede kulak kalmaktadır.

Görüşmelerde Cheney Türkiye'nin uğrayacağı zararların ABD tarafından karşılanacağı sözünü de vermiş bulunmaktadır. Öte yandan Cheney'in Ankara'dan ayrıldığı gün Fransız *Le Figaro* gazetesi, görüşmelerde ABD heyetinin sunacağı hizmete karşılık Türkiye'ye Irak petrollerinden pay teklif ettiğini yazmıştır. Gene aynı şekilde ABD yönetimi Afganistan'daki Türk birliğinin masraflarını karşılamak üzerine yetersiz de olsa kesenin ağzını açmıştır.

Ortadoğu'da gerçek “şer eksenini”: ABD, İsrail, Türkiye ortaklığı

Mısır'da yayınlanan *El Ahram* gazetesi ABD, İsrail ve Türkiye arasında gelişen ittifakı, yerinde bir tespitle, bölge ülkeleri ve halklarına karşı “şer eksenini” olarak tanımladı. Cheney'in Ortadoğu ziyareti, (Arap şeyhleriyle yapılan görüşmeleri bir kenara koyarsak) bu “şer eksenini”nin güçlendirilmesi çabasında yeni bir düzey anlamına gelmektedir. Son görüşmelerde Irak ve Filistin öne çıkmış olsa da, giderek güçlendirilen, yeni anlaşmalarla takviye edilen bu “şer eksenini”, ABD emperyalizminin çok daha temel hesaplarına dayanmaktadır.

Irak'a dönük askeri bir operasyon muhtemelen ABD önderliğinde hareket eden bu “şer eksenini”nin ilk ortak icraatı olacaktır. Onu başkaları da takip edecektir. ABD ve Türkiye arasında gelişen pazarlıkların böyle bir yönünün de bulunduğunu görmek, Ortadoğu halklarıyla emperyalist saldırganlığa, somutta da bu “şer eksenini”ne karşı ortak devrimci mücadeleyi örgütlemek önümüzdeki dönemin kendini dayatan temel önemde bir görevi olacaktır.

Basın'da Cheney gezisi...

Ankara Cheney'e gerçekten direnecek mi?

Amerikan Başkan Yardımcısı Dick Cheney, Irak lideri Saddam Hüseyin'i devirmeye yönelik Amerikan hazırlıkları çerçevesinde gerçekleştirdiği uzun Ortadoğu turunun son durağı olarak bugün Ankara'da.

Cheney, yoldayken, Ankara'dan ve özellikle Başbakan Bülent Ecevit çıkışlı, 'Irak'a operasyon istemiyoruz' açıklamaları işitildi; Başbakan, kendisine yakın gazetecilere 'Türkiye, Irak hareketine karşı' görüşünü seslendirdi.

Bunların üzerinde fazla durmadık. Amerikalılar'ın durduğunu da sanmıyoruz. Ekonomisi, 'Amerika'nın inayeti ile' IMF'nin rekor 31.5 milyar dolarlık borç yükü altına girmiş, bu borcun yarısı ABD'nin Ankara Büyükelçisi Robert Pearson'un sözcükleriyle 'Amerikan vergi mükellefinin parasından' sağlanmış bir ülkenin, Amerika'ya karşı fazlaca ve geniş bir 'manevra alanı' olamaz.

Amerika'ya karşı Türkiye'nin tek 'manevra marjı' AB'nin önde gelen ülkelerinden biri olabilmesiyle mümkündür. AB, Irak'a karşı bir Amerikan hareketine karşı çıkabildiği oranda, kendi bünyesi içindeki Türkiye'den de beslenerek veya Türkiye, bu konudaki politikasını AB ile 'koordine ederek', söz konusu Amerikan hamlelerine karşı durabilirdi. (Unutmayalım ki, IMF'nin ek kaynağı, Amerika dışındaki yani çoğunlukla AB ülkelerinden oluşan G-7'den karşılanıyor).

Oysa, son günlerde de anlaşıldığı üzere, Türkiye'de 'strateji çizme gücünde' bulunanlar, AB'ye karşı eğilimler taşırken, Amerika'yı koyacak yer bulamıyorlar. Rusya ve İran'a yönelik olarak tasavvur edilen 'hayali' bir açılım dahi 'ABD'yi gözardı etmeden' sözcükleri yerleştirilerek ifade edilmek zorunda kalıyor.

Irak'a hareket, Amerikan Yönetimi'nin etkili kanadı için 'rasyonel-ideolojik' sebepler bir yana bırakılırsa, bir 'takımı' halinde. Eğer bu konuda bir 'Washington kararı' alınacaksa -henüz alınmadı ama alınacağına dair işaretler kuvvetli- Amerika, tek başına hareket edecek kadar pervasız ve güçlü görünüyor. Dahası, Washington'dan ilettiğimiz bilgilerde, bu konuda 'İran ile el altından mercimeğin fırına verildiği' bile bir söylenti olarak Washington kulislerinde dolaşiyor.

Cheney'in uzun Ortadoğu turunda, çevresindekilerden uluslararası basına sızdırılan bilgilerdeyse, Arap liderlerin kendi kamuoylarına 'Amerika'nın Irak'a karşı girişeceği operasyona şiddetle karşı çıktıkları' ama Cheney'e ikili görüşmelerinde 'sağlam bir gerekçe bulunur ve Filistin-İsrail eksenindeki çatışma yumuşatılırsa buna karşı çıkmayacaklarını' hatta 'Saddam'ın devrilmesini destekleyeceklerini' söyledikleri vurgulanıyor.

Türkiye'de basına yansıyan yetkililerin 'Irak'ta harekate karşıyız' açıklamalarını da böyle değerlendirmekte yarar var. Ankara'da Cheney ile yapılacak görüşmeye ilişkin açıklamalardan ziyade 'açıklanmayacak olanlar' gerçeği yansıtacak. (...)

(C. Çandar/Habertürk internet sitesi/19 Mart 2002)

Mızrağın ucu

ABD'li şahinlerden Richard Perle'ye göre, "Amerikan bombardımanıyla cesaretlenen Irak birlikleri ve yurttaşları Bağdat yönetimine karşı ayaklanacak ve... Saddam'ı kendi halkı devirecek!"

ABD'nin bu ve benzeri senaryolarında Türkiye'deki (İncirlik başta) üslere ve topraklarımıza asker konuşlandırmasına gereksiniliyor.

Cheney'yle her şeyi, örneğin Afganistan'da Türk askerinin komutanlığını sağlayacak gereksindiğimiz 300 milyon doları, belki de ekonomik sorunları, belki de Azeri petrol hattını, hemen her şeyi şöyle böyle konuştuğumuzdan söz ediliyor.

Velakin, her şeyi ama her şeyi konuşurken ABD'ye olası Irak operasyonunda üslerimizden yararlanmasına olanak olmadığını, bu olanakları ABD'ye vermeyeceğimizi söyleyebildik mi?

IMF'nin 16 milyar dolarlık son kredisini ABD yönetiminin sağladığını Başbakanımız açıkladıktan, öncelikle ekonomi, pek çok konuda ABD'nin ayrılmaz parçası olduktan sonra...

ABD'ye yararlanmak istediği olanakları kullanılmayacağımızı söyleyebilir miydik?

Zor dostum, zor. Hatta olanaksız!

(Cüneyt Arcayürek/Cumhuriyet/20 Mart 2002)

Ortadoğu'daki şeytan eksenini

Celal Nassar

(...)

Türkiye, ABD'nin uluslararası politikayı yeniden düzenleme, terörle savaşma ve Irak, İran, Kuzey Kore'nin oluşturduğu şeytani üçlüyü boğma çabasının güvenilir bir ortağı. Ama şeytan, bakanın gözündedir. Araplar ve genel olarak Ortadoğulular için; ABD, İsrail ve Türkiye'nin yükselen güvenlik paktı, üzücü sonuçlar barındırıyor.

Türkiye, hâlâ zorlu bir ekonomik krizle yüz yüze. Yine de, Ecevit-Bush görüşmeleri, böylesi küçük ikili konulara pek az değindi. İki lider, bunun yerine ciddi uluslararası görevlere odaklandılar, ABD'nin yeni hamleler yapmayı, küresel satranç tahtasını düzenlemeyi ve genel olarak, kendisi ve onunla oynayanlar için yaşamı kolaylaştırmayı planladığı bölgelere. Türkiye, çoktan hazır. Afganistan'daki İngiltere komutasının sona ermesinden sonra, uluslararası güçlerin başına Ankara geçecek. Diğer küresel pastalarda da parmağı var: Orta Asya, Ortadoğu, Akdeniz, Balkanlar, Kıbrıs, Ege, Kafkas platosu ve Hazar'ın petrolü. Bu görkemli küresel ziyafetin ana sıcağı ise, fırından yeni çıkarılan, ortak Irak saldırısı.

Saldırıya zemin hazır

Saddam Hüseyin rejimine karşı yakında düzenlenecek bir saldırıya dair planlar yapılıyor. Ecevit, Washington ziyareti sırasında bu planları ele aldı. Askeri planlamacılar, Kuzey Irak'taki 70 bin Kürt savaşçı ile, Güney Irak'taki daha küçük düzensiz savaşçılar grubuna silah ve para vermeyi, ardından da ABD hava desteğiyle onları Saddam Hüseyin'in üzerine salmayı hayal ediyor. Sonraki bir aşamada, ABD Özel Kuvvetleri ve Türk tank birlikleri, Bağdat'a yürüyebilir. Geçenlerde Washington ile Ankara arasında imzalanan bir işbirliği anlaşması, böylesi bir askeri harekâtın zeminini hazırlayan nitelikte.

Öyle görünüyor ki, Bush ve Ecevit, Bağdat'a karşı ortak bir saldırı ile ilgili planlarını tamamladılar. Ayrıca, İran'a stratejik nitelikte bir askeri, ekonomik, siyasi ambargo dayatmanın yollarını da tartışmış olabilirler. Böylece, şeytan ekseninin üçte ikisi halloluyor.

Türkiye'ye bistüri rolü

Burada saldırı altında olan bir şeytan eksenini görmüyoruz; aksine, inşa halinde bir şeytan eksenini söz konusu. ABD, İsrail ve Türkiye arasındaki işbirliği, ard arda gelen güvenlik ve askeri anlaşmalarla biliniyor. Bu eksenin planlarında Türkiye'nin merkezi bir rolü var. O, eksenini, kendisi olmadan gidemeyeceği veya çok zorlanacağı yerlere götürebilecek bir kamanın keskin ucunda yer alıyor. Türkiye; İslam inancı, laik anayasası, emperyal tarihi ve Avrupa konumu ile, ABD'nin Ortadoğu için öngördüğü yeniden yapılanma ameliyatında ana bistüri görevi yapabilir.

(Al Ahram)

ABD Ortadoğu'dan defol!

ABD Başkan Yardımcısı Dick Cheney'in 19 Mart Salı günü Türkiye'ye gelişini protesto etmek amacıyla Ankara'da çeşitli kurumlar biraraya gelerek bir basın açıklaması yapma kararı aldılar. Eylem SSK İşhanı önünde toplanılması, daha sonra YKM önüne yürünerek burada bir basın açıklaması yapılması şeklinde planlanmıştı. Ancak sabah saatlerinden itibaren Kızılay ve çevresi yoğun bir abluka altına alındı, kimlik kontrolleri yapıldı. Şüpheli görülenler gözaltına alındı. Böylece Ankara'da tam bir terör havası estirildi.

SSK İşhanı önünde toplanmaya başlayan 100'ü aşkın kişi burada çember içine alındı, yürümesi engellendi. Bunun üzerine sloganlar atmaya başlayan kitle olayı protesto etti.

IHD Ankara Şube Başkanı Ender Büyükçulha burada basın metnini okuyarak, bir kere daha YKM önüne çıkma yasağını protesto ettiklerini açıkladı. Sözlerini "Savaşa hayır!", "Amerikan askeri olmayacağız!" diyerek noktaladı.

Eylemde "Emperyalizm Ortadoğu'dan elini çek" yazılı pankart açıldı. Basın metninde birçok DKÖ ve sendikanın imzası bulunmasına rağmen emekçiler cephesinden katılım oldukça düşüktü. Eylemde sıkça "Savaşa hayır!", "ABD Ortadoğu'dan defol!", "Amerikan askeri olmayacağız!", "Yaşasın halkların kardeşliği!", "Yaşasın devrim ve sosyalizm!" sloganları atıldı.

SY Kızıl Bayrak/Ankara

Newroz teslimiyet ve ihanete karşı direniştir

Newroz kutlamaları geride kaldı. Bu yılki Newroz kutlamalarının temelde üç ayrı biçim altında gerçekleştiği söylenebilir.

Bunlardan birincisi devletin Newroz kutlamalarına izin vermediği kentlerde gerçekleştirilen, gerçekleştirilmeye çalışılan militan Newroz kutlamalarıydı. İkincisi, devletin izin verdiği kentlerde, ağırlıklı olarak teslimiyetçi çizginin denetiminde gerçekleştirilen ve devletle karşı karşıya gelmemek için çok büyük özen gösterilen, adeta artık Kürtlerin "uslu çocuk" olduğunu kanıtlamak üzere organize edilmiş kutlamalardı. Üçüncüsü ise her zamankinden daha yaygın olarak devletin, özel savaşın bir parçası olarak geliştirdiği sahte Nevruz'lardı.

Devlet terörüne karşı militan direniş çizgisi

Devlet bazı kentlerde HADEP'in Newroz'u mitinglerle kutlama isteğini reddetti. Newroz'u yasakladı. Kendi cephesinden bir kararlılık gösterisine girişen devlet, bir bakıma Kürt halkının coşku ve öfkesini HADEP'in temsil ettiği teslimiyetçi çizginin denetiminden kurtarmış oldu.

HADEP'in kutlamalar üzerindeki denetiminin farklı amaçla da olsa kırıldığı bu kentlerde Newroz'u kutlamak için sokağa çıkanlar yoğun bir polis ablukasıyla karşılaştılar. Özellikle Mersin ve İstanbul'da kitleler devlet güçlerinin gözü dönmüş terörüne maruz kaldılar. Ancak Newroz'u kutlamak isteyenler de en az polisler kadar kararlıydı. Yüzlerce gözaltıya, gaz bombalarına, panzerlerle üzerlerine yürünmesine rağmen, insanlar saatlerce Newroz'u sahiplendiler, onu devlete terketmemek için çatıştılar. Hele Mersin'de sergilenen ısrarlı, militan sokak direnişleri devlet güçlerini çoğu zaman çaresiz bıraktı.

Mersin'de öğleden sonra, İstanbul'da ise akşam saatlerinden itibaren devlet pes etmişti. Emekçi semtlerinde yakılan Newroz ateşlerine müdahale etmeyi bıraktılar. Gerçek Newroz koparılmıştı.

Kürdistan'daki kutlamaları devlet değil teslimiyetçiler denetledi

Kürdistan'ın hemen bütün illerinde izinli kutlamalar yapıldı.

Geçen yıl çıkan "w" krizinden ders almış olmaları ki, HADEP'liler bu kez, birçok ilde valiliklere verdikleri izin dilekçelerine "Nevruz" yazmayı tercih ettiler. Bunun ne kadar etkisi oldu bilinmez, ama başta Diyarbakır olmak üzere birçok ilde kutlamalar için izinler alındı.

Diyarbakır'daki Newroz kutlamalarına yaklaşık

150 bin kişilik büyük bir kitle katıldı. Avrupa Parlamentosu Milletvekilleri Feleknaz Uca ile Helin Baba da kutlamaları izlediler. Başta Sezen Aksu olmak üzere bir dizi sanatçı da alanda konser verdi.

Siirt'teki kutlamalarda konuşan HADEP Genel Başkan Yardımcısı Kemal Peköz, parti olarak Türkiye'nin AB'ye girmesi için her türlü katkıyı yaptıklarını söyledi.

Elazığ'da ise HADEP İl Başkanı, Emniyet Müdür Yardımcısı'na çiçek vererek onun ve polislerin "Nevruz Bayramı"nı kutladı, böylelikle de "barış süreci"ne güya katkı yapmış oldu.

Bu kadarı bile gösteriyor ki HADEP, kendi denetiminde geçen Newroz kutlamalarını emperyalistlere ve sermaye devletine şirinlik gösterisine dönüştürmeye çalışmış, bunda da belli ölçüde başarılı olmuştur.

Devletten yaygın sahte Nevruz kutlamaları

Devletin bu yıl sahte Nevruz kutlamalarını bir hayli yaygın yaptığı gözlenmektedir. İstanbul ve Ankara gibi büyük kentlerin yanı sıra Trabzon, Kayseri vb. birçok kentte resmi kutlamaları gerçekleştirildi.

Özel savaşın en yoğun yıllarında dahi devlet biri Ankara'da bir diğeri Diyarbakır'da iki resmi kutlamayla yetiniyordu, daha doğrusu yetinmek durumunda kalıyordu. Çünkü devletin tüm baskısına

ve propagandasına rağmen meşru olan Nevruz değil Newroz'du. Resmi kutlamalardan sermayenin kiralık kalemleri dahi çoğu kez gizli bir alayla söz ediyordu. Fakat son yıllarda yaşanan gelişmeler Kürt halkına ait pek çok değer olduğu gibi Newroz'un da içinin boşaltılması, anlamsızlaştırılması noktasında devlete büyük imkanlar sağladı. Nevruz'la Newroz arasındaki fark silinmeye yüz tuttu. Bugün HADEP'lilerin izin almak için dilekçelere "Nevruz" yazabilmelerinin de, resmi kutlamaların bu denli meşrulaşmasının da gerisinde bu aynı olgu yatmaktadır.

Newroz'u sahiplenmek ihanet ve teslimiyetçiliği reddetmekle mümkündür

Sömürgeci ve sömürücü düzenin sahipleri sevinmekte o kadar acele etmesinler. Bugün teslimiyetçi ihanet platformu sayesinde içini bir ölçüde boşaltmayı başardıkları Newroz asla ve asla istedikleri türden bir Nevruz'a dönüşmeyecektir. Newroz ve onunla birlikte birçok ilerici, devrimci değer Kürt emekçilerinin mücadele hafızasına kazanmıştır. Bugünkü durum geçicidir. Kürt emekçilerinin beynine ve yüreğine kök salmış bu değerler aynı zamanda yeni bir devrimci uyanışın da güvencesidir. Türkiye'nin, Kürdistan'ın ve Ortadoğu'nun her yerinde, Newroz ateşlerinin gerçek sahipleri tarafından tutuşturulduğunu görmek için çok fazla beklemek gerekmeyecektir.

Çeşitli kentlerde Newroz kutlamaları...

İstanbul'da Newroz...

Yoğun devlet terörüne karşı militan sokak gösterileri...

Kürt halkının özgürlük ateşi baskı ve terörle söndürülemez!

Emniyet ve valilik bir gün öncesinden televizyondan Newroz eylemlerini yaptırmayacaklarına dair tehditler savurmuşlardı. Buna uygun olarak sabahın erken saatlerinden itibaren İstanbul'da Topkapı ve çevresi yoğun bir polis ablukası altına alınmıştı.

Değişik yönlerden gelmeye çalışan Kürt yurtseverlerinden ve emekçilerden oluşan gruplar daha Topkapı'ya ulaşmadan polisin saldırısına uğradılar. Sokaklarda görülen tüm grupların üzerine coplarla, panzerlerle, sis bombalarıyla, yer yer de silah kullanılarak

saldırıldı. Gruplar dağılmaya zorlandı. Dağılmamakta ısrar edenler yaka paça gözaltına alındı.

Bu arada Edirnekapı'da 500 kişiye yakın bir kitle ateş yaktı. Kolluk güçleri buraya da yöneldi ve buradaki insanları ancak panzer ve gaz bombaları ile dağıtabildi. Gene aynı sıralarda Cevizlibağ'dan Merter'e doğru 300 kişilik bir kitle yürüyüşe geçti. Merter'e vardiktan sonra dağılan kitlenin bir kısmı Topkapı'ya dönmek istedi. Polis bu gruba da azgınca saldırılarak gözaltına aldı. Çapa'da ise otobüs duraklarından ve sokak aralarından onlarca insan vahşice dövülerek gözaltına alındı. Topkapı surlarına kadar gelebilen bir başka grup da aynı saldırganlıkla dağıtıldı. Aksaray Yusufpaşa'da toplanmaya çalışanlar da azgın saldırılardan paylarını aldılar. Eylemler saatlerce sürdü. İstanbul'da binlerce polis tam bir gözü dönmüslükle sokaklarda terör estirdi.

Kitle bir türlü tam anlamıyla toplanamadı. Bunda en büyük etken merkezi bir organizasyonun yokluğu idi. Newroz'un kutlanması konusunda ısrarlı olan tabanın basıncından kurtulmak için HADEP Topkapı'yı adres göstermiş, fakat sadece çağrıyla yetinmişti. Sonuçta Newroz'u kutlamak isteyen binlerce insan devlet güçleriyle başbaşa bırakıldılar.

Bu durum belki kitlesel ve merkezi bir Newroz kutlamasını engelledi. Fakat aynı zamanda şunu da açığa çıkardı. Teslimiyetçilerin denetiminde olmadığı takdirde Kürt halkı kendi değerlerine sahip çıkmak için herşeyi göze almaya hazır. İstanbul'da ve Mersin'de, devletin tüm baskı ve terörüne karşın, Kürt halkının Newroz'u sokaklarda militanca sahiplenmesi bunu ortaya koydu. Kürt halkı sermaye devletiyle sözde "barış" politikasının kendisine neleri kaybettirdiğini ve kaybettireceğini bedeller ödeyerek öğreniyor.

SY Kızıl Bayrak/İstanbul

Ankara-Tuzluca'yır: İzinsiz coşkulu eylem...

Ankara'da Newroz kutlamaları akşam saatlerinde de devam etti. Bu etkinliklerin en güçlülerinden birisi de Tuzluca'yır'da yapıldı. Eyleme yaklaşık 150 kişi katıldı. Eylem içerisinde *Kızıl Bayrak*, HADEP, *Atılım*, *Kaldıraç* ve *Genç Kurtuluş*'un olduğu bir komite tarafından düzenlendi. Tuzluca'yır göbekte yapılan eylem sloganlarla başlatıldı. "Biji Newroz-Emekçi Mamak Halkı" imzalı bir pankart açıldı. Ateş yakılıp, halaylar çekildi. Yaklaşık 1 saat kadar süren eyleme zaman ilerledikçe katılım da arttı.

Eylemde sıklıkla atılan sloganlar şunlardı: "Biji Newroz, biji biratiya gelan!", "Yaşasın halkların kardeşliği!", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!", "Savaşa hayır kahrolsun emperyalizm!", "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!", "İçerde dışarda hücreleri parçala!", "Tuncay Yıldırım ölümsüzdür!", "Yaşasın devrimci dayanışma!", "Katil devlet hesap verecek!".

Polis eylem öncesi mahallenin giriş ve çıkışlarında kimlik kontrolü yaparken, eylemi ise izlemekle yetindi. Eylem ortak imzalı bildirinin dağıtılmasının ardından sloganlarla bitirildi. Komünistler eyleme güçlü bir katılım sağladılar. Daha sonra yine ortak komite tarafından program dahilinde bir havai fişek gösterisi yapıldı. (*SY Kızıl Bayrak/Ankara*)

Bursa: Kutlamalara 2 bini aşkın kişi katıldı

Newroz, Bursa'da yağışa ve yoğun polis ablukasına karşın 2 bini aşkın kitle tarafından kutlandı. Yavuz Selim mahallesinde saat 11:00'de başlayan kutlamalara HADEP, İHD, EMEP ve devrimci gruplar katıldılar.

Devrimci gruplar tarafından "Yaşasın halkların kardeşliği!", "Devrimci tutsaklar onurumuzdur!", "İçerde dışarda hücreleri parçala!", "Tecridi kaldırın ölümleri durdurun!" sloganları atıldı.

HADEP'liler ise eylem boyunca barış talepleri olsa gerek slogan atmadılar. Anadilde eğitim istemiyle ilgili olarak Uludağ Üniversitesi öğrencilerine verilen cezalar, öğrenciler tarafından açılan "Soruşturmalara son!" pankartıyla protesto edildi. Öncesinde gözaltıların olduğu kutlamalar, müzik gruplarının ve davul-zurna eşliğinde çekilen halaylarla son buldu. (*SY Kızıl Bayrak/Bursa*)

İskenderun: Yoğun yağışa rağmen coşkulu kutlama

Ulusal uyanışın ve isyanın simgesi olan newroz İskenderun Yıldırımtepe Kanalboyu'ndaki alanda kutlandı. Kutlamalara HADEP, İHD, DİSK Genel-İş, TUHAY-DER, Eğitim-Sen, *Kızıl Bayrak*, *Atılım*, *Alınterimiz*, MKÜ- ÖDER katıldı. Yoğun yağışa rağmen saat 10: 00'da toplanan yaklaşık 750 kişi Newroz ateşi yaktı. İsyanın ateşi yakıldıktan sonra Kürtçe şarkılar eşliğinde halaylar çekildi. Halaylar çekilirken Ölüm Orucu direnişini dışarıdan sürdüren Tuncay Yıldırım'ın şehit düştüğü haberini aldık.

Devletin elektriği kesmesinden sonra sessizliğe bürünen alan MKÜ-ÖDER, *Kızıl Bayrak* ve *Atılım* okurlarının attığı ortak sloganlarla yankılandı. Sık sık "Yaşasın ÖO direnişimiz!", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!", "Tuncay Yıldırım ölümsüzdür!", "Eşitlik, kardeşlik Kürt halkına özgürlük!", "Yaşasın halkların kardeşliği!", "Şehit namının!" sloganları atıldı.

Sloganlara HADEP tabanı destek verirken yönetim karşı çıktı. Elektrik geldikten sonra kurum temsilcileri birer konuşma yaptı. Konuşmalarda Newroz'un tarihsel anlamı barış propagandalarıyla özdeşleştirildi. Aynı zamanda konuşmalarda savaş karşıtlığı ön plana çıktı. Konuşmalar sık sık "Savaşa hayır, barış hemen şimdi!", "Yaşasın halkların kardeşliği!" sloganlarıyla kesildi. Barışın simgesi olan beyaz güvercin uçurulduktan sonra tekrar Kürtçe şarkılar eşliğinde halaylar çekilerek saat 17: 00'de bitirilmesi planlanan kutlamalar yoğun yağıştan kaynaklı daha erken bitirildi. (*SY Kızıl Bayrak/Antakya*)

Cejna Newroz piroz be!

Halkımızın Newroz bayramı kutlu olsun! Newroz, diriliş, direniş, mücadele ve özgürlüğün bayramı... Newroz, zalim Dehaq'lara karşı verilen büyük mücadele süreci içinde şekillenen ve Kürt'ün kimliği ile bütünleşen, Kürt'ün kimliğine ve onuruna kazınan tarihsel varoluş, direniş ve özgür yaşamda ısrar çizgisi... Halkımıza, halklarımıza, tüm Ortadoğu halklarına kutlu olsun!

Tarihimizin derinliklerinden süzülüp gelen direniş nehrinin ve özgürleşme tutkusunun, 20. yüzyılın son çeyreğinde devrimci bir ideoloji, çağdaş ulusal kurtuluş hareketi ve çağdaş Kawa ile buluşmasıyla birlikte, Newroz'un içerdiği anlam zenginleşti, yeni boyutlar kazandı. Öyle ki son çeyrek yüzyılda Kürt adı ile Newroz adeta içiçe geçti, özdeşleşti. Bu, nedensiz değildi.

Çünkü, geleneksel Newroz'la Kürtler, bir halk olarak varoluşlarını gerçekleştirmiş, tarih içindeki yerlerini almış ve uzun tarihsel serüvenlerinde ulusal direnişi sürekli sürdürmüşlerdir. Çağdaş Newroz ile kendilerini yok etmek isteyen çağdaş Dehaq'lara karşı bir varoluş savaşı vermiş ve bu savaş içinde bir bakıma kendilerini yeniden yaratmışlardır. Bu, aslında Newroz'un da yeniden doğumu, Newroz'un yeniden üretimidir. Kuşkusuz bu kendiliğinden olmadı. Sayısız bedel ve mücadele karşılığında ulaşılan bir zirvedir. Mazlum Doğan, Zekiye Alkan, Ronahi ve Berivan ile Sema Yüce anılan zirveye tırmanışta bu bedelin unutulmaz simgeleridir...

Kürtler son çeyrek yüzyılda Newroz'u salt geleneksel bir bayram olarak kutlamadılar, uluslaşmada, ulusal kurtuluşa kazandıkları yeni değerleri ve gelişmeleri Newroz'a yansıtılar, Newroz'u bir kurtuluş ve zafere ulaşma günü, bir ulusal onur günü olarak algıladılar. Newroz'un Kürt kimliği ve onurunun ayrılmaz bir parçası olarak algılanması ve yaşatılması olgusu, Kürtler'in belleğine, yüreğine ve bilincine öyle bir yerleşti ki, üç yıldır sistematik bir biçimde yürütülen tasfiye, devletle bütünleştirme ve bilinç-bellek-ruh katliam hareketine rağmen dipdiri, taptazedir!

Kuşkusuz bu son üç yıl içinde Kürt halkı ufuksuzlaştırıldı, her açıdan silahsızlandırıldı, özgürlük ve kurtuluş bilincinden, daha da önemlisi ulusal onurundan uzaklaştırılmak için sistematik bir tasfiye hareketine tabi kılındı, bu nedenle bugün geldiği nokta ve götürülmek istendiği yer Kürtler açısından ancak "ulusal felaket" kavramıyla açıklanabilir. Ama buna rağmen halkımız ulusal değerlerinin ve onurunun en somut ifadesi olan Newroz'a sahip çıkıyor, İmralı Partisi'nin Newroz'u tasfiyecilik politikasına alet etme çabalarına rağmen Newroz'u kendi anladığı anlamda, algıladığı biçimde kutluyor. Bugün alanlara dökülen halkımız, Newroz ateşleri yakıp mücadele türkülerini söyleyen Kürtler, ulusal özgürlük ve ulusal onurlarına sahip çıkışın yeni bir örneğini sergiliyorlar... Aynı zamanda bu, Newroz'un teslim alınamayacağı, direniş, mücadele ve özgürlük ideallerinin öyle kolay ve bir çırpıda yok edilemeyeceğinin de çok güçlü ve somut bir göstergesidir.

Newroz'un açığa çıkardığı ulusal istemlerdeki, ulusal değerlerdeki ısrar kararlılığı, gelecek açısından umut vericidir, devrimcilerin dayanması gereken temel çizgiye de işaret etmektedir.

Bu ne kadar önemli bir gerçekse, aynı zamanda, İmralı Partisi üzerinden ve onun eliyle yürütülen tasfiye hareketinin halkımızın tüm birikimlerini yok etme, devrimci dinamikleri ve potansiyelleri denetleme ve ipotek altına alma çizgisi de bir o kadar yakıcı bir gerçekliktir. Ve anılan umudun somut bir

mücadele gerçekliğine dönüşebilmesi, yani Kürt halkının Newroz çizgisinde yeniden ayağa kalkışının gerçekleşebilmesi için teslimiyet ve tasfiyecilik platformun yerle bir edilmesi de bir o kadar kaçınılmaz bir zorunluluktur.

İmralı Partisi yönetenleri, halkımıza Newroz'u bir referanduma dönüştürme çağrısı yapmaktadırlar. Peki neyin referandumudur bu? Kürt halkının kendi kaderini belirleme referandumu mu? Ulusal taleplerini ortaya koydukları bir referandum mu? Hayır, İmralı Partisi'nin istediği bunların hiçbiri değil. İstedikleri, pişmanlık yasasından biraz daha büyük kısıntıdır, istedikleri daha "büyük tas çorbadır". Bundan başka hiçbir talepleri yok. Ama bu utanç verici kısıntılar için, en onursuz yaşam dilencilikleri için bile mücadele değerlerimizi ağızlarına alıyor, onları uğursuz planlarına alet ediyorlar. Sonra herkese dönüp "Kürt halkı bizi ve politikalarımızı destekliyor" demeye başlıyorlar.

Oysa Newroz, teslimiyet ve ihanete karşı net, kesin ve ikirciksiz tavır, devrimci ulusal değerler ve çizgide kararlı ve tutarlı direniş, onurlu duruşta ısrar ve her koşulda başı dik duruştur. Diğer örnekler bir yana Mazlum Doğan'ın Diyarbakır zindanlarında ortaya koyduğu eylem, 14 Temmuz ve 15 Ağustoslar'a uzanan direniş kıvılcımı, Newroz'u en yalın ve ikirciksiz bir biçimde özetlemiyor mu? O halde İmralı teslimiyet, ihanet ve tasfiye çizgisi ile Newroz'u bağdaştırmak tarihle, gerçeklerle oynamak, halkla alay etmek değilse nedir?

Evet, halkımız Newroz'un özünü sahip çıkıyor, yine alanlarda, isyan ateşleri yakıyor, Newroz halayına duruyor... Bu, son çeyrek yüzyılda yeniden üretilen Newroz çizgisinin, büyük bir birikim ve ulusal özgürlük istemindeki ısrarın somut ifadesidir. Ancak buna rağmen üzerinde durduğu zemin bu gerçekliği ile tam bir karşıtlığı anlatıyor. Bu, Kürdün "ulusal felaket" düzeyinde seyreden paradoksunu da anlatıyor. Bu paradoks, mücadele edilmesi gereken güçler ve çizgilerle dayanılması gereken dinamikleri de en kalın çizgileri ile orta yere koyuyor.

Newroz, bir direniş geleneği ve çizgisidir. Çağdaş Newroz, Mazlum Doğan ile yeni bir boyut kazanan, başka bir ifadeyle PKK'nin devrimci emekçi çizgisiyle buluşan Newroz, ulusal olduğu kadar emekçi bir damarı da anlatmaktadır.

Kürt sorunu özünde bir emekçi sorundur. 1970'lerde böyle olduğu gibi, bugün bu daha fazla böyledir. Bu son çeyrek yüzyılda ulusal kurtuluşa sınıfların konumları, duruşları ve çizgileri tartışma götürmeyecek kadar netleşmiştir. Özellikle Kuzey Kürdistan'da Kürt egemen sınıflarının gerçek anlamda bir Kürt sorunları, özgürlük sorunları yoktur. Bugün İmralı'da somutlaşan teslimiyet ve ihanet platformu, özünde Kürt egemen sınıflarının tarihsel ihanet çizgilerinin en çürümüş ve yozlaşmış biçimidir.

Yine son çeyrek yüzyılın mücadele tarihi kanıtladı ki, Kürdistan sorunu devrimcidir; Kürdistan sorunu bir devrim sorundur!

Emekçi sınıf bakış açısını, yani devrimci sosyalizmi esas almayan, emekçi sınıflara dayanmayan, başka bir deyişle Newroz ile 1 Mayıs'ı aynı çizgide, aynı dalgada birleştirmeyen yaklaşımlar, bugüne kadar başarısızlığı sayısız kez kanıtlanmış iktidarsız, ufuksuz ve gövdesi üzerinde başkalarının

kafasını taşıyan Kürt egemen sınıflarının çizgilerinin daha silik bir versiyonunu tekrarlamaktan başka bir şey yapmış olmayacaktır.

Devrimci ulusal Newroz emekçi Newroz'la, devrimci Newroz devrimci 1 Mayıs ile aynı dalgada bulunduğu ölçüde zafere yürüyebilir. Mazlum Doğan böyle bir Newroz'u simgeliyor. PKK'nin devrimci emekçi çizgisi, gerçek PKK de bundan başkası değildir.

Mazlum Doğan gelecek ufkumuzu, çizgimizi ve güncel yürüyüşümüzü anlatıyor.

Devrimci Newroz, teslimiyet ve ihanete karşı Mazlumca tavır alışı ve ölümüne direnişi gerektiriyor. Gerçek ulusal kurtuluşçular, ulusal onur ve kişilikten ödün vermek istemeyenler, emekten yana olanlar, Newroz'u özüne uygun kutlamak isteyenler, Newroz da dahil tüm değerlerimizi kullanarak karşı-devrimci tasfiye çizgisini nihai hedefine götürmeye çalışan İmralı Partisi'ne karşı çıkmak ve bu karşı çıkışlarını devrimci yurtsever bir zeminde ete-kemiğe büründürmek göreviyle karşı karşıyadırlar. Büyük bir coşku, heyecan, ama aynı zamanda büyük bir öfkeyle kutladığımız Newroz'un önümüze koyduğu acil görev budur.

Biji Newroz!

Cejna Newroz piroz be!

PKK-Devrimci Çizgi Savaşçıları

Özgürlük kapıları çalsın

**Direnç yüklü
yıldızlar geçti gözyüzünden
uzanıp geçti üzerinden
özgürlüğe susamış
sokakların.
Elini verdi sokağa genç-kız, genç-
oğul,
ısınan yüreğiyle ateşin.
Coşku doldu. Zulüm dur!
Kaçınıcı bahardır yanıyor
ateş...**

**Anka kuşu ses verdi
uzaktan
çiçekler açtı, bahara selam.
Durma öyle! Sonu yok
boyun bükmenin...
Sokağa çık, ateşi yak...
Harlansın ve duysun
taa ötelerde siyah çocuk.
Kavgacılar baksın matarasına
bir yudum su...
Özgürlük kapıları çalsın.**

Rahime Henden

21 Mart 2002

Sümer Holding işçisi işi ve onuru için direniyor!

Sümer Holding Bakırköy işletmesi IMF'nin istemlerini ikiletmeyen hükümetin yeni bir tasfiye girişimiyle karşı karşıya. Sümer Holding yönetimi yaklaşık üç hafta önce işçilerin tümünü, yani 850 işçiyi ücretli izine çıkardı ve onlara "evinizde oturun maaşınızı alın" teklifi yaptı. İlk bakışta işçilerin çalışmadan maaş alması iyi niyetli bir uygulama gibi görünse de, gerçekte kapitalist işverenin bu cömertliğinin altında haince bir plan yatıyor.

IMF uydusu hükümetin Sümer Holding'in tüm işletmelerini değişik gerekçelerle tasfiye edip özelleştirme amacıyla olduğu biliniyor. Bugüne kadar kuruma bağlı birçok işletme bu amaçla kapatıldı. Hedefte tüm işletmelerin tasfiyesi var.

Bakırköy işletmesi de geçmişte bu özelleştirme operasyonundan nasibini aldı. Fakat Bakırköy Sümer Holding işçilerinin kararlı ve militan bir eylem çizgisi tuttuğunu, fabrikasına sahip çıktığını ve oynanan oyunları boşa çıkardığını biliyoruz. Bu nedenle Sümer Holding yönetimi bu kez tasfiyeye zemin hazırlamak için ücretli izin oyununa başvurdu. Bir taraftan da işletmenin dışardan sipariş alması yasaklandı. Holding yönetiminin ve asıl olarak da hükümetin yapmak istediği açıktır. Amaçlanan; ücretli izine çıkarılan işçileri zamanla tasfiye etmek ve bunun sonunda herhangi bir tepkiyle karşılaşmadan bu işletmenin tümünü özelleştirmektir.

Ancak tezgahlanan bu oyun işçiler ve üye oldukları Bakırköy Teksif tarafından yoğun tepkiyle karşılandı. İşçiler üç haftadır ücretli izindeler, fakat bu dayatmayı kabul etmeyerek her gün işyerine gelmeye devam ediyorlar. Üretim alanlarından

ayrılmıyorlar. Yemek ve yol paralarını ise kendi ceplerinden karşılıyorlar.

Sümerbank işçilerinin saldırının ne anlama geldiğini rahatça görebildikleri açık. Dahası işçiler saldırının sadece kendilerini değil tüm işçi ve emekçileri hedeflediğini belirtiyorlar. Aynı zamanda direniş noktasında bir kararlılıkları var ve önümüzdeki haftalarda eylemliliklerini daha ileri ve yeni bir düzeye taşıma bakışı içerisinde. Bakırköy Teksif Şubesi de

farklı düşünmüyor.

Kuşkusuz Sümerbank işçilerine dönük saldırı tüm sınıfı tehdit eden özelleştirme saldırısının ve kamuda tasfiye operasyonunun doğrudan bir parçasıdır. Dolayısıyla bu saldırının püskürtülmesi tüm işçi ve emekçilerin sorunudur. Bugün Sümerbank işçileriyle dayanışmanın örülmesi öncelikle görevlerimizden biri olmak durumundadır.

SY Kızıl Bayrak/İstanbul

Biz sahip çıkarsak geleceğimiz satılamaz!

Sümer Holding Genel Müdürü toplu iş sözleşmesi ve iş kanununda yeri olmayan ahlaksız bir teklifte bulundu. Müdüre göre, iş yoktu dolayısıyla bizim işe gelmemize gerek yoktu. Üstelik evlerimizde oturup maaşlarımızı alacaktık.

Sayın genel müdür ve onun gibilerinin alışkanlık haline getirdikleri "Başkalarının sırtından nemalanma" tutumu, bizlerin ve hiçbir işçinin yaşamında bulunmayan bir tarzıdır. Bizler genel müdürün işini yapmasını istiyoruz. Onun ulufe dağıtır gibi "evinizde oturun maaşınızı alın" teklifine ihtiyacımız yok. Tam tersine, Kurtuluş Savaşı sonrası kurulmuş, ülke sanayinin temel yapı taşı niteliğindeki Sümer Holding ve onun gibi kuruluşların, ülke ekonomisine ve halkına yararlı bir şekilde çalışmasını istemekteyiz.

...

Biz Sümer Holding Bakırköy işçileri genel müdürün ahlaksız teklifini kabul etmiyoruz ve genelgesini uygulattırmayacağız. İki haftadır yaptığımız gibi işyerimize hep beraber gelmeye devam edeceğiz. İşimizi ekmeğimizi bedeli ne olursa olsun savunacağız. Ama, artık birşeyi çok iyi biliyoruz. Sorun Sümer Holding Bakırköy işçilerinin iş ve ekmek sorunu değildir. Sorun emperyalizmin ülkemizdeki işbirlikçileriyle birlikte giriştikleri yağma ve talana karşı topyekün mücadele sorunudur. Sorun ülkemizi haramzadelerin hegemonyasından kurtarıp namuslu olanların, ülkenin gerçek sahiplerinin, işçilerin ve emekçilerin gidişata el koyma sorunudur.

Buradan çağrı yapıyoruz; Açlığa mahkum edilen, geleceksiz bırakılan ve namusuyla yaşamak isteyenler, bu mücadeleyi yükseltelim. Artık birbirimizi salonlarda, toplantılarda görmeyelim, mücadele alanlarını dolduralım ve her yeri mücadele alanı yapalım. Bugününden ve yarından umutsuz olan herkes elini taşın altına koysun. Daha çok örgütlenelim. Ve bilelim ki bizim ve insanlığın düşmanı bu bezirgan saltanatı, bu kokuşmuş düzendir.

Sümer Holding Bakırköy İşçileri

Saldırıları sürerken sendika ağaları laf yarışında

17 Mart'ta Türk-İş bölge toplantısı yapılırken, DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi de Adana'daydı. Çelebi'nin Adana'ya gelişinin nedeni, bir hafta önce Hak-İş'in Adana'da gerçekleştirdiği başkanlar kurulu toplantısında Bossa'da referandum çağrısında bulunmasıydı.

BOSSA'da yaşanan sendikal çekişme sendika genel merkezlerini Adana'ya çekiyor. Çelebi konuşmasında Öz İplik-İş Sendikası'nı eleştirmekten başka hiçbir şey söylemedi. Öz İplik-İş'in Bossa'da referandum çağrısına karşılık Türkiye genelindeki tüm işyerlerinde referandum çağrısı yaptı.

Sendika bürokratları arasında bu tartışma sürerken, Bossa işletmelerinde işten atmalar yaşanıyor. Buna karşı bir tavır koyacaklarına ağız dalaşına girişen bu ağalar taşeronlaştırmaya karşı da tek laf etmiyorlar. Bu da gösteriyor ki, her iki bürokrat da Bossa'ları bir rant alanı olarak görüyor.

Toplantıda DİSK eski genel başkanı bağımsız milletvekili Rıdvan Budak da bir konuşma yaptı. Konuşmasında "Allahla kulun, DİSK'le işçinin arasına girilmez" diyen Budak, Öz İplik-İş'i kastederek "DİSK ile işçi arasında ne işinin olduğunu sormak gerek" dedi.

Toplantı halaylarla ve Kıvrıkcık Ali'nin şarkılarıyla sona erdi. Toplantıya DİSK'e bağlı sendikaların yöneticileri (Çukobirlik, Bossa, Mensa, Ceytaş), işçiler ve aileleriyle birlikte yaklaşık 1500 kişi katıldı.

SY Kızıl Bayrak/Adana

Dev. Maden-Sen'in açıklamasından...

Gökçesu maden işçileri kışağ altında

Sendikaya üye olmalarının ardından olmadık baskı ve tehditlerle karşılaşan, birlik ve kararlı mücadeleleriyle bu yasadışı saldırıları boşa çıkartan, bir kısmının çalıştığı linyit ocakları Haziran'da kapatılarak işten atılan, diğer işçilerin çalıştığı linyit ocağının ise Aralık'ta üretimine süresiz ara verilerek ücretsiz izine çıkarıldığı Gökçesu'da, maden işçileri adeta kuşatma altında tutuluyor. İşveren Çarşamba günü üretime geçtiği ocağa sendikasız ve sendikadan istifa etmiş işçileri başlatıp, ihtiyaç duyduğu diğer işçileri de Zonguldak, Karabük ve Bartın'ın köylerinden araçlarla Gökçesu'ya taşıırken, jandarma Dev. Maden-Sen üyelerini baskı altında tutarak tepkilerini önlemeye çalışıyor. ...

İşveren Nurullah Ercan, Kuzey Anadolu Madencilik işçilerinin yasadışı grev yaptığını iddia ederek Kocaeli 2. İş Mahkemesi'nde geçtiğimiz günlerde tespit davası açmıştır. İşveren bu davayla; ücretsiz izine çıkardığı işçilerin "yasadışı grev" yaptığını mahkemeye tespit ettirip, izin ücretlerini ve tazminatlarını ödemediği işçilerden ve dolayısıyla sendikadan kurtulmayı hedeflemektedir.

Öte yandan 228'i Dev. Maden-Sen üyesi 300'den fazla işçinin çalıştığı Üçpınar ve Bükköy Madencilik'in Haziran ayında kapatılan ocakları Çarşamba günü yeniden üretime geçirilmeye başlanmıştır. Bu ocakların açılacağına dair aylardır Gökçesu'da yürütülen propagandanın ana teması ise, "sendikalı işçinin kesinlikle işe alınmayacağı" olmuştur. İşverenin, Dev. Maden-Sen üyelerini sendikadan istifa ettirmek için aylardır yürüttüğü çabalar boşa çıkarılmıştır. ...

İşverenin asılsız ihbarları sonucu bugüne kadar birçok üyemiz geliş güzel bir şekilde defalarca gözaltına alınmış ve kendilerine gözdağı verilmek istenmiştir. Çarşamba günü saat 22:30 civarında evleri jandarmaca basılan Dev. Maden-Sen üyesi işçiler karakola götürülerek gözaltına alınmıştır. Gözaltına alınma nedeni ise; "gece vardiyasını taşıyan servise sendika üyesi işçilerce bir saldırı düzenleneceği" yolunda bir ihbar olduğu şeklindedir. Dev. Maden-Sen üyesi işçiler saatlerce gözaltında tutulmuştur.

Üyelerimizin, üretime geçen Kayaaltı ocağına, birkaç gün içinde üretime geçecek olan Çorak linyit ocağına ve bunların yakınında bulunan şirket şantiyesine yaklaşması, Gökçesu'dan ocakların bulunduğu Bolu güzergahına girişleri, kahvehanelerde ve sokaklarda kitle halinde bir arada bulunmaları yasaklanmıştır. Gökçesu'da gücünü anayasadan alan, demokratik hak ve özgürlükleri gasp edilen işçiler için adeta adı konulmayan bir sıkıyönetim uygulanmaktadır. Küçük Gökçesu bugün; Bolu jandarma alayının yüksek rütbeli subaylarının sıkça mesailerini tükettiği bir yer olmuştur. ... 14 Mart Perşembe günü bahse konu yasaklar bir kez de Dev. Maden-Sen yetkilileri karakola çağrılarak kendilerine hatırlatılmış ve kibarca uyarılmıştır. ...

Herşeye rağmen Gökçesu maden işçileri demokratik haklarını kullanmakta tereddüt etmeyecek, demokratik tepkilerini tüm güçleriyle göstermeye devam edecektir. ...

Dev. Maden-Sen/15 Mart '02

Yoğunlaşan saldırılara karşı metal işçilerinin örgütlü gücü harekete geçirilmelidir

Kriz sonrasında metal sektöründe, onbinlerce işçinin işsiz kalmasına, toplu sözleşme haklarının gaspına ve sendikal örgütlülüğün daha da zayıflatılmasına yol açan yoğun saldırılar yaşanmıştır.

Türkiye Metal İşverenleri Sendikası'nın (MESS) verilerine göre, 2001 yılı içerisinde MESS'e bağlı işyerlerinin %72'sinde işçi kıyımına gidildi. %57'sinde üretime ara verildi ve bunların %41'inde bu süre bir ayın üzerinde oldu. Bu verileri daha anlaşılır bir ifadeyle özetlersek: MESS'e bağlı işyerlerinin %72'sinde, yani her 10 işyerinden 7'sinde onbinlerce işçinin işsiz kalmasına yol açan kitlesel kıyımlar yaşandı. Yine her 10 işyerinden yaklaşık 5'inde 30 günden fazla bir zaman dilimine yayılan ücretsiz izinler yaşandı. Kuşkusuz MESS'in bu verileri toplu sözleşme gasplarını, girdi-çıkıtları, taşeronlaştırmaları ve sendikasızaştırmaları içermiyor.

MESS'in kendisine bağlı patronlarla yaptığı anket sonuçlarına göre, patronların yaklaşık %70'i en temel sorunlarının işgücü maliyeti olduğunu söylüyor. Bu sonuçlar en azından her 10 işyerinden 7'sinde ücret zamlarının, sosyal hakların ve fazla mesai gibi ödemelerin masaya yatırıldığını göstermektedir. Şüphesiz saldırıların yoğunluğunu göstermek için bu verilere ihtiyacımız yok. Çünkü metal fabrikalarının her birinde bu saldırılar çok çeşitli biçimlerde karşımıza çıkıyor ve metal işçileri rakamlara ihtiyaç duymaksızın saldırıların ağırlığını iliklerinde hissediyorlar.

2002 yılının daha ilk günlerinden itibaren yaşanan ve Mart zamlarının gündeme gelmesiyle yoğunlaşan saldırılar, yeni yılda da saldırıların durmaksızın devam edeceğinin göstergesi olmuştur. Bugün her fabrikada çok yönlü saldırılar gündeme gelmiştir. Fabrikaların kimisinde işçi kıyımları, kimisinde taşeronlaştırma-sendikasızaştırma, kimisinde girdi-çıkıtları dayatması ve hemen hepsinde ise Mart zamları gündeme getirilmiştir.

Sendikal ihanet saldırıların boyutunu büyütüyor

Tüm bu saldırılar karşısında sendikaların herhangi bir duruş sergilememesi, daha doğrusu Türk Metal-İş ve onun Hak-İş'teki uzantısı Öz Çelik-İş'in tutumu, Birleşik Metal-İş'in ise her saldırı sürecinde "taviz vererek kurtulma!" tutumu, patronları daha büyük saldırılar için heveslendirmektedir. Öyle ki,

saldırıların hayat bulmasında aslan payı sendikalarıdır. Dün olduğu gibi bugün de sektörde ihanetçiliğin başını Türk Metal çekmektedir.

Eylül zamları döneminde kimi fabrikalarda toplantılar yaparak işçilerin önüne "ya işten atılırsın, ya zamsız çalışırsın" dayatmasını getiren Türk Metal, toplantı yapmaya bile gerek duymaksızın bugün de bu uğursuz rolü oynamaya devam etmektedir. BEKO'da kitlesel kıyımlar yaşanıyor ve üretim taşeronlaştırılıyor. Türk Metal'den ise ses yok. Kale Kilit, Packard, Emas gibi hemen her işyerinde kitlesel işten atımlar ve ücretlerin düşürülmesi gibi yoğun saldırılar yaşanıyor. Türk Metal'den yine ses yok. Öz Çelik-İş'te de durum Türk Metal'den farklı değil. Bu iki sendikaların yöneticileri, saldırılar karşısında tutum almak şöyle dursun, kendi tabanlarından yükselen her aykırı sesi boğmaya çalışıyorlar. Parsat Piston'da yaşananların özü de budur.

Birleşik Metal ise saldırılar karşısında tavizkar bir tutum takınmıyor ve bugün taviz vermeyi sendikal çizgi düzeyine yükseltmiş bulunuyor.

Geçtiğimiz yıl sendika yöneticilerinin bu tavizkar tutumu, Birleşik Metal üyelerine ağır bir fatura çıkarttı. Ekonomik kayıplar bir yana, bu tavizkar tutum sonucunda sendikal örgütlülük iyice zayıfladı ve işyerlerinin çoğunda toplu sözleşme yetkisi tartışılır duruma geldi. Oysa Birleşik Metal yöneticileri taviz vermeyi sendikal örgütlülüğü korumanın anahtarı olarak sunuyorlardı. Şimdi ise aynı yöneticiler, yetki sorununun yaşandığı işyerlerindeki saldırılar karşısında "yetkimiz olsaydı böyle mi olurdu" türünden söylemler kullanıyorlar. Son yıllarda "gücümüz yok" deyip taviz vermeyi politika haline getir, sonra bu taviz politikası yüzünden yetkin düşsün, üzerine kalk "yetkimiz olsaydı böyle mi olurdu" diye nutuk çek!

Taviz politikasını şöyle özetleyebiliriz: Patron 50 işçi atmak istiyorsa 25 işçinin atılmasında anlaşmaya varılır, yok patron 100 işçi atacağı diyorsa atılacak işçi sayısı 50 olur. Ya da diyelim ki patron "ya ücret

zammı vermem, ya da işçi atarım" diyorsa bunlardan biri tercih edilir. Seçenekler patrondan, tercih Birleşik Metal yöneticilerinden! İşte taviz politikasının ucu da sonu da budur. Hem de bu politika sendikal örgütlülüğü korumak adına yapılıyor.

Lokal eylemlerden birleşik eylemlere doğru bir mücadele çizgisi izlenmelidir!

Sermayenin saldırıları işçi sınıfının bütününe kesmektedir ve bu saldırılar ancak birleşik bir mücadele ile püskürtülebilir. Metal patronlarının metal işçilerine yönelttiği saldırılar da ancak birleşik-militan bir mücadele ile püskürtülebilir. Bu genel doğru herkes tarafından bilinmektedir ve sendikacılar da sık sık bu doğruyu ifade etmektedirler. Kuşkusuz Türk Metal yöneticilerinin mücadeleyi örmek ve saldırıları püskürtmek gibi bir niyetleri yoktur. Birleşik Metal yöneticileri ise bu genel doğruyu tutup, "lokal eylemlerle bir yere varılamaz" diye okumaktadırlar. Birleşik Metal yöneticileri "birleşik mücadele" sözünü lokal eylemlerin önüne geçmek için kullanmaktadırlar. Oysa birleşik mücadelenin örülmesi lokal eylemlerin yaygınlaştırılmasından geçmektedir. Söz konusu olan tek bir saldırı değil, bir saldırılar zinciridir ve bu zincirin bir yerden kırılması hayati bir önem taşımaktadır.

Bugün saldırılar tüm fabrikaları sarmıştır ve bunlar karşısında direnişler zinciri yaratmak ertelenemez bir görevdir. Kuşkusuz bunu sağlamanın yolu, fabrikalarda işyeri komitelerinin yaygınlaştırılmasından ve sektör düzeyinde öncü işçileri yanyana getirecek araçların yaratılmasından geçmektedir. Bu Türk Metal ve Öz Çelik-İş'in ihanetçi yöneticilerinden beklenemeyeceği gibi, dirayetsiz Birleşik Metal yöneticilerinden de beklenemez. Fabrikalarda karşılaşılan saldırılar karşısında uzlaşmaz bir mücadelenin örgütlenmesinden, sektör düzeyinde birleşik-militan bir karşı koyuşun yaratılmasına kadar tüm görev öncü işçilerin omuzlarındadır. Metal işçileri bu görevi başarmak için yeterli bir birikime ve mücadele geleneğine sahiptirler. En temel sorun metal işçilerinin mücadele birliğini sağlayacak bir öncü örgütlenmenin yaratılmasıdır.

Birleşik-militan bir mücadele için öncü işçilerin birliği sağlanmalıdır

Kuşkusuz saldırıların yaşam bulmasından yalnızca sendikacılar sorumlu tutulamaz. Onları gerçekte bir tercih sorundur ve tercihlerini genelde taviz vermek üzerinden yapmaktadırlar. Oysa önce işçilerin ve işyeri temsilcilerinin sorumluluğu daha ağırdır ve bunun geçiştirilmesi kabul edilemez. Öncü işçi ve temsilciler, gerek fabrika komitelerinde gerekse sektör düzeyinde çeşitli birimler içerisinde yanyana gelmedikçe, sektördeki öncü birikim dağılmakta ve işçilerin mücadele azmi kırılmaktadır. Öncü işçilerin birliği birleşik bir mücadelenin örgütlenmesinin anahtarıdır. Bu birlik sağlanmadıkça, ortak bir davranış kültürü yaratılamaz, işçilerin birliği sağlanamaz ve saldırıların önü alınmaz. Türk Metal ve Öz Çelik-İş'teki ihanet çetelerini dağıtmanın, sendikal bürokrasiyi alaşağı etmenin ve sendikaları gerçek birer sınıf örgütü olarak yeniden inşa etmenin yolu da buradan geçmektedir. Öncü işçiler bunun bilinciyle hareket etmeli ve uzun soluklu bir mücadele hattının örülmesi doğrultusunda hızlı adımlar atmalıdırlar.

Türk-İş Adana toplantısı: Bayram Meral protesto edildi

Türk-İş Genel Merkezi'nin başlattığı "Artık yeter bu ülke bizim" kampanyasının 2. bölge toplantısı Adana'da Adnan Menderes Spor Salonu'nda yapıldı. Toplantıya çevre illerden Türk-İş'e bağlı sendikaların yöneticileri, temsilci ve işçilerden oluşan yaklaşık 4 bin kişi katıldı.

Bayram Meral konuşmasında ülkenin en önemli sorununun işsizlik olduğunu, iş güvencesi yasasının derhal çıkarılması gerektiğini vurguladı. Meral kürsüye çıktığında Yol-İş işçileri salonu terk ederek protesto ettiler.

Meral geçici işçilerin salonda taleplerini ifade eden pankart ve sloganları üzerine geçici işçilerin sorununun sürekli gündemlerinde olduğunu belirterek, 20 Mart'ta bu sorunu başbakanla görüşeceğini bildirdi.

Bayram Meral birinci bölge toplantısında olduğu gibi yine 800 profesyonel sendikacıyla Ankara'da olacağını, talepleri ciddiye alınmadığı takdirde onbinlerle Kızılay'a ineceğinin sözünü verdi. Önceden hazırlanan sonuç bildirgesi okundu. Saat 10:00'da başlayan toplantı 11:30'da sona erdi.

SY Kızıl Bayrak/Adana

Doğan Tokmak Ölüm Orucu'nun 287. gününde şehit düştü...**“Bayrağı büyük bir coşkuyla, kararlılıkla taşıdı...”**

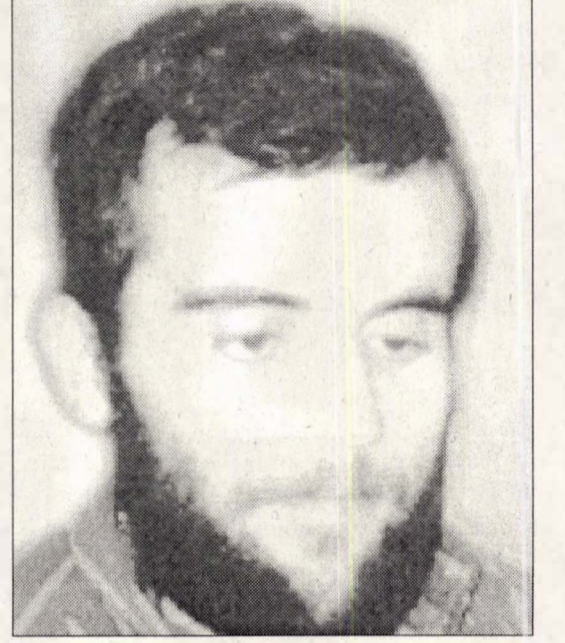
(...) Doğan Tokmak yoldaşımız, 1972, Sivas Hafik Emre Köyü doğumludur. Çevresi itibarıyla devrimciliğe yabancı değildi. Örgütümüzle doğrudan ilişkileri ise 1989'da başladı. Genç yaşta halkının sorunlarının çözümünü omuzladı, ülkesinin bağımsızlığı idealine bağlandı. Hareketimiz içinde faaliyetini sürdürürken, Okmeydanı'nda çeşitli

sorumluluklar üstlendi. Şişli bölgesi milislerinde yer aldı. 16-17 Nisan sonrasında, darbecilik ihanetinin yaşandığı dönemde, düşmandan hesap sorma öfkesiyle yanıp tutuşan bir savaşıydı.

Bir dönem sonra Okmeydanı sorumluluğuna atandı. Bir yoldaşının cenazesinde veya emperyalist savaşa karşı bir gösteride, veya semtin sorunlarının

çözümü için yapılan bir eylemde defalarca gözaltına alındı, işkencelerden geçirildi. '92'deki bir gözaltını takiben yaklaşık 5 ay tutsak kaldı. '94 Eylül'ünde tutsak düştüğünde ise '99 sonuna kadar tutsak kaldı. '99'da tahliye oldu, tutsaklık sürecinden sonra tekrar sıcak mücadelenin içerisine dönme coşkusuyla görev üstlenmeye hazır. "Bundan sonraki hayatım da Parti'ye aittir. Ölme ve öldürme konusunda kafamda hiçbir tereddüt yoktur. Partinin bana vereceği her göreve bu bilinçle sarılacağım. Bundan sonraki yolum da Erhan'ların, Mehmet'lerin Sadık'ların ve şehitlerimizin yolu olacaktır. Bu konuda kendime güveniyorum" diyordu.

19-22 Aralık'ta Ümraniye

Hapishanesi'ndeydi. Ölüm mangalarına karşı, yoldaşlarıyla omuz omuza direndi. Kandıra F Tipi Cezaevi'ne sevk edildi. Zulmü, faşizmi bir kez daha tüm çıplaklığıyla gördü. Bu zulüm ki, bizim savaşılarımızın “ölmeye ve öldürmeye” hazır olmasının nedenidir. Böyle pervasız bir zulmün, katliamcılığın hüküm sürdüğü bir ülkede, halkın da şiddetinin olmasından daha doğal ne olabilir?

Yoldaşımız biliyordu ki, şimdi zaman ölüme yatma zamanıdır. Ölüm Orucu'nda düşenlerin bayrağını devraldı bir Haziran günü. O bayrağı büyük bir coşkuyla, kararlılıkla taşıyarak 16 Mart'ta yoldaşlarına devretti. "Ben varken yoldaşlarımızın beyinlerini yokedemeyeceksiniz, halkımızı teslim alamayacaksınız" dedi. Oligarşinin korkak, kendi astını satan generallerinin karşısında Doğan Tokmak, yoldaşları için, halkı için, vatani için ölümü gülererek kucaklayan bizim kahramanlarımızdan biri oldu.

(DHKC açıklamasından...)

Doğan Tokmak'ı uğurladık!

Ölüm Orucu direnişi 500'üncü günleri aştı ve hala kararlılıkla sürüyor. Devletin tüm saldırılarına rağmen direniş bir türlü kırılmıyor. Direniş boyunca verilen 88 şehite ve yüzlerce sakatlanmaya rağmen...

Doğan Tokmak zorla müdahale sırasında, 15 Mart Cuma günü saat 18:00'de, Şişli Etfal Hastanesi'nde şehit düştü.

DHKP-C davasından tutuklu bulunan Doğan Tokmak, 19 Aralık katliamını Ümraniye zindanında yaşadı. Katliamdan sonra Kandıra F Tipi Cezaevi'ne konuldu. Beşinci ekte Ölüm Orucu'na başladı. Aylar önce İzmit, sonra Bayrampaşa Devlet Hastanesi'nde zorla müdahale işkencesine karşı direndi. Bayrampaşa Devlet Hastanesi'nde durumu ağırlaşınca Şişli Etfal Hastanesi'ne sevk edildi. Burada 15 Mart akşamı zorla müdahale işkencesiyle katledildi.

Doğan Tokmak'ın cenazesi 17 Mart Pazar günü Okmeydanı Cemevi'ne getirildi. Saat 12:00'de Cemevi önünde toplanan kitle, "Kahramanlar ölmez halk yenilmez!" pankartının arkasında, önde TAYAD ve TUYAB'lı aileler olmak üzere kortej oluşturdu. Tokmak'ın cenazesi 700 kişilik kararlı ve öfkeli bir kitle ile Okmeydanı'ndaki evine kadar, "Doğan Tokmak ölümsüzdür!", "Devrim şehitleri ölümsüzdür!", "Kahramanlar ölmez halk yenilmez!", "Yaşasın Ölüm Orucu direnişimiz!", "Katil devlet hesap verecek!", "Zaferi şehitlerimizle kazanacağız!", "Bedel ödedik bedel ödeteceğiz!" vb. sloganları haykırarak getirildi. Yürüyüş boyunca kitleye sürekli katılım oldu, eve gelindiğinde sayı 750 kişiyi bulmuştu.

Kolluk güçleri evinin bulunduğu sokağın çıkışına barikat kurarak daha fazla yürünmesine izin vermedi. Bunun üzerine otobüslere binilerek Cebeci Mezarlığı'na gidildi. Mezarlık da panzerlerle abluka altına alınmıştı.

Mezarı başında Doğan Tokmak şahsında tüm devrim şehitleri için bir dakikalık saygı duruşunda bulunuldu. Daha sonra Tokmak'ın sevdiği türküler söylendi, kısa öz geçmişi okundu. Tokmak parti bayrağına sarılarak ölümsüzlüğüne uğurlandı.

SY Kızıl Bayrak/İstanbul

Tuncay Yıldırım direnişinin 235. gününde şehit düştü...**Üç kapı üç kilit açılmıyor, ölümler sürüyor!..**

Tuncay Yıldırım direnişinin 235. gününde şehit düştü...

Üç kapı üç kilit açılmıyor
Ölümler sürüyor!..

Amansız yangınlar ortasında
Bir magma yatağına dönecek gözlerimiz
Boşuna bekleyecekler
Ağlamayacağız.

Öfkemizde ayaklanarak gözyaşlarımız,
İnancımızın kahreden kudretinde
Ve zaptedilmezliğinde enerjimizin.

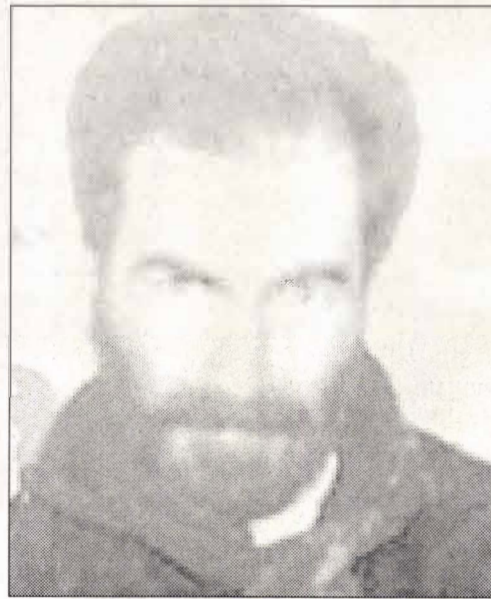
Güle güle kardeşim
Seni barikatlarda arayacağız
Geceyi aydınlatan şarkılarda
Ve zafer marşında bayrağımızın

Mart ayı doğanın başkaldırısına, asi sevdalara, bıçkın kavgalara ve yüreklerini avuçlarına alıp ölü yıldızlara hayat taşıyanların ölümsüzlüğüne tanıktır. Bir yiğit daha düştü toprağa, koca bir yürek daha durdu bu Mart sabahında. Yaşamaya sevdalı, kavgasına sevdalı, tepeden tırnağa isyan, tepeden tırnağa insan, 30 yaşında genç bir fidan, MLKP

davasını tutsağı Tuncay Yıldırım Ölüm Orucu'nun 6. ekibinin 235. gününde yaşamını yitirdi. Direnişinin 196. gününde Yeşilyurt Devlet Hastanesi'nden tahliye olan Yıldırım, devletin tahliye manevrasıyla bitirmeye çalıştığı Ölüm Orucu eylemini dışarıda sürdürdü. 20 Mart gecesi bilinci kapanan Tuncay Yıldırım, 21 Mart sabah 06:00'da ölümsüzler kervanına katıldı. 1972

Çanakkale Bayramiç doğumlu olan Yıldırım '96 yılında tutuklanarak, 12,5 yıl ceza aldı.

Bugün 21 MART; devrimci KAWA şahsında Kürt halkının zalime başkaldırıldığı ve dağlarında isyan ateşini tutuşturduğu gündür. O gün bugündür, zulme

başkaldırarak toprağa düşenlerin ellerinde sönmeyen meşaledir. Cengiz Soydaş 21 Mart 2001 günü Ölüm Orucu siperinden ilk fırlayan direnişçiydi. Cengiz Soydaş'la başlayan ve Tuncay Yıldırım'la devam eden ölüm rüzgarı kimbilir daha kaç kişinin alınını yalayacak. Kimbilir insanlık sustukça daha kaç ananın yüreği yangın yerine dönecek!

Ölüm suskunluğumuzdan besleniyor!

Ölüm Bakanını ve ölüm rüzgarını suskunluğumuzla beslemeyelim!

Safınız ölümün ve ölüm bakanını safi değil yaşamın ve yaşamı savunanların safi olsun. Üç kapı üç kilit açılın, ölüm rüzgarı yaşamımızın bahar dallarını kırmassın.

Güle güle kardeşim

Sevinçle anacak sabrı çocuklar
Yalınlığın ayna olacak yoldaşlarına
Andımız gibi haykıracağız adını
Zulmün şah damarına her vuruştan.

İlk Ölüm Orucu şehidi Cengiz Soydaş'ın anısına...**Biz kazanacağız!..**

Tam bir yıl önce, 21 Mart Newroz günüydü. Biraz önce bitirdiğimiz Newroz kutlamasında, attığımız sloganlar Newroz'a ilişkindi. O an hiçbirimiz birkaç saat sonra, "Cengiz Soydaş yoldaş ölümsüzdür!" sloganını atacağımızı düşünmüyordu bile. O sabah götürülmüştün hastaneye. Akşamında değilse bile bir-iki gün içinde geri dönmeni bekliyorduk. Fakat dönmedin... Yolculuğunu ölümsüzler ülkesine kadar sürdürdün.

Hep bir ağızdan ve yüreктen yoldaşça sahiplendik seni. Şehitlerde ideolojik ayrım ortadan kalkıyor. Yoldaşça bir acı duyuyor insan yüreğinde. Aynı zamanda, biz Ölüm Oruçcuları için, yoldaşça bir kıskançlık... Suskuyu yırtan ilk mermi olmanı hepimiz kıskandık. Çokları bunu anlayamaz belki. Ama aynı sevdaya gönül verenler için, çok olağan bir duygu bu...

Seni çok kıskandım.. Sonra Hatice yoldaş, ateşli yüreği, en az seni olduğu kadar kıskandım. Habip ve Ümit yoldaşların yanına, kırılan ama bükülmeyen bir ateşli yürek olarak yol almıştık çünkü...

Sevdamızın adı ölüm değildi. Tersine, Ölüm Oruçcusu olmamıza rağmen yaşama sevdalıydık. Ne var ki hepimizin yüreğinde, "Diz çökerek yaşamaktansa, ayakta ölmek yeğdir!" şiarı atıyordu. Bu şiarla atan yüreğinden canını çıkarıp, faşizme ve faşizmin yarattığı suskuya bir mermi gibi sikan, ilk sen oldun...

Senden önce 28 canımızı uğurlamıştık ölümsüzler ülkesine. Kimimizi diri diri yaktılar... Kimimiz bedenini ateşten kızıl bir güle dönüştürerek, feda eyleminde bulundu. Hasan Güngörmez de ateşten bir kızıl güldü. Hasan'ın ışık saçan alazaları, hala o gün gibi kavga ve sevdıyla dolduruyor yüreğimizi. 28 canımız 19 Aralık'ta, kavga ve direniş gününde gökyüzüne çıktılar.

Sonra kahredici bir sessizlik çökmüştü dışarıya, karanlık bir susku... Bu susku yığınağını ancak yeni şehitler yıkabilirdi. Karanlığa sıkılacak bir mermi olmak için canımızı sürmüştük namluya. Hepimiz tetikteydik. Ve karanlığa sıkılan ilk mermi sen oldun. Ardından peşpeşe sıkıldı mermiler. Karanlık ışıdı, susku yırtıldı... Sonrasına bakarak, kimse bunu inkar edemez.

Hala sıkılıyor mermiler. Geçtiğimiz hafta peşpeşe üç mermi daha sıkıldı. Fakat lanet bir suskunluk var yine de... Artık analar boşuna ölündüğünü düşünür

bile oldular. Ama biz biliyoruz ki boşuna değil... Bir yıldan fazla oldu komünist ve devrimci tutsaklar hücrelere atıldı. Hücrelerde teslim almak istiyorlardı. Ancak üç-beş zavallı dışında teslim olan yoksa hücrelerde, bu, ölümsüzlük koşusunda yorulmadan, usanmadan devam edildiği içindir. Yalnızca bu bile, "boşuna" sözcüğünü boş çıkarmaya yeter de artar bile...

Karanlığa ilk merminin sıkılmasından bu yana koca bir yıl geçti. Cengiz'in ardından nice mermiler sıkıldı... Onlar gökyüzünde parıldayan yıldızlar gibi yerleştiler üzerimize. Gökyüzü

aydınlık, ışıltılı... Fakat sanki kara bir bulut kümesi var, aşağıdaki insanlarımızın üzerinde. Işıltılı gökyüzüne rağmen karanlığı yaşıyorlar.

Artık susmamalı... Işıltılı gökyüzüyle kucaklaşılmalı... Gerektiğinde gökyüzüne çekilen yıldızlardan biri olmak göze alınmalı...

O karanlık bulutlarda boğulmamanın başka bir yolu yok...

TKİP Davası 1. Ekip Ölüm Orucu direnişisi

İçerde dışarda hücre duvarlarını parçalayalım!

"Günler ayları, aylar mevsimleri, mevsimler yılları kovaladı. Bu nasıl bir irade ki bugünlere kadar taşındı. Tarihte eşi ne görüldü ne de yaşandı. Bu ancak ve ancak bu toprakların mayaladığı insanlara mahsus olan bir şey..."

Ölüm Orucu direnişinde beşyüzlü günler çoktan geride kaldı. Her kesim kendi cephesinden bir şeyler söyledi. Bugünlerde de söylemeye devam ediyor, güdük de olsa! Ne zaman bitecek diye. Sanki kendi dışında yaşanan bir olay varmış da "ne zaman sona erecek?" sorusu orta yerde duruyor. Bu durum bir bakıma hücre saldırısının kanıksandığının işareti. Yine her çevre bir şeyler yapmak isteyip de bir şeyler yapamamanın ezikliğini yaşıyor. Bir anlamda çıksızlık!

Hücre saldırısının içeride ve dışarıda püskürtülmesi için her grup ve çevre tek başına bir şeyler yapamadığı gibi ortak iş yapmak gibi bir kaygı da taşımıyor. Burada akla gelen ilk soru, ortak iş yapma kültürünün neden bu kadar zayıf olduğudur. Bunun nedenlerine tek tek girmeyeceğiz. Sanırız bunda en büyük pay, yaşanan sürecin birçok şeyi ayırıştırması gerçeğidir. Bu durumu tersine çevirmek, en azından şu aşamada pek olanaklı gözüküyor.

Fakat devrimci tutsaklar kendi cephelelerinden hücre saldırısına karşı 20 Ekim'de bedenlerini ölüme yatırmış, toplum nezdinde büyük bir ilgi kazanmışlardır. Çeşitli yürüyüş ve mitingler yapılmış, aydın ve sanatçılar kendi cephelelerinden pasif de olsa destek vermişlerdir. 19 Aralık sonrasında devlet tüm toplumu terörize etmekle kalmadı, başta aileler olmak üzere devrimci hareketi de kötürmleştirdi.

Bundan tam bir yıl önce Newroz ateşinin harlandığı günde Cengiz Soydaş'la başlayan şehitler kervanı bugün 88'e ulaşmıştır. Yüzlerce insanımız hafızasını kaybetmiş ve sakat bırakılmıştır. Direniş özünden hiçbir şey kaybetmeden devam etmektedir. Demirci Kawa'nın zalim Dehak'a indirdiği yumruk gibi devrimci tutsaklar da faşizme son yumruğu indireceklerdir. Bundan hiç kimsenin kuşkusuz olmasın. Zaten direnişin kendisi çoktan hücre duvarlarını parçalamıştır, ödenen bedeller bunun kanıtıdır.

Dünya tarihinin hiçbir döneminde böyle devasa bir ölüm orucu eylemi ne duyuldu ne de yaşandı. Kolay kolay yaşanacağını da sanmıyoruz. Onca zorluğa ve olumsuzluklara rağmen... Düşünün ki onca saldırıya, zorla müdahaleye, tecrit ve izolasyona karşı devam eden direniş, dışarıdaki ürkütücü sessizliğe, kanıksanmaya karşın sürmektedir.

Bu gidişati tersine çevirmek bize bağlıdır. Başta işçi sınıfı olmak üzere tüm emekçilere bir kez daha sesleniyoruz:

Onlar, milyonlarca işçi ve emekçi için direniyorlar!

Onlar, geleceğimizi ve ülkemizi emperyalizme ve yerli işbirlikçilerine peşkeş çekenlere karşı direniyorlar!

Onlar, daha doğmamış çocuğunun emperyalistlere borçlu doğmaması için direniyorlar!

Onlar, ülkenin tüm zenginliklerini İMF'ye ipotek eden sermaye devletine karşı direniyorlar!

Susma haykır, kalk ayağa! Parçala hücre duvarlarını!

R. Deniz

Ölüm Orucu şehidi Yusuf Kutlu anıldı

Ölüm Orucu şehidi Yusuf Kutlu'nun 7. gün anması mezarı başında yapıldı. 16 Mart Cumartesi günü Yusuf Kutlu'nun evinde toplanan yaklaşık 200 kişi kortejler oluşturarak mezarlığa doğru yürüyüşe geçti.

Anmaya *Vatan, SY Kızıl Bayrak, Atılım, MKÜ- ÖDER, Eğitim-Sen* üyesi bazı öğretmenler, Ölüm Orucu gazisi Enis Aras, '99'da Adana'da katledilen Antakyalı devrimci Erdinç Aslan'ın ailesi katıldı.

Önde Yusuf Kutlu'nun kızıl banda sarılı büyük resmi, arkada "Yusuf Kutlu onurumuzdur, onurumuza sahip çıkalım!" yazılı pankart taşındı. Sloganlar eşliğinde mezarlığa varıldı. Mezara kızıl karanfiller bırakıldıktan sonra, devrim şehitleri için bir dakikalık saygı duruşuna geçildi. Daha sonra Arapça ve Türkçe devrimci marşlar söylendi. Erdinç Aslan'ın annesi Erdinç ve Yusuf için Arapça ağıtlar söylendi. Son olarak Yusuf Kutlu'yla aynı gün Ölüm Orucu'na başlayan Fatma Bilgin'in yazdığı mektup okundu.

Anmada sık sık "Yusuf Kutlu ölümsüzdür!", "Yaşasın Ölüm Orucu direnişimiz!", "Bedel ödedik bedel ödeceğiz!", "Katil devlet hesap verecek!", "Devrim şehitleri ölümsüzdür!" sloganları atıldı.

Anma sona erdikten sonra kortej oluşturularak Yusuf Kutlu'nun evine doğru yürüyüşe geçildi. Yürüyüş sırasında sloganlar atıldı, devrimci türküler söylendi. Eve gelindiğinde, Kutlu'nun fotoğrafı ve pankart evin damına asıldı.

SY Kızıl Bayrak/Antakya

7 saatlik işgünü, 35 sa

Türkiye'de işçi sınıfının çalışma yaşamına ilişkin temel sorunlarından biri de çalışma sürelerinin uzunluğudur. Sermaye devletinin yasalarına göre bir işçinin haftalık çalışma süresi 43 saattir. Gene aynı yasalara göre işçi fazla mesaiye kalmaması için zorlanamaz. Fakat gerçek yaşamda bu yasaların hiçbir hükmü yoktur. Yasal işgünü süreleri bugün sadece büyük ölçekli ve örgütlü fabrikalarda uygulanmaktadır. Geri kalan hemen hiçbir yerde işverenler, bu konudaki kurallara uymamakta, işçinin işe geliş-gidiş saatlerini, o gün mesaiye kalıp kalmayacağını kendi çıkarlarına göre belirlemektedir.

Günlük çalışma süresini uzun tutmak, bu da yetmedi işçiyi zorla mesaiye bırakmak Türkiye'de sömürüyü arttırmanın en geçerli yollarından biridir. Başta tekstil olmak üzere kimi sektörlerde işçiler her türlü olumsuz koşul altında ve günde ortalama 12-14 saate varan sürelerde çalıştırılmaktadır.

Uzun çalışma süreleri sadece sanayide değil, tarım ve hizmet sektörlerinde de yoğun sömürünün en önemli araçlarından biri olarak kullanılmaktadır.

Uzun işgünü ve fiziksel, moral yıpranma

Çalışma sürelerinin uzun olması ve fazla mesailer sadece işçinin daha fazla sömürülmesi demek değildir. Sabahın erken saatlerinden gece geç saatlere kadar tezgah başında kalan işçi ayrıca fizik ve moral bakımından da yıpranmakta, sosyal yaşantısı harap olmaktadır.

Tekstilde sipariş yetiştirme bahanesiyle "sabahlama" uygulamasına çok sık rastlanmaktadır. Bunun anlamı işçinin bazı günler kısa dinlenmelerle iki-üç gün boyunca sürekli işyerinde kalması ve üretime devam etmesidir. Ayrıca birçok sektörde vardiyalı gece çalışması vardır. Bu durum işçilerde yorgunluk, uykusuzluk ve buna bağlı aşırı sinirlilik, iştahsızlık gibi sorunların ortaya çıkmasına neden

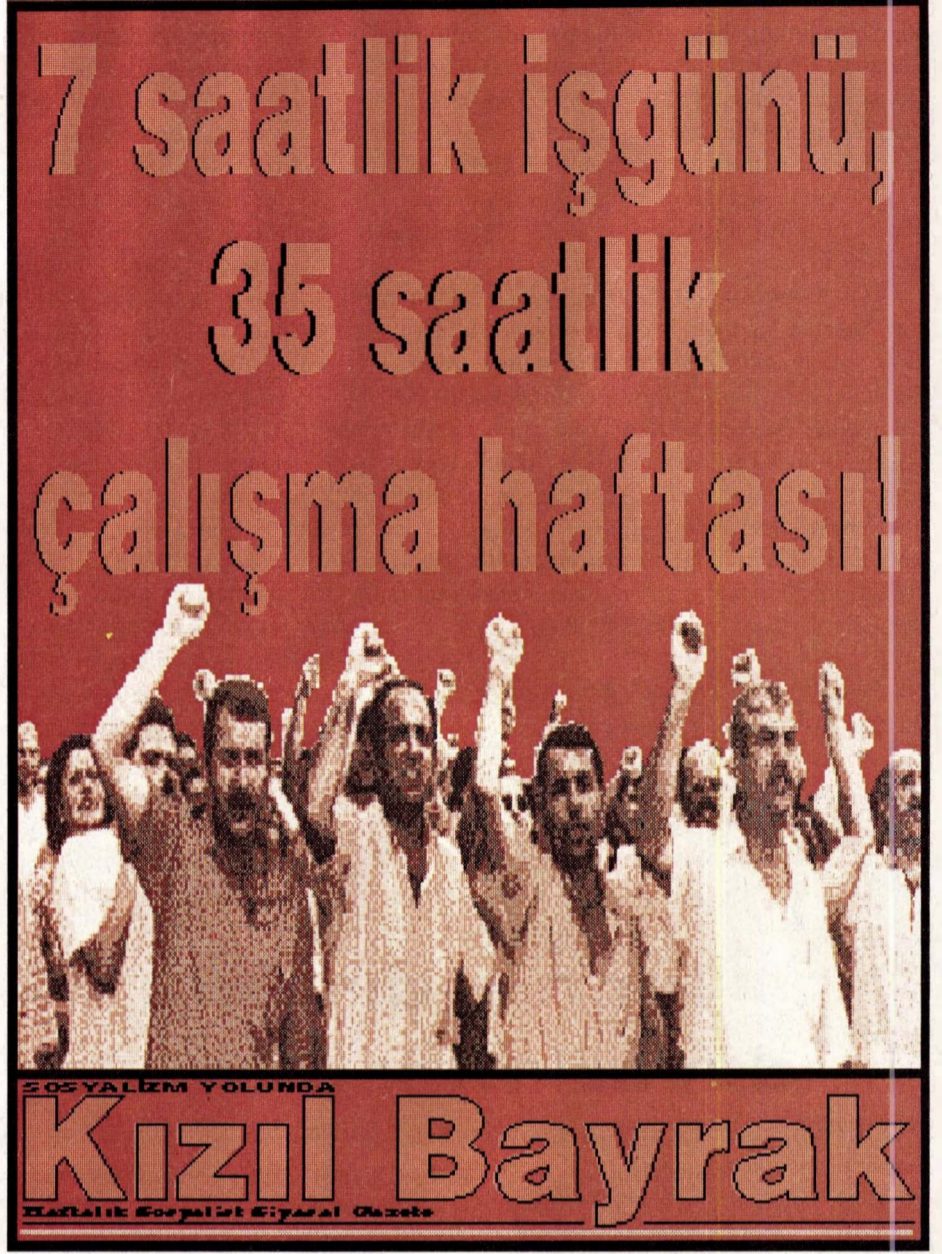
olmaktadır.

Sınırlı uyku dışında zamanının hemen hepsini fabrikada geçiren işçinin sosyal yaşamı da neredeyse sıfıra inmektedir. Eşiyle, çocuklarıyla ve hatta fabrikadaki arkadaşlarıyla herhangi bir sosyal paylaşım imkanı kalmamaktadır. Okumakmış, bir yerlere gidip gezmekmiş, birileriyle oturup iki laf etmekmiş, bütün bunlar işçilerin yaşamından tümüyle çıkmaktadır. İş bitimi bir an önce eve gidip uyumak en büyük özlemleri haline gelmektedir. Tüm bu sorunlarla yoğun olarak karşı karşıya kalan bir işçi, yavaş yavaş sağlığını ve normal bir insanın davranış özelliklerini yitirmekte, adeta çürümektedir.

Uzayan işgünü ve işsizlik

Uzun çalışma süreleri ve zorunlu mesailer, işçi sınıfının diğer bir temel sorunu olan işsizlikle de sıkı sıkıya bağlantılıdır.

Uzun çalışma süreleri ve yaygın fazla mesai uygulaması patronların işgücüne olan ihtiyaçlarını

azaltmaktadır. Kapitalist sınıfsal konumu gereği sokaktaki işsizlerin nasıl geçineceğini değil kendi kârını nasıl arttırabileceğini düşünmektedir. Dolayısıyla 8 saat çalıştırdığı iki işçiye ücret ödemek yerine tek işçiyi 16 saat çalıştırmak onun daha çok işine gelmektedir. Patronlar teknolojik yenilikleri ve yeni üretim metodlarını, çalışma sürelerini kısaltmak ve daha fazla insana iş imkanı sağlamak için değil, tersine işçi sayısını daha da azaltmak için kullanmaktadır.

Öte yandan patronlar işçileri daha kötü koşullara, daha düşük ücretlere ve daha uzun çalışma sürelerine ikna etmek için onları işten atmakla tehdit etmektedir. Yani uzun işgünü işsizliği arttırırken, işsizlik de uzun işgünü uygulamasının daha da yaygınlaşıp kuralsızlaşmasına zemin oluşturmaktadır.

Bir taraftan işçilerin kuralsızca, ölümüne koşullar altında geceli-gündüzlü çalıştırılması, diğer taraftan büyük bir işsizler ordusunun sokakları doldurması. Bunlar kapitalist düzenin birbirini tamamlayan iki temel özelliğidir.

Çareyi kapitalist düzenden beklememeliyiz

İşçiler kapitalistler için herhangi bir makinadan daha değerli değildir. İşe aldıkları işçiyi ondan verim aldığı sürece çalıştırmakta, verimi düşmeye başlayınca da kaldırıp bir kenara atmaktadırlar.

TKİP Programı'ndan...

Emeğin korunması

TKİP, işçi sınıfının fiziki ve moral yozlaşmadan korunması, kendi kurtuluşu uğruna verdiği mücadelede savaşıma gücü ve yeteneğinin yükseltilmesi için, ayrıca şu istemler uğruna mücadele eder:

- 1) 7 saatlik işgünü, 35 saatlik çalışma haftası. Sağlığa zararlı ve tehlikeli işlerde azami 5 saatlik işgünü.
- 2) Kesintisiz iki günlük hafta tatili. 6 haftalık yıllık ücretli izin.
- 3) İnsanca yaşamaya yeten, vergiden muraftan asgari ücret.
- 4) Eşit işe eşit ücret.
- 5) Her türlü fazla mesainin yasaklanması.
- 6) Teknik nedenlerle ya da toplumsal hizmetlerin gerektirdiği zorunlu durumlarda dışında, gece çalışmasının (22.00-06.00 arası) yasaklanması. Zorunlu gece çalışmasında 4 saatlik işgünü ve artırı ödeme.
- 7) Kadın işçilerin kadın, ana ve çocuk sağlığına zararlı işlerde çalıştırılması yasağı.

Doğumdan önce ve sonra 3'er aylık ücretli izin, tıbbi bakım ve yardım. Kadınların çalıştığı tüm işyerlerinde kreş ve emzirme odaları.

8) 14 yaşından küçük çocukların çalıştırılmasının yasaklanması. 14-18 yaş arası çocuklar için maddi üretimin genel ve mesleki eğitimle birleştirilmesi. 16-18 yaş arası için 4 saatlik, 14-16 yaş arası için 3 saatlik işgünü.

9) Ortaçağdan kalma bir yarı-feodal uygulama olan çıraklığın tasfiyesi.

10) İş güvenliğine ve sağlıklı çalışma ortamına ilişkin teknik ve sıhhi düzenleme ve önlemler. Bunun işyeri temsilciler kurulu ve sendikalar tarafından sürekli denetimi. İşçi temsilcilerinin yönetiminde, teknik ve sağlık uzmanlarından oluşan iş müfettişliği.

11) Esnek üretim, prim, parça başı, akord vb. çalışma sistemlerinin ve taşeronlaştırmanın yasaklanması.

12) İş yasasında tarım işçileri aleyhine olan tüm hükümlerin kaldırılması.

8 saatlik çalışma haftası!

Herkes iş, tüm çalışanlara iş güvencesi!

SOSYALİZM YOLUNDA

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Eşyasal Gazete

Bugün modern üretim tekniklerinin gelişmiş olması ve yaygın işsizlik sermaye sınıfına bu konuda pervasız davranma imkanı vermektedir. Kırılan bir makina dişlisi nasıl yenisiyle değiştiriliyorsa yıpranan işçiyi de bir yenisiyle değiştirmek onların işine gelmektedir. İşçi sınıfının yıpranmasının önüne geçmek, onun çalışma koşullarını iyileştirmek, kapitalistin sömürdüğü artı-değerin azalması demektir. Bu nedenle kapitalistlerden işçileri fiziki ve moral yıpranmadan koruyacak tedbirleri almasını beklemek boş bir hayaldir.

Türkiye'de 8 saatlik işgünü 1936'da yasalaşmıştır. Fakat bugün dahi işçi sınıfının önemli bir kısmı bu haktan yararlandırılmamaktadır. Sadece bu bile kapitalist sınıfın soruna nasıl yaklaştığını göstermeye yeterlidir.

Fiziksel ve moral yıpranmaya karşı mücadele için yükseltmeliyiz

İşçi sınıfını bedenen yıpratıcı, zihinsel olarak gelişmesinin önünde engel oluşturan, onun sınırsızca sömürülmesine yol açan çalışma ve yaşam koşullarına karşı mücadele bugün sınıfın en önemli görevlerinden biridir.

Kapitalizm sömürü ve kâra dayalı bir sistem olduğu için, işçilerin insanca çalışıp yaşayacağı koşulları tam anlamıyla elde etmek mümkün

değildir. Ama sınıf mücadeleleri tarihinin de somut olarak gösterdiği gibi, kapitalizm koşullarında mücadeleyi yükseltmek yoluyla sömürüyü sınırlamak, belli haklar elde etmek mümkündür.

Uzun çalışma süreleri, işçiyi sadece gece geç saatlere kadar değil hafta sonu tatillerinde de fabrikaya hapseden fazla mesailer ancak ve ancak işçi sınıfının mücadelesiyle sınırlanabilir. Söz konusu olan sadece bedensel yıpranmanın ve dizginsiz sömürünün önüne geçmek değildir. İşgünün sınırlanması mücadelesi aynı zamanda bugün giderek yoğunlaşan işsizliğin yarattığı yıkımı bir parça hafifletmenin de olanaklarını sunacaktır. Fakat bundan daha da önemlisi, işçi sınıfının zihinsel gelişiminin olanaklarını yaratmaktır. İşgünü makul bir düzeyde

sınırlandırılır, fazla mesailer yasaklanırsa, işçiler kendilerini geliştirecek başka etkinliklere zaman ayırabilirler. Bu da işçi sınıfı kitlelerinin siyasal bilinçlenmesini ve sınıf hareketinin gelişimini kolaylaştırır. İşçi sınıfını kapitalizmi yıkmaya tarihsel görevine daha hazırlıklı hale getirir.

Elbette bunun için sadece işgününün sınırlandırılması kendi başına yeterli değildir. İşçi sınıfının çalışma ve yaşam koşullarının iyileştirilmesiyle ilgili talepler bir bütündür. Duruma göre bunlardan en önemli olan biri ya da bir kaçını öne çıkarılmakla birlikte taleplerimiz belli bir bütünlük içinde dile getirilmelidir.

Bu durum gözetilmek kaydıyla, sınıf kitleleri içerisinde "7 saatlik işgünü, 35 saatlik çalışma haftası!" ve "Her türlü fazla mesainin yasaklanması!" taleplerini "Herkes iş tüm çalışanlara iş güvencesi!" talebiyle birlikte yaygınlaştırmak için seferber olmalıyız.

Yoğunlaşan saldırılara karşı sınıf kitleleri içerisinde hoşnutsuzluğun giderek arttığını, bunun eylem isteğini beslediğini son Türk-İş toplantısı yeterli açıklıkta göstermiştir. Bu, bahar aylarının yoğun gündemini kullanarak sınıf hareketine müdahale etmenin, şiarlarımızı yığınlarla taşımanın artan olanaklarına da işaret etmektedir.

Geçmişten bugüne işçi sınıfının işgünü mücadelesi

İşçi sınıfının uzun mücadeleler sonucu ve büyük bedeller ödeyerek kazandığı haklar son 30 yıldır sermaye tarafından ayaklar altına alınıyor. Sosyal güvenlik, parasız sağlık ve eğitim, örgütlenme hakkı ve işgüvencesi gibi işgününün sınırlandırılmasıyla ilgili haklar da örgütsüzleştirme ve esnek çalışma yöntemleri aracılığıyla burjuvazi tarafından sistemli bir saldırı altında tutuluyor. İşçi sınıfına daha fazla sömürü ve yıkım dayatılıyor.

Çalışma sürelerinin kısaltılması 19. yüzyılın ilk yarısından itibaren işçi sınıfı hareketinin temel taleplerinden biri oldu. O dönemde günlük çalışma süreleri çok uzundu. Yerleşik kural, çocuklar da dahil bütün işçilerin günde 16 saat çalıştırılmasıydı. Bu, son derece vahşi bir sömürü çarkı içinde işçilerin fiziksel ve moral açıdan öğütülmesi anlamına geliyordu.

1 Mayıs ve 8 Mart gibi günlerin ortaya çıkmasına vesile olan büyük mücadelelerin en önemli taleplerinden biri tam da bu nedenden dolayı "8 saatlik işgünü" idi. İşçi sınıfı bu talep uğruna önemli mücadeleler verdi, büyük eylemlilikler gerçekleştirdi. Bunun karşılığında katliamlardan geçirildi, burjuvazinin baskı ve terörüyle yüzyüze kaldı.

Sonuç olarak burjuvazi özellikle üretici güçlerin ve üretim tekniklerinin büyük ölçüde geliştiği 20. yüzyıl başlarından itibaren daha kısa çalışma sürelerini kabul etmek, yasalarında buna yer vermek durumunda kaldı. Fakat bu konudaki asıl büyük kazanım Ekim Devrimi'nden sonra elde edildi. Ekim Devrimi'ni izleyen 1920'li yıllarda Avrupa ülkelerinin çoğunda haftalık çalışma süresi 48 saatle sınırlandırıldı. 1970'lerde yürütülen mücadeleler sonucunda ise 45 saate indirildi.

8 saatlik işgünü, 1936'da çıkarılan İş Kanunu ile Türkiye'de de kural haline geldi. 1983'te yapılan son yasal düzenlemeyle ise 45 saatlik iş haftası kabul edildi.

İşçi sınıfının işgününün kısaltılması mücadelesi '70'li yıllardan bu yana yeni bir aşamadır. Bir taraftan kimi Avrupa ülkelerinde ve özellikle bazı sektörlerde işçi sınıfı artık 35 saatlik çalışma haftası için mücadele vermektedir. Bazı sektörlerde daha şimdiden 38 saatlik iş haftası uygulamasına geçilmiş durumdadır. Elbette bu o ülkelerde sınıfın belli bir örgütlülük düzeyini korumayı başardığı sektörlerde söz konusu olabilmektedir.

Örgütlenmenin zayıfladığı sektörlerde ve emperyalizme bağımlı ülkelerde ise tersinden, burjuvazinin esnek çalışma yöntemlerini, taşeronlaştırmayı ve örgütsüzleştirmeyi dayattığı, böylelikle de diğer ekonomik-sosyal hakların yanı sıra işgünü, hafta tatili ve yıllık izin gibi kazanımların içini boşaltmaya çalıştığı görülmektedir.

Elbette ki sonucu bir kez daha işçi sınıfının haklarına sahip çıkma ve geliştirme konusunda ortaya koyacağı mücadele belirleyecektir.

8 Mart'ın ardından...**Çarpık feminist tutum özgürleşmeye değil gericileşmeye götürür**

2002 8 Mart'ını geride bıraktık. Burjuvazi bu yıl da 8 Mart'ın tarihsel anlam ve önemini içini boşaltmaya çalışarak "Dünya Kadınlar Günü"nü kutladı. Cumhurbaşkanı'ndan siyasi parti liderlerine, sermayenin çeşitli örgütlerine kadar kadınların bugünü unutulmadı! Kutlama mesajları yayınlandı, çeşitli yerlerde basın toplantıları, şenlikler düzenlendi. Büyük bir ikiyüzlülükle yılda bir kez bu günü kutlamış oldular.

8 Mart burjuva cepheye böyle yaşanırken, öbür yanda da alanlara çıkıldı. Ama ne yazık ki kadın örgütlerince düzenlenen miting de 8 Mart'ın tarihsel anlam ve önemine gölge düşüren bir şekilde gerçekleşti.

8 Mart'tan çok önce toplanmaya başlayan kadın örgütleri 8 Mart'ı nasıl kutlayacaklarını tartışmaya başladılar. Bu yıl da önceki yıllardaki gibi en can alıcı sorun erkeklerin katılıp katılmaması idi. Haftalarca süren tartışmaların sonunda *Pazartesi* Dergisi ve ÖDP çekildi ve sonunda bir orta yol bulundu. Önden kadın örgütleri yürüyecek, ardından arada uzunca bir boşluk bırakılarak kadın-erkek karma kortejler yürüyecek ve erkekler pankartlarla çevrilen miting alanının içine alınmayacaktı!

Çoğunluğu kendini solda tanımlayan kadın örgütlerince oluşturulan platform tarafından mitingin ismi, emekçi ismi çıkartılarak "Kadınlar özgürlüğümüz için dayanışmaya, örgütlenmeye" olarak belirlendi.

Yürüyüş başladıktan sonra kadın örgütleri uzunca boşluk bırakarak, misafir olarak tanımladıkları erkekler ve karma grup kortejleriyle aralarına sınır çizdiler. Miting alanına gelindiğinde de, kadın gruplarının etrafını pankartlarla çevirerek erkeklerle mesafeyi açmaya özen gösterdiler. Bununla da kalmadılar. Kürsüden erkeklerin alanda istenmediğini, alanı kadınlara bırakmaları gerektiğini, bu yıl misafir olarak kabul etmelerine rağmen önümüzdeki yıl istemediklerini söylediler.

Mitingi düzenleyenlerin konuşmalarına ve taleplerine baktığımızda, İMF yıkım politikalarına, emperyalist saldırganlığa, tecrite karşı çıkıldığını, eşit işe eşit ücret talep edildiğini, silahlanmaya değil sağlığa bütçe ayrılması gerektiğini, tecavüzcülerin yargılanması ile anadilde eğitim, barış ve erkeğin kadın üzerindeki egemenliğinin kaldırılması taleplerinin öne çıkartıldığını görüyoruz. Dolayısıyla, öne çıkan sorunlar ve ileri sürülen talepler bizzat emekçi kadının sorunları ve onları ilgilendiren taleplerdir. "Cinsiyetçi" bakış açısıyla ele alındığında, çok sınırlı olarak kazanılan hakların bile ancak burjuva kadınların işine yaradığını, emekçi kadınların taleplerinin ise bizzat işçi ve emekçi erkek ve kadının birlikte mücadele ederek

kazandığını tarih bize göstermektedir.

"Kadının ikiyüz yılı bulan özgürlük ve eşitlik mücadelesi süreci içinde bu hakların nasıl kazanıldığına dönüp baktığımızda, tartışmasız bir biçimde sosyalizmin ve uluslararası işçi hareketinin bu alandaki kendine özgü tarihsel yeriyle yüzyüze kalırız. Kadının bugün sahip olduğu hemen tüm demokratik ve sosyal haklar, tam da burjuva düzenine karşı sosyal-siyasal mücadeleler içinde, büyük ölçüde işçi hareketi sayesinde ve işçi sınıfı partileri önderliğinde elde edilmişlerdir." (8 Mart ve Burjuva Toplumunda Kadın Hakları, SY Kızıl Bayrak, sayı:10, 16 Mart '02)

Öbür yandan, mitingi düzenleyen 20'yi aşkın kadın örgütüne baktığımızda, kendini feminist olarak tanımlayanların sınırlı sayıda olduğu görülmektedir. Kadının çifte ezilmişliğinin arkasında kapitalizmin ve sınıflı toplumların varlığını görmeyen, daha doğrusu görmek istemeyen, sorunu basit bir erkek-kadın çatışması olarak ele alan, temel çelişkiyi yok sayan feminist akımların nasıl gericileştiğinin bir göstergesi olmuştur 8 Mart. Sayıları sınırlı olsa da, bu akıma karşı mücadelenin küçümsenmemesi gerektiğini ortaya koymuştur.

Katılan diğer kurumlar ise, büyük çoğunluğu kendini sol/sosyalist olarak tanımlayan, ancak feminizan zihniyetle hareket eden reformist

çevrelerdir. Devrim ve iktidar mücadelesinin dışına düşen, düzenin icazet alanına yerleşen bu akımların kadın sorununa bakışları da çarpık, cinsiyetçi ve sonuçta sorunu kadın-erkek çatışmasına indirgeyen bir tarzdadır.

Özel planda vurgulanması gereken ise, Kürt ulusal hareketi bünyesindeki kadınların tutumudur. Kitlenin içinde ezici çoğunluğu yurtsever kadınlar oluşturmaktadır. Ancak bu çarpık zihniyet onları da sarmış durumdadır. Dün mücadele içinde özgürleşen Kürt kadınları gelinen yerde teslimiyetçi platformun eklentisi haline getirilmişlerdir. Ve bugün alanlara binlerce Kürt kadını çıkabiliyorsa, bunun '90'larda devrimci bir çizgide gelişen Kürt özgürlük mücadelesi sayesinde olduğu çok çabuk unutulmuştur.

8 Mart tablosundan görüldüğü üzere, mitingi düzenleyenler, bu çarpık ve gerici anlayışlarını hayata geçirme cesaret ve gücünü işçi sınıfının ve devrimci hareketin zayıflığından almaktadırlar. Ancak bu, 8 Mart'ın tarihsel önemini ve mücadele geçmişini asla karartmamaktadır. "8 Mart kapitalizmde de ezilen bir cins olarak kalan kadının özgürlük ve eşitlik arayışını ve mücadelesini sembolize etmektedir ve onun tarihi uluslararası işçi hareketi ve sosyalizmin tarihi ile sıkı sıkıya bağlıdır." (SY Kızıl Bayrak, sayı: 9, 9 Mart '02, Başyazı)

Son 8 Mart'ın tablosu, kadın-erkek biz komünistlerin görev ve sorumluluklarının büyüklüğüne bir kez daha işaret etmektedir.

S. Umut

8 Mart'ın emekçi içeriğini boşaltma çabaları

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü çeşitli etkinlik, yürüyüş ve mitinglerle kutlandı. Kutlamalar yaygın olmakla beraber içerik yönünden zayıf geçti. Ekonomik-sosyal yıkım saldırıları, demokratik hakların gaspı, faşist devlet terörü, tensikatlar, örgütsüzleştirme saldırılarına ek olarak emperyalist savaşın kapıya dayandığı koşullarda kutlanan 8 Mart'ın daha politik, coşkulu ve emperyalist savaş karşıtı bir atmosferde geçmesi beklenirdi. Oysa başta İstanbul olmak üzere birçok kentteki etkinlik beklenenin gerisinde gerçekleşti.

Düzen cephesi ise, önceki yıllara göre 8 Mart'a daha hazırlıklı girdi. Düzenledikleri etkinlikler bir hafta boyunca devam etti. Değişik dernek, kurum ve kuruluşlar "8 Mart Dünya Kadınlar Günü" nedeniyle "zengin" programlar hazırlayıp icra ettiler. Bütün bu etkinliklerin ortak özelliği, 8 Mart'ı emekçi kimliğinden soyutlayarak içi boş bir kadınlar gününe dönüştürmektir.

Düzen cephesinin bu çabasına, düzene karşı mücadele yürütmeden sosyalist geçinmeye çalışan reformistlerle feministler de kendi cephelerinden hizmet ettiler. 8 Mart emekçi kadınlar gününü kadınlar günü olarak ilan etmek, işçi sınıfının mücadele tarihinde önemli bir yere sahip böylesi bir günde yapılan eylemlere erkeklerin katılmasına karşı çıkmak, sorunu kadın-erkek arasında yaşanan boyutuyla sınırlayarak olayın sınıfsal boyutunu göz ardı etmek vb... Bu çarpık burjuva anlayışın yarattığı atmosfer, işbirlikçi sermaye düzeninin 8 Mart'ın emekçi özüne saldırısına katkıda bulunmaktadır.

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nde, İstanbul Şişli Abide-i Hürriyet Meydanı'nda gerçekleşen eylemde tertip komitesinin sergilediği geri tutum, eyleme resmi kutlama havasının bulaşmasına neden olmuştur. Bu tertip komitesi, işi erkekleri alandan çıkarmaya çalışma noktasına vardırıarak tam bir aymazlık içinde olduğunu göstermiştir. Oysa sermaye düzeni saldırılarını yaşama geçirirken cins ayrımı değil, sınıf ayrımı yapmaktadır. Kadınların çifte baskı altında olmalarının gerçek nedeni tam da bu sınıfsal baskıdır.

Sınıflı toplumlarda erkek egemen bir anlayışın geçerli olduğu, bu egemenliğe karşı da mücadele etmek gerektiği nesnel bir gerçekliktir. Ancak bu egemenliği kaynaklandığı maddi-toplumsal zeminden soyutlayarak ele alan bir anlayış, gerçekte kadının köleliğinin devam etmesine hizmet etmekten kurtulamaz. Bu yönüyle kadın haklarının tavizsiz savunucusu gibi görünenler, sorunu erkek düşmanlığı noktasına kadar vardırıarak gerçekte erkek egemenliğinin devam etmesine katkıda bulunmuş oluyorlar. Zira sınıflı bir toplumda hiçbir toplumsal sorun sınıfsal zemininden soyutlanarak ele alındığında anlaşılabilir. Anlaşılabilirince da sorunun ortadan kalkması için doğru mücadele yol ve yöntemleri ortaya çıkartılıp hayata geçirilemez.

Kadını işte, evde, sosyal yaşamda ve diğer alanlarda kölelik zincirine mahkum eden, savaşlarda taciz ve tecavüze maruz bırakan, onu fuhuş sektörünün alınıp satılan metası haline getiren ve bu bataklığı gittikçe derinleştiren bir düzenin temsilcileri birden bire kadın hakları savunucusu kesildiler. Bu iki yüzlü manevra, başta emekçi kadınlar olmak üzere, tüm emekçilere karşı devam eden saldırıların bir parçası ve tamamlayıcısıdır.

Sermaye düzeni tarafından 8 Mart'ın emekçi niteliğine karşı girişilen saldırıyı ciddiye almak, işçi sınıfı ve emekçilerin devrimci mirasına bu bilinçle sahip çıkmak ihmal edilemez bir görevdir. Bu, başta sınıf devrimcileri olmak üzere bütün devrimci güçlerin ortak sorumluluğudur.

Emekçi kadınların gerçek kurtuluşu sosyalizmde!

M. Dicle

Feminizm yol değil, bir çıkmaz sokaktır!

Burjuva kadın hareketinin tarih sahnesine çıkışı 18. yüzyılın sonlarına, Fransız Devrimi'ne kadar dayanır. Devrim süreci boyunca kadınlar aile, toplum ve devlette tam hak eşitliği talepleriyle mücadele ederler. Ne var ki gelişen kapitalizm eski toplumu köklü bir biçimde altüst edememiştir; ilan edilen insan hakları kadın haklarını kapsamaz.

19. yüzyıl boyunca derinleşen ve belirginleşen sınıf çelişkileri, Avrupa'da yükselen devrimler, siyasal ve toplumsal mücadeleler, kadınlara hak eşitliği talebini yükselten çeşitli kadın gruplarını ortaya çıkartır. Bu gruplar kadınların kurtuluşunun yanında işçi ve emekçi kadının yaşam koşullarının düzeltilmesi için de talepler yükseltirler. Ne var ki bu talepler proleter bakış açısıyla değil, dar bir hümanizm çerçevesinden, işçi ve emekçi kadınları kendi kurtuluşları için mücadeleye çekmekten çok, uzaktan yardım eli uzatmakla sınırlanmıştır. Burjuvazinin devrimci bir sınıftan gerici bir sınıfa ve nihayetinde karşı-

devrimci bir sınıfa dönüşmesiyle birlikte, burjuva kadın hareketinin talepleri de giderek daralır. Eski önyargılarla uzlaşarak, kendi sınıf çıkarlarını kadın cinsiyetinin hak eşitliğinin üzerine çıkarır.

Bir burjuva kadın hareketi olarak ortaya çıkan feminizm kendini, toplumda kadının

yararlanacağı hakları çoğaltmak ve erkeğine eşit kılmak amacını güden bir düşünce akımı olarak tanımlıyor. Bu genel tanımlama çerçevesinde kadının erkeğin yararlandığı tüm sosyal, siyasal, hukuksal haklardan yararlanması talebini öne çıkaran feminist hareket, kendi içerisinde de ayrılmıştır. "Liberal feminizm" bu hareketin en ilkel biçimidir. İlk çıkışında kadının sadece sosyal alandaki konumunu kuvvetlendirmek için çalışan bu hareket, sonraları siyasal alanda hak arama mücadelesine de yönelir. "Sosyalist feministler" ise ilk kez kadının ezilmişliği kavramını tartışmaya başlarlar. "Marksist feministler" bu ezilmişliğin kaynağını sosyal yapıyı biçimlendiren üretim ilişkileri ve ataerkil aile yapısı olarak görürler. '60'larda yükselen diğer bir akım ise "radikal feminizm"dir. Bu akım "erkek egemen ideoloji" kavramını üretir. Kapitalizmin kadını ezmede ve sömürmedeki rolünü kabul eden bu akımın düzenle çelişkinin esas nedeni, cinsiyetçi sömürünün varlığıdır.

Son 15 yılda feministlerin geliştirdiği bir diğer kavram ise "cinsiyetçilik"tir. "Cinsiyetçilik", "20. yüzyıl ortalarında ortaya çıkmış, erkeklerin kadınlar üzerindeki egemenliğini ifade eden kavram" olarak tanımlanır. Onlara göre bu kavram "yalnızca bir egemenliği değil, erkeklerin kadınlar üzerindeki egemenliklerini yeniden kurmak için ellerindeki tüm kurumsal ve ideolojik olanakları (hukuk, siyaset, iktisat, ahlak, bilim, tıp, moda, kültür, eğitim, kitle iletişim araçları vb.), tıpkı kapitalizmin kendisini sürdürmek amacıyla kullandığı gibi, açıktan açığa ya da üstü örtülü

bir biçimde kullanan bir sistemdir."

Bilimsel temellere oturmuş bütünsel bir bakıştan yoksun feministler, kendi içlerinde farklılaşmalar barındırsalar da, temelde cinsiyetçilik noktasında birleşiyorlar. Hareket noktalarını bu kavram oluşturuyor. Kadının yaşadığı tüm sorunların erkek egemen ideolojiden kaynaklandığını düşündükleri için, kadının salt kendi cins kimliği üzerinden erkeğe karşı örgütlenmesini savunuyorlar.

Feminist düşünce bozuk düzenin çürük meyvasıdır

"Örgütlü kadın hakları savuncululuğunun karşı-devrimci gücü, onun burjuva bayanları toplamasından gelmiyor, bilakis istekleri ve eylemleri, devrim için sınıfa karış sınıf mücadelesi yerine, burjuva düzenin reform edilmesi için, cinsiyetin cinsiyete karşı mücadelesine yoğunlaştırılan, geniş emekçi kadın kitleleri üzerindeki yanlıtıcı, felç edici etkisinden geliyor."

(Clara Zetkin, *Kadın Sorunu Üzerine Seçme Yazılar*, s.105, İnter Yayınları)

Feminist hareketin düzenin yedeğine düşmesinin nedeni, kadın sorununa kaynaklık eden temel çelişkiyi görmezden gelmesidir. Temel çelişki sınıflı toplumların son aşaması olan kapitalizmdir. Kapitalizm cinsiyetçiliği, ataerkil aile düzenini yeniden ve yeniden

üretir, derinleştirir. Dolayısıyla kadının özgürleşmesi de, ancak kapitalist sistemin yıkılıp sosyalist toplumsal düzenin kurulmasıyla maddi temellerine kavuşabilir.

Feminist hareket, kadın sorununun kaynağını kaba bir cinsiyetçiliğe indirgediği, bunun bir sonucu olarak tüm kadınları (erkek yoldaşlarından ayırarak) kendi sorunları etrafında örgütlemeye çalıştığı için gerici bir rol oynar. Sınıflar üstü bir kadın olamayacağı gibi sınıflar üstü bir kadın mücadelesi de yoktur. Bu nedenle feminist hareketin elde ettiği kısmi başarılar da, esas olarak mülk sahibi, sömürücü sınıfların ekonomik bakımdan özgür olan burjuva kadınlarına yaramaktadır.

Kadının kurtuluşu toplumun bir bütün olarak kurtuluşundan bağımsız düşünülemez.

"Kadın kurtuluş sürecini erkekten izole yaşayamaz. Fakat erkek de, salt kadının kendisini gerçekleştirmesi için 'üstün' konumundan vazgeçmek değil; kendi de hür iradesi dışında tutsak edildiği 'cins klişesini' kırıp, insanlaşma yolunu açmak zorundadır. Erkek görece 'üstün' konumuna rağmen, kadınlara aynı derecede olumsuz bir cins imajına zincirlenmiştir. Bu olgudan hareketle, cinsiyetçi sömürünün işlevselliğini erkeğin kadın üzerinde kurduğu baskıda ve oradan sağladığı kazançta gören feminist yaklaşımı kırmak gerekir. Kadın sorununu gerçek içeriğine kavuşturmak için, sorunu salt kadının özgül konum ve koşullarıyla tanımlayan feminist akımla ve feminizmden etkilenen diğer kuramlarla mücadele kaçınılmaz ve zorunludur." ("Kadın Sorunu, Feminizm, Sosyalizm", *Ekimler*, Sayı: 2, Eksen Yayıncılık)

M. Uğur

İzmir'den eylemler...

"3 kapı-3 kilit açılsun, ölümler durdurulsun!"

İzmir İHD tarafından, Ölüm Orucu Direnişi'nin 513. gününde, Konak Sümerbank önünde bir basın açıklaması yapıldı. 16 Mart günü gerçekleşen eyleme yaklaşık 80 kişi katıldı. İHD pankartının açıldığı eylemde tutsak aileleri Ölüm Orucu Direnişi'nde ve 19 Aralık katliamında şehit düşen devrimci tutsakların isimlerinin yazılı olduğu dövizler taşındılar.

Basın açıklamasını okuyan İHD İzmir Şube YK üyesi Mihriban Karakaya şunları söyledi: "20 Ekim 2000 tarihinde cezaevlerinde tecrit ve yalnızlaştırmaya karşı başlayan, ülkeyi 513 gündür 'ölüm iklimi' havasına sokan ve bugün itibarıyla 87 canını yitirilmesine yol açan ağır süreç ne yazık ki hala en can yakıcı bir şekilde devam ediyor. Bu konuda hukuka ve insan haklarına uygun vereceğiniz tek bir yanıt yoktur. Evet, siyasi iktidara tecriti kaldırması için bir kez daha sesleniyoruz: Tecriti kaldırın! Üç kapı, üç kilit açılsın ölümler durdurulsun!"

Saygı duruşuyla başlayan eylemde, "Gazi, Halepçe, Beyazıt unutmadık!", "Faşizme karşı omuz omuza!", "İnsanlık onuru işkenceyi yenecek!", "Anaların öfkesi katilleri boğacak!", "F tipi ölüm istemiyoruz!", "İçerde dışarda hücreleri parçala!" vb. sloganları atıldı.

Ayrıca, DHKP-C dava tutsağı Doğan Tokmak'ın Ölüm Orucu Direnişi'nin 287. gününde şehit düşmesi üzerine, 18 Mart günü İHD önünde sessiz oturma eylemi yapıldı.

BES'in bankaların özelleştirilmesine karşı eylemi

Kamu bankalarının özelleştirilmesi saldırısına karşı BES tarafından yapılan eylemlerden ilki 15 Mart günü Konak Sümerbank önünde gerçekleştirildi. Yapılan açıklamada, banka çalışanlarının özel hukuk hükümlerine göre çalışmak istemedikleri için, bankacılık meslekleri ellerinden alınarak Genel Müdürlük emrine, oradan da personel daire başkanlığına gönderilmesinin amaçlandığı söylendi.

20 Mart günü Konak Meydanı'ndaki Ziraat Bankası önünde bir eylem daha yapıldı. BES İzmir Şube Başkanı yaptığı açıklamada; "Özelleştirme kanunları çıkartan hükümeti ve çalıştıkları bankaları batırarak kamu bankaları ortak yönetimine getirilen hortumcu yöneticileri istifaya çağırıyoruz" dedi. Eylemde "İMF defol bu memleket bizim!", "Zafer direnen emekçinin olacak!", "Direne direne kazanacağız!" vb. sloganlar atıldı.

Tutsak yakınlarının basın açıklaması

Halen Yeşilyurt Devlet Hastanesi'nde Ölüm Orucu Direnişi'ni sürdüren Alaattin Karadağ ve Kazım Özer'in aileleri tarafından 16 Mart günü İzmir İHD'de bir basın açıklaması yapıldı. Basın açıklaması metni Alaattin Karadağ'ın abisi Abdullah Karadağ tarafından okundu. Açıklamada, "Yeni iki ölüm haberi ile yine yüreklerimiz yangın yeri oldu. 20 Ekim 2000 tarihinden itibaren süren bu acıların artık son bulması ve yeni canların yanmaması tek dileğimizdir." denildi. Kardeşinin Ölüm Orucu'nun 231. gününde, Kazım Özer'in ise 176. gününde olduğunu belirten Abdullah Karadağ, sözlerini şöyle sürdürdü: "Ölüm Orucunun kritik günlerinde olan, yürüyemeyen, ihtiyaçlarını karşılayamayan, ışığa ve sese aşırı duyarlı hale gelen, sağlık durumu ciddi olan kardeşim Alaattin Karadağ'ın yaşamından endişe duymaktayız. Konunun hayatiyeti ve aciliyeti nedeniyle kamuoyunu bilgilendiriyor ve duyarlı olmaya çağırıyoruz."

Cheney'in gelişti protesto edildi

ABD başkan yardımcısı Dick Cheney'in emperyalizmin savaş rüzgarlarına Türkiye'yi de katmak için yapacağı ziyaret üzerine TKP tarafından 17 Mart günü Konak Sümerbank önünde bir basın açıklaması yapıldı. Basın açıklamasına yaklaşık 200 kişi katıldı.

SY Kızıl Bayrak/İzmir

16 Mart coşkulu ve kitlesel bir katılımı protesto edildi...

16 Mart katliamını unutmayacağız!

Amerikancı faşist rejim, 16 Mart 1978'de, resmi ve sivil katiller güruhu ile İstanbul Üniversitesi Eczacılık Fakültesi önünde yedi öğrenciyi katletmişti. Bu katliam, sermaye devletinin suç dosyasına eklenirken, devrimci ve ilerici güçler tarafından da her sene lanetle anılıyor.

Bu seneki anma 15 Mart'ta, 16 Mart şehitlerinin katledildiği Eczacılık Fakültesi önünde 1000 kişilik bir kitle ile gerçekleştirildi. Ayrıca 16 Mart 1988'de Halepçe'de binlerce Kürt'ün katledilişinin yıldönümü olması nedeni ile Halepçe katliamı da lanetlendi.

Anma saat 13:00'de Beyazıt tramvay durağından yürüyüşle başladı. "Soruşturmalar karşı mücadele edeceğiz!" ve "YÖK yasa tasarısı geri çekilsin!" yazılı iki ayrı pankart açıldı. Kitle yürüyüş boyunca coşkulu ve kararlı bir duruş sergiledi. Eylemde 16 Mart, paralı eğitim, Halepçe katliamı, Kürtçe eğitim ve üniversitelerdeki polis terörüne yönelik sloganlar atıldı. Atılan sloganlardan bazıları şunlardı: "Yaşasın halkların kardeşliği!", "YÖK kalkacak, polis gidecek, üniversiteler bizimle özgürleşecek!", "Yasa tasarısı geri çekilsin!", "16 Mart'ı ve Halepçe katliamlarını unutmadık!", "Soruşturmalar, tutuklamalar bizi yıldıramaz!", "Kahrolsun MİT-CIA-kontr-gerilla!", "Kürtçe eğitim istiyoruz!", "Dilimiz onurumuzdur!"

Polis, Beyazıt Meydanı ve çevresini abluka altına

almıştı. Bu yoğun ablukaya rağmen kitlenin önden buluşarak tramvaydan kitlesel olarak eyleme katılması, polisin eyleme müdahale etmesini engelledi. Kitle Beyazıt Meydanı'na polis aramasından geçirilerek alındı. İstanbul Üniversitesi Merkez Kampüsü'nden "Beyazıt ve Halepçe katliamlarına karşı vardık, varız, var olacağız!"

pankartı ile çıkan öğrencilerle buluşan kitle, buradan Eczacılık Fakültesi önüne doğru yürüyüşe geçti. Eczacılık Fakültesi önünde Halepçe ve 16 Mart katliamında ölenler için saygı durumunda bulunuldu, marş söylendi. Ardından basın metni okundu. Basın metninde 16 Mart, Halepçe katliamı, soruşturmalar, uzaklaştırmalar ve

okuldan atmalar, IMF politikaları, YÖK yasa tasarısı ve ABD saldırganlığı teşhir edildi. Fakülte önüne kızıl karanfiller bırakıldı ve kitlesel bir şekilde "Herne peş" marşı söylenerek üniversiteye girildi. Rektörlük binasının önünde halaylar çekildikten sonra eylem bitirildi.

Bazı eksikliklere rağmen eylem iyi organize edilmişti. Eylem boyunca gençliğin sloganlara katılımı ve coşkusu oldukça canlıydı. Eksik kalan yön ise, yiğit Filistin halkının direnişinin ve emperyalist savaşın yeterince öne çıkarılmaması oldu.

SY Kızıl Bayrak/İstanbul

DTCF'de yeni YÖK yasa tasarısı paneli...

DTCF'de yeni YÖK yasa tasarısına karşı çalışmalarımız belli bir yoğunlukta devam ediyor. Bir haftadır okulda imza standımız açılıyor. İmza toplayarak yasa konusunda duyarlılık yaratmaya çalışıyoruz. Ayrıca imza kampanyasını sınıflarda, çalışma salonunda, orta bahçede konuşarak da yürütüyoruz. Rektörlerin ve Kemal Gürüz'ün söylemlerini teşhir eden afişleri yaygın biçimde asıyoruz.

Bu bilgilendirme çalışmalarının sonunda öğrenciler olarak bir panel yapmayı kararlaştırdık. Panelimizin geniş duyurusunu yaptık. Panele Prof. Dr. Tahir Hatipoğlu, Prof. Dr. Mustafa Altuntaş ve Doç. Dr. Kadri Yamaç katıldı.

Panele 80 öğrenci katıldı.

Panelde ilk olarak Tahir Hatipoğlu konuştu. Yasa tasarısının üniversiteleri işletmeye çevirdiğini, üniversitelerin satılacağını ve yasa tasarısıyla Kemal Gürüz'ün Amerikan üniversite sistemini Türkiye'de oturtmak istediğini belirtti ve şunları söyledi: "Kamuoyunu aldatıyorlar zenginden alıp fakiri okutacağız diyerek, ama zengin fakir ayrımını daha da derinleştiriyorlar. Sizin eyleme geçmeniz gerekiyor, birleşin, coptan

çekinmeyin..."

İkinci konuşmacı Doç. Dr. Kadri Yamaç ise, dünyada ve Türkiye'de neo-liberal eğitim politikalarını eleştirdi. Yeni yasa tasarısıyla beraber yüksek öğretimin kaynak sorununun öğrenciden çıkarılmak istendiğini dile getirdi.

Mustafa Altuntaş ise, yasanın iki destekçisi olduğunu söyleyerek, bunlardan birisinin uluslararası, diğerinin ise ulusal olduğunu belirtti. Uluslararası destekçilerin emperyalist tekeller olduğunu, ulusal destekçilerinse vakıf üniversiteleri olduğunu vurguladı. Bunun saldırının ideolojik olduğunu gösterdiğini, sosyal devleti çökertmeyi amaçladığını belirtti. Öğrencilerin kamuoyu oluşturması, bu kamuoyunun tepki vermesi gerektiğini söyledi.

Panel daha sonra soru-cevap bölümüyle devam etti.

Ortak kanı yasaya karşı mücadelenin önemi ve yakıcılığı idi. Panelin çalışmalarımıza önemli kazanımları oldu. Bundan sonra çalışmalarımıza bir eylem hattına taşımak sorumluluğuyla yüzyüzeyiz.

DTCF'den EG okurları

ODTÜ'de yeni YÖK yasasına karşı eylem...

20 Mart Çarşamba günü ODTÜ'de "Paralı Eğitime Hayır Platformu" ile *Emek Gençliği*'nin yaptığı ortak çağrı üzerine biraraya gelen çok sayıda öğrenci yasa tasarısına karşı bir eylem gerçekleştirdiler.

Kütüphane önünde başlayan eylem, yemekhane önüne kadar gerçekleştirilen yürüyüşle devam etti. Yemekhane önünde boykotta olan emekçiler de sloganları ve alkışlarıyla eyleme destek verdiler.

Eylemde "Yeni YÖK yasa meclisten geri çekilsin" yazılı bir pankart taşındı. Yemekhane zamlarına karşı sürdürülen boykotta dair sloganların da atıldığı eyleme yaklaşık 100 kişi katıldı. Yemekhane önünde tasarıdaki değişikliklerin gözboyamadan ileri gitmediğini ifade eden öğrenciler, tasarının hala paralı eğitim ve eğitimin ticarileşmesi demek olduğunu söylediler. Yapılan basın açıklamasının ardından eylem sona erdi.

Ekim Gençliği/ODTÜ

ODTÜ'lü YÖK Yasa Tasarısı Karşı

Öğrenciler'in açıklamasından:

Parasız, bilimsel ve demokratik bir üniversite istiyoruz!

Özellikle son dönemde çıkardıkları yasalarla ülke ekonomisini çökerten, Türkiye'yi daha fazla bağımlı hale getiren, halkı açlığa, yoksulluğa, işsizliğe mahkum eden, ülkemizi de anlamsız bir savaşın içine sürükleyen hükümet ve meclis, şimdi de YÖK başkanı Kemal Gürüz'ü de devreye sokarak ellerini üniversitelere ve bilim özgürlüğüne atıyor: Üniversiteleri tam bir ticarethaneye çevirecek, biz emekçi çocuklarımızı da üniversitelerden uzaklaştıracak olan yeni, YÖK yasa tasarısı meclisin ilgili komisyonlarında görüşülüyor.

Bu yasa tasarısı üniversitelerin yakın tarihinde görülen en kapsamlı saldırı yasası olmakla önceki düzenlemelerden ayrılıyor. Çünkü; harçların miktarı, işletme hesabı, araştırma profesörlüğü gibi kabul edilemeyecek yasa maddesinin tamamı ortak bir hedefe yönelmiş durumda: Üniversiteleri tamamen paralı hale getirmek, bilimsel özgürlüğü yok etmek ve üniversitemizi sermayenin dikensiz gül bahçesi yapmak.

... Bu yasaya karşı üniversitenin bütün bileşenleri, öğrenciler, öğretim üyeleri ve çalışanlar birlikte mücadele etmelidir. Bugün kimsenin bir şey yapmaksızın bu yasanın meclisten geçmesini seyretmeye hakkı yoktur.

Bu yasanın gündeme gelmesiyle birlikte birçok üniversitede öğrenciler, öğretim üyeleri üniversiteye sahip çıkacaklarını ve sermayeye terk etmeyeceklerini bildirdiler, bunun için basın açıklamaları, forumlar, paneller yaptılar, bildirge yayınladılar. Biz de buradan diyoruz ki, parasız, bilimsel, demokratik, anadilde eğitim bir hak ve bu hakkı yok edecek, zaten kıt olan akademik ve bilimsel özgürlüğü ortadan kaldıracak, üniversiteyi de sadece parası olan kesimlerin okuyabildiği, bankacı ve muhasebeciden başka bir şey yetiştirmeyen kurumlar haline dönüştürecek bu yasa meclis gündeminden geri çekilmelidir.

Parasız, bilimsel ve demokratik bir üniversite istiyoruz!

ALGP'den YÖK yasa tasarısına ve emperyalist savaşa karşı protesto eylemi...

Azgın polis terörüne karşı kararlı ve militan duruş!

ALGP'nin YÖK yasa tasarısına ve emperyalist savaşa karşı düzenlediği eylem, Ankara Tuzluca Yayırlı Lisesi önünde yapıldı.

Eylemin ön hazırlık çalışmaları, bu lise başta olmak üzere çevre liselere afiş ve bildiri dağıtımı biçiminde yürütüldü. Ayrıca okul toplantıları ve öğrencilerle tek tek konuşularak çalışma derinleştirildi. Eylemin gündemi liselere taşınarak belli bir duyarlılık oluşturuldu.

Okul çıkışında, "Paralı eğitime ve emperyalist savaşa hayır-ALGP" pankartının açılmasıyla eylem başlatıldı. Sloganlar atılıp, alkışlarla paralı eğitim ve emperyalist savaş protesto edildi. Eyleme aktif katılım 30 öğrenci civarındaydı, yüzlerce öğrenci ise eylemin pasif izleyicisi durumundaydı.

Eylemde basın metninin okunmasının ardından ve dağılıma aşamasında polis müdahale etti. Pankartımızı ve insanları almaya çalıştılar. Ama bu saldırıyı çevreden başka insanların da katılımı ve desteği ile püskürttük. Polis bu tavır karşısında tam bir şaşkınlık içerisindeydi. Pankartın ve insanların kurtarılmasıyla dağıldık. Bu arada dışarıdan eyleme pasif destek veren bir arkadaş

gözüne alındı. Ayrıca eylemi izleyen basın da taciz edilerek fotoğraf makinelerine el konulmak istendi.

Eylemin hemen sonrasında polis tarafından Tuzluca Yayırlı abluka altına alındı. Meydanda kimlik kontrolleri yapılarak insanlar taciz edilmeye çalışıldı. Böylelikle eylemin yarattığı olumlu etkiyi faşist baskı ve terör ile gidermeye çalıştılar. Polis terörü akşam saatlerinde de devam etti. Terör mahallenin devrimci kurumlarına da yöneltildi. Bu arada Mamak İşçi Kültür Evi basıldı ve çalışanları gözüne alındı.

Bizler ALGP'li liseliler olarak, sermayenin paralı eğitim saldırısına ve Amerikan askerliğine hayır demeyi sürdüreceğiz. Liseli

gençliğin mücadele örgütü olarak çok daha kitlesel ve militan bir şekilde alanları doldurmaya devam edeceğiz. Çünkü biliyoruz ki, haklı ve meşru olan biziz ve geleceğimizi bir avuç asalak sermayedara ve üç-beş çapulcuya teslim edemeyiz.

**Paralı eğitime ve emperyalist savaşa hayır!
Her düzeyde parasız eğitim!
Yaşasın ALGP!**

*ALGP'li liseliler**Ekim Gençliği/Beytepe*

Paralı eğitime ve emperyalist savaşa hayır!

Sermaye iktidarı işçi-emekçilere ve gençliğe açlık, sefalet ve sömürden başka bir şey vermiyor. Bugün sermaye işçi-emekçilere IMF-Dünya Bankası patentli yıkım programlarını azgınca uygularken, içinde bulunduğu krizin faturasını tüm dünya ezilen haklarına zulüm, gözyaşı ve kan olarak ödetmeye devam ediyor. Bugün tüm dünya halkları üzerinde esen emperyalizmin savaş rüzgarı kardeş hakları cepheye sürecek, kapitalistlerin çıkarları için milyonlarca insan ölüm makinesine kurban edilecek. Dünya çapında başlatılan ve sonuç olarak halkların yıkımını ve kırımını getirecek olan bu kapsamlı saldırı dalgasına karşı dur demeliyiz.

Amerikan emperyalizmi savaş naraları atıyor ve Türkiye burjuvazisi içinde bulunduğu bataktan çıkmak için gençliğin kanını emperyalist haydutlara açıktan pazarlıyor. IMF kredileri karşılığında biz işçi-emekçi çocuklarımızın kanı ve geleceği ABD'ye satılıyor. ABD başkan yardımcısı Dick Cheney'in Ortadoğu gezisinin son noktası dün Türkiye'de konarken, artık Ortadoğu'da savaşın günleri sayılmaktadır.

Biz işçi-emekçi çocukları için paralı eğitim saldırısı; liselerin har(a)çlandırılması, liselerin zorunlu hale getirilerek 4 yıla çıkarılması, faşist disiplin yönetmelikleri, üniversitelerin tam anlamıyla işletme yapılması ve har(a)çlara en az 4 kat zammı içeren son YÖK tasarısı, okulların kapılarının işçi-emekçi çocuklarına tamamen kapatılması anlamına geliyor.

Milyonlarca öğrencinin eğitim hakkını elinden alanlar bütçeden eğitime ayrılan komik payların yanında silahlanmaya ve savaşa bütçenin büyük bölümünü ayırıyorlar. Bizim okuyamamız, hastane kuyruğunda ölmemiz onların umurunda bile değil. Çünkü bir avuç sermaye sahibi için önemli olan, kasalarını dolduran paraya daha çok daha çok nasıl para ekleneceği oluyor. İşte bizden çıkarları için daha aç, daha sefil yaşamamızı, işsizliğe mahkum olmamızı, kardeş haklarının kanını dökmek için günü geldiğinde cepheye gitmemizi istiyorlar. Savaş naralarının atıldığı, bugün Afgan halkının ve Filistin halkının çocuk-kadın-yaşlı-geç ayırmaksızın vahşi saldırılarla katledildiği, Filistin halkının özgürlük ateşinin söndürülemediği günleri yaşıyoruz. ABD emperyalizminin şimdiki yakın hedefi ise Irak...

Ve bizler Ankara Liseli Gençlik Platformu olarak, tüm gençliği onurumuzun ve geleceğimizin ayaklar altına alınmasına karşı direnmeye çağırıyoruz.

Eğitimin tamamen paralı hale getirilmesi ile elimizden alınacak olan eğitim hakkı, yakın gelecekte bir parçası olacağımız işsizler ordusu... Ve şimdi bizden ABD'nin kurşun askeri olmamızı istiyorlar. Bizler YÖK'ün kölesi, ABD'nin askeri olmayacağız!

**Savaşa değil eğitime bütçe!
Paralı eğitime hayır!
Her düzeyde parasız eğitim!
Amerikan askeri olmayacağız!
Ankara Liseli Gençlik Platformu (ALGP)**

ZKÜ'de soruşturma terörü...

Kazanılan mevzileri terketmeyeceğiz!

Karaelmas Üniversitesi'nde yaşanan faşist saldırılar sonucu çıkan olayların faturası her zaman olduğu gibi devrimci ve demokrat öğrencilere kesildi.

Soruşturmalar sonucu 20 kişi ceza aldı. Kimine bir hafta, kimine bir ay, çoğuna ise 6-7 ay arası değişen sürelerde uzaklaştırma cezası verildi. Soruşturmalar ve cezalar polis-idare işbirliğinin en açık örneği oldu.

Soruşturmalarla karşı iki tür tavır takınıldı. Biri, "biz yapmadık, biz yoktuk" diyen reformistlerin ve tatlı su solcularının tavrı; diğeri, polis-idare işbirliğini teşhir eden devrimcilerin ortak savunmaları idi. Yoğunlaşan saldırıların bu tür ayrışmaları doğurması doğaldı. Faşist saldırıların başlaması ile, bu yaşananların "sınıfsal bir niteliğinin olmadığı" gerekçesini öne süren tabela komünisti TKP(SİP)'in ve soruşturmaların başlaması ile eylemsizliği öneren reformistlerin tavrı, bu açıdan bizim için şaşırtıcı olmadı.

Verilen cezalar, yalnızca faşist saldırılara karşı geliştirilen anti-faşist duruşa karşı değil, yaklaşık 1.5 yıldır Karaelmas Üniversitesi'nde yükselen devrimci dinamiki yok etmeye dönük bir saldırıdır. Faşist saldırılar püskürtüldüğü gibi, polis-idare işbirliği ve soruşturma terörü de püskürtülecektir. Ceza alan öğrencilerin olay sonrası diğer öğrencilerin alkış desteği eşliğinde "Baskılar bizi yıldırılmaz!", "YÖK kalkacak, polis gidecek, üniversiteler bizimle özgürleşecek!" sloganları atarak üniversiteyi terketmesi bunun göstergesidir.

Aktif faaliyet içindeki 20 öğrencinin uzaklaştırılmış olmasına rağmen, 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü 60 kişinin katılımı ve öğrencilerin yoğun ilgisiyle kutlandı. Bu katılımı ve ilgiyi beklemeyen ve sindiremeyen polis, eylem sonrası herkesin gözleri önünde tehditler savurdu.

Kazanılan mevziler terketilmeyecek, polisin saldırıları devrimci irade ile püskürtülecektir.

ZKÜ'den Ekim Gençliği okurları

Dünyada ve Türkiye'de neo-liberal eğitim politikaları

Eğitimde neo-liberal yeniden yapılandırma politikaları

Kapitalizmin 1970'lerden itibaren dünya ölçüsünde yeni bir bunalım dönemine girmesi sonucu neo-liberal politikalar gündeme geldi. Bu çerçevede ekonomik ilişkiler yeniden tanımlanırken sermayenin hareket alanı da yeniden düzenlendi. Bağımlı ülke ekonomilerini yaşanan yeni sürece uydurabilmek için yapısal uyum politikaları gündeme geldi. Bu politikalar çerçevesinde devletin ekonomik alana müdahalesi, özellikle de kamusal hizmetlerin kısıtlanması neo-liberalin temel argümanlarından biri oldu. Bu eğitim alanında da önemli tahribatlara yol açtı. Neo-liberalizm eğitimi bireysel yarar ve piyasa süreçlerine bağlayarak yeniden tanımladı.

Eğitim bireysel bir olgu olarak tanımlanıp bir meta konumuna indirildi. Eğitim hizmetinin meta olarak algılanması; "bu hizmetten yararlananların elde edilen hizmetin maliyetini yüklenmeleri, bir kullanıcı ücreti ödemeleri gerekir" biçiminde temel bir argümana bağlandı. Bu argüman eğitimdeki neo-liberal politikaların temel gerekçesi oldu.

Dünya Bankası uzmanlarından P. Psacharopoulos bunu; "Yüksek eğitimin özel faydasının sosyal faydasından fazla olduğu ve bu anlamda bireysel olarak bu eğitim hizmetlerinden yararlananların bu faydaların zahmetine (maliyetine) katılmaları gerektiği" şeklinde özetliyor.

Neo-liberal politikalar sonucu eğitimin kamusal niteliği hızla bozulmaya başladı. Sermayeye özel okullar adı altında eğitime müdahale olanağı tanındı. Bir yandan okullar sermayenin çıkarları doğrultusunda şekillendirilirken, diğer yandan da özel okullar gündeme getirildi. Geliri yüksek olan kesimler eğitim kalitesinin yüksek olduğu özel okulları tercih ederken, işçi-emekçi kesimlerin gençliği için eğitim kalitesinin hızla gerilediği devlet okulları bir zorunluluğa dönüştü. Tabii bunun için sermayenin argümanları da hazır. Bu; "devlet müdahalesinin rasyonel olmadığı, haliyle kaynakların kötü kullanıldığı ve kamusal eğitimi tüketenlerin seçim hakkını kısıtladığı" biçimindeydi.

Sermayenin eğitim alanına el atması eğitimin yeniden yapılandırılması politikalarında önemli bir adım olmakla birlikte, devlet okullarının varlığı açılan bu piyasada özel okulların aleyhine bir rekabet demektir. Burjuva ideologları bir kez daha işbaşı yapıp silahlarının yönünü bu alana yöneltmeye başladılar. M. Friedman bunu; "devlet elinde tutulacak

okullardaysa eğitim giderlerini karşılayacak ücretler alınmalı ve böylece devlet desteği görmeyen okullarla eşit koşullarda rekabet sağlanmalı" şeklinde ifade ediyordu.

Eğitimde yaşanan süreç, eğitimin piyasalaştırılması yanında okulların işlevini de değiştirdi. Bu, yüksek öğretimde "girişimci üniversite" kavramıyla tanımlandı. Böylece üniversite ile sermayenin bağının güçlendirilmesine dönük adımlar hızlandırıldı. Bir yandan sermaye kendi istekleri doğrultusunda okullara kaynak aktarırken, bunun karşılığı olarak kendisi için ağırlık-yüksek maliyet oluşturan bazı konularda yüzünü üniversitelere dönmüş, üniversiteleri AR-GE laboratuvarları olarak kullanma yoluna gitmiştir. Burjuvazi için AR-GE faaliyetlerini kendi işletme bünyesinde yürütmesi oldukça masraflıydı. Hem olanakların sınırlılığı, hem de olumlu sonuç elde edilememesi ihtimali nedeniyle bu işlev üniversitelere verildi. Burjuva ideologlarından R.Overts bunu; "Özellikle rekabette artan AR-GE maliyetlerinden sermayenin kurtulması ve uzmanlaşmış birimler olarak üniversitelerin kaynak ve olanaklarına yönelmesi ve bunları piyasaya sunması için yeni bir üniversite modeli geliştirilmesi önem kazanmıştır" biçiminde dile getiriyor. Bu söylem aynı zamanda son dönemde gündeme gelen üniversite-sermaye işbirliğinin temel argümanlarından biri oldu.

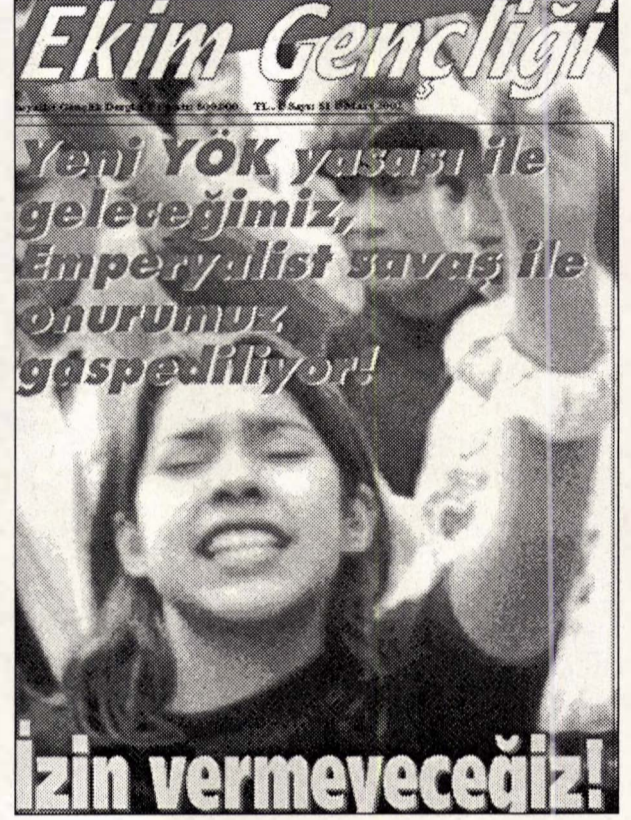
Tüm bunlar uluslararası ölçekte ve belli anlaşmalara bağlanarak (GATS gibi) ya da DB- IMF tarafından bağımlı kapitalist ülkelerin önüne bir ev ödevi olarak konularak gündemleştirildi. Emperyalist metropoller ile bağımlı kapitalist ülkelerde eş zamanlı olarak uygulanmaya başlandı. Örneğin bugün Türkiye'de gündeme getirilen yeni YÖK tasarısındaki düzenlemeler dünyanın birçok ülkesinde de aynı günlerde gündeme taşınmış durumda. Öyle ki, Fransa, Almanya, Yunanistan ve Portekiz gibi ülkelerde öğrenci gençlik, Türkiye'deki gençliğin taleplerine benzer taleplerle son dönemde alanlara çıkıyor, neo-liberal eğitim politikalarını protesto ediyorlar.

Neo-liberal eğitim politikaları ve Türkiye

Eğitimdeki neo-liberal politikalar Türkiye'de '80 askeri darbesiyle start almıştır. Harç uygulaması eğitimin paralı hale getirilmesine dönük ilk adımdı. Bu uygulama yapısal bir kriz içerisinde bulunan Türkiye kapitalizmi açısından oldukça önemliydi. Bunun bir nedeni toplam nüfusun %49.7'sini eğitim çağındaki genç kesimin oluşturması, bu ölçüde eğitimin yağlı bir pazar oluşturması, diğer nedeni ise kamu eğitim harcamalarının sürekli kısılmasıyla ortaya çıkan eğitilmiş insan ihtiyacını karşılama zorunluluğuydu. Bu ikisi, neo-liberal eğitim politikaları ihtiyacını yakıcı boyutlara taşıdı.

'90'lı yılların başında yoğun olarak açılan taşra üniversiteleri, bugünlerde sıkça telaffuz edilen kaynak yetersizliğinin ve eğitimdeki kalite düşüşünün temel nedenlerinden biri oldu. Taşra üniversiteleri esasen devlet üniversitelerinin piyasalaştırılmasının önemli bir adımıydı. Çünkü taşra üniversiteleri esasta eğitim piyasasına ucuz mal süren işletmeler görünümündeydi. Devlet üniversiteleri olmaları ise onları KİT'lere benzetiyordu. KİT'lerde olduğu gibi sermayeye dolaylı kaynak aktarma işlevi görüyorlardı.

Eğitimdeki kalite düşüşü ise beraberinde gelir durumu iyi olan kesimler için donanımlı özel okulları gündeme getirdi. Sermaye böylece bu pazardan hem para kazanmaya, hem de kendi yetişmiş eleman ihtiyacını karşılamaya yöneldi. Ancak bu, burjuvazi için devlet üniversitelerinden kendisine akan kaynağı

gerisin geriye bu okullara harcaması anlamına geliyordu. Bunun içindir ki burjuvazi ihtiyacı olan kaliteli eğitimi de devlet üniversitelerinde buldu. Boğaziçi, ODTÜ, İTÜ gibi teknik donanım bakımından gelişmiş okulların satışı gündeme geldi.

Türkiye'deki neo-liberal eğitim politikaları yeni YÖK yasa tasarısıyla doruğuna ulaşmış bulunuyor. Yeni YÖK yasası hem bugüne kadar parça parça uygulanan saldırı adımlarının tüm özelliklerini kapsamakta, hem de ona yeni bir boyut kazandırmaktadır. Yeni yasayla devlet üniversitelerindeki eğitim fiyatı özel okullarla eşitlenmekte, burjuvazinin bu üniversitelerdeki yararlanma biçimi önündeki tüm engeller kaldırılmakta, eğitim her açıdan kapitalist piyasanın ihtiyaçlarına göre yapılandırılmaktadır.

Mücadelenin kapsamı ve niteliği

Eğitimdeki neo-liberal uygulamalar, küreselleşme argümanı altında sürdürülen IMF-DB politikalarıyla esasta aynıdır. Milyonlarca emekçinin sosyal haklardan yoksunlaştırılması, tüm insani ihtiyaçların birer pazar konusu haline getirilmesi, kısacası geçmişte sosyal hak olarak adlandırılan tüm araçların vahşi kapitalist çarkların içerisine itilmesi bu politikaların özünü oluşturmaktadır. Yeni YÖK tasarısı bunun en somut ve en özlü ifadelerinden birisidir.

Neo-liberal eğitim politikalarının kapsamı ve hedefleri, ona karşı mücadelenin niteliği ve kapsamı konusunda da yeterli açıklığı sağlamaktadır. Öncelikle bu saldırının gündeme geldiği ülkelerde, başta öğrenci gençlik olmak üzere tüm emekçi kesimler saldırının muhatapları olarak ortaya çıkmak durumundadırlar. Saldırının özü ve niteliği bu ortaklığın da zemindir. Bu zemin, dünya çapında benzer saldırı programlarına karşı yükselen muhalefetle işbirliği ve dayanışma için de işlevseldir. Bu ise, hem saldırının merkezi sorumluluğunu taşıyan emperyalistlere karşı küresel çapta güçlü bir muhalefet, hem de ülkedeki mücadeleye muazzam önemde moral kazanımlar sağlayacaktır.

(Ekim Gençliği'nin Mart '02 tarihli 51. sayısından alınmıştır...)

Soruşturma terörü dalgası ve güncel sorumluluklar

Sermaye düzeni neo-liberal saldırılarını yoğunlaştırarak sürdürüyor. Bu saldırılar işçi ve emekçiler başta olmak üzere toplumun tüm kesimlerine yöneliyor. Derinleşmiş yapısal iktisadi krizi ona bundan başka bir yol bırakmıyor. Bu ise toplumsal muhalefetin gelişmesine yolaçacağı için, şiddeti kesintisiz ve sistematik olarak yoğunlaştırmak zorunda kalıyor. Kıyım, katliam, işkence, terör her geçen gün ivme kazanıyor.

Bu süreç üniversitemizde de işlemektedir. Bir taraftan paralı eğitim yasa tasarısı ile başlatılmış kapsamlı özelleştirme saldırısı, diğer taraftan soruşturma terörü, birbiriyle paralel olarak yürürlüğe sokulmuştur.

Sermaye devleti yılın başından beri öğrenci gençliğe sistemli ve geçmiştekilerini katlayan bir saldırı yönelmiş bulunmaktadır. Yakana barış rozeti takmak, üniversitede alternatif şenlik yapmak, aktif olarak yemek boykotuna katılmak veya ana dilde eğitim talebini savunmak DGM'leri andıran genişletilmiş soruşturma kurulları önüne çıkarılıp, "suçun" niteliğinin ne olduğundan bağımsız olarak polis idare işbirliği içerisinde uzaklaştırma ve hatta okuldan atılmak için yetiyor.

İçinde bulunduğumuz yıl içerisinde yaklaşık 100

öğrenci okuldan atıldı, 1000 civarında öğrenci ise çeşitli sürelerde uzaklaştırma cezaları aldı. Bu rakamlar geçmiş yılların çok üzerindedir.

Soruşturmaların terör boyutunu almasını koşullayan temel etken, üniversitelerin özelleştirilmesi sürecinde son adım olan paralı eğitim yasa tasarısıdır. Tasarının yasalaşmasının önüne çıkabilecek gençlik muhalefeti henüz daha baştan ezilmek isteniyor.

Soruşturma terörünün sonuçları ise kısaca şöyle. Soruşturmalar kitle hareketi üzerinde iki yönlü geriletici etkiye bulunmaktadır. Birincisi, okuldan atılanların veya uzaklaştırılanların çok sayıda olması siyasal kitle çalışmasını dolaysız olarak geriletmektedir. Örneğin İstanbul Üniversitesi'ndeki çok yoğun olan uzaklaştırmalar siyasal çalışma ve eylemlilik sürecine katılan kitlede ciddi bir gerileme yaratmıştır. 100 civarında ilerici, devrimci, demokrat öğrencinin okulda olmaması gençlik hareketini etkileyen büyük bir faktördür.

İkincisi ise, soruşturmaların kapsamındaki genişlik, ileri çıkmaya eğilimli güçlerin bir kısmını siyasal mücadelenin dışına itmektedir. Bu da siyasal faaliyetin hitap ettiği geniş kitle üzerinde gerici bir basınç oluşturmaktadır. Örneğin İTÜ'de 15 öğrencinin uzaklaştırma almasından sonra bir dizi insan siyasal

çalışmalardan uzak durmaya başlamıştır.

Bu durum kitle üzerinde umutsuz bir ruh hali oluşturmaktadır. Eğer soruşturmalara maruz kalan öğrencilerle aktif dayanışma sağlanamaz, bunun üzerinden destek eylemleri geliştirilemezse, bu umutsuz ruh halinin daha ağır sonuçları olması muhtemeldir.

Soruşturma terörü doğrudan paralı eğitim saldırısına bağlı olduğu için, karşı mücadelenin de paralı eğitim saldırısı ile birleştirilebilmesi gerekir. Bu yapılamadığı, salt soruşturmalara sıkışıldığı koşullarda, saldırının doğrudan muhatabı olmayan gençlik yığınlarının aktif tutum almalarının zemini ortadan kaldırılacaktır. Bu ise gençliğin yasa karşısındaki mücadelesini katlayarak tahrip edecektir.

Bu değerlendirmeler ışığında genç komünistlere düşen görev, saldırının kapsamı ve hedefleri üzerinden bir bilinç açıklığına sahip olmak ve bu eksende en geniş kitle muhalefeti örme çabası içerisine girmektir. Ancak bu yolla yoğunlaşmış saldırı süreci, geniş tabanlı bir karşı saldırıya dönüştürülüp göğüslenmelidir.

(Ekim Gençliği'nin Mart '02 tarihli 51. sayısından alınmıştır...)

Soruşturma kurulları MGK emriyle harekete geçti...

Üniversitelerde büyük kıyım

Üniversite öğrencilerinin her dönem karşılarına çıkan soruşturma terörü en yoğun biçimde yeniden gündemde. Anadilde eğitim talebini dile getirmek, Newroz kutlamalarına katılmak, Kürtçe okuma masası açmak, 19 Aralık'ı ve Maraş katliamını protesto etmek, "Savaşa hayır!" demek, YÖK protestosuna ya da alternatif şenliğe katılmak, F tipi cezaevlerine karşı çıkmak, soruşturmaları protesto etmek için basın açıklaması yapmak, YÖK yasa tasarısına karşı bildiri dağıtımı ve basın açıklaması yapmak soruşturma gerekçelerinin bazıları. Nefes almayı bile izne tabi kılan bu gerekçelerle; İÜ'de 231, Ankara Üniversitesi'nde 28, ODTÜ'de 400, Hacettepe'de yaklaşık 500, Anadolu Üniversitesi'nde 60, Dokuz Eylül'de 477, Çukurova'da 1030 öğrenci hakkında soruşturma açıldı. Bunlar son dönem açılan soruşturmaların sadece bir bölümü. Özellikle taşra üniversitelerinde basına yansımayan binlerce soruşturma, ceza alan yüzlerce öğrenci var. Kısacası üniversitelerde tam anlamıyla bir kıyım yaşanıyor. Bu kıyımın uygulayıcısı ise kendilerine bilim adamı süsü verilmiş profesörler!

Demokratik bir işleyişe sahip, bilim üreten merkezler olması gereken üniversiteler, uzunca bir süredir gençliğin geleceğini karartan düzenin baskıcı yapısının en açık görüldüğü yerler olma özelliğini taşıyor. Halihazırda polisin ve diğer şiddet birimlerinin sınırsız yetkilerle hareket ettiği okullarda ipleri bizzat MGK'ya bağlı olarak rektörler tutuyor.

19 Şubat'da toplanan Üniversitelerarası Kurul, daha önce açılan soruşturmaları gerekçelendirdi ve anadilde eğitim talebi başta olmak üzere "bölücülük propagandası yapmaya yönelik her türlü eylem ve teşebbüsün cezalandırılması" kararı alarak, tüm üniversitelerden bunun uygulanmasını istedi. Böylece zaten harıl harıl çalışan üniversitelerin soruşturma kurulları tüm kapasitelerini bu işe sevk ederek, yoğun bir saldırı dalgası başlattılar. Elbette onların bu icraatlerinde kolluk güçleri bilfiil yer aldılar.

Üniversitelerarası Kurul yayınladığı sonuç

bildirgesinde şunları söylüyor:

"Hiçbir uluslararası anlaşma ve belgede devlete her isteyene istediği dilde eğitim verme yükümlülüğü getiren veya bu şekilde yorumlanabilecek bir madde yoktur. Uluslararası ilişkilerini daima ahde vefa ilkesi ile yürütmüş olan Türkiye Cumhuriyeti'nin bu yönde bir taahhüdü de yoktur. Bütün bunların bilinmesine rağmen, böylesine bir kampanyanın başlatılmış olması, dilekçe verme hakkının suistimali, bunun da ötesinde cinayet ve terörün bu tür eylemlerle ikamesidir."

Bu üslup onların nasıl MGK'ya bağlı çalıştığını gözler önüne seriyor. Öyle ki, birkaç tehdit savumayı da ihmal etmiyorlar: "Bu yönlü her türlü girişim ve düşünce Türk üniversitelerini karşısında bulacaktır."

Üniversitelerde yoğunlaşan bu saldırıların meclis komisyonlarında görüşülen yeni YÖK yasa tasarısıyla bağlantısı gün gibi açıktır. Kemal Gürüz'ün "bağırta bağırta geçireceğiz" biçimindeki sözleri zaten bu gerçeği doğrudan ifade ediyor.

Kıyım boyutuna varan soruşturma terörü, işçi-emekçi çocuklarının yasaya yönelik tepkilerinin ve öğrenci hareketinin mücadele dinamiklerinin önden boğulması çabasıdır. Bundan dolayıdır ki, üniversitelerin paralı hale getirilmesi karşısında sergilenen tutum bu terör aygıtlarına karşı verilecek mücadeleyle birleştirilmek durumundadır.

Geçmişte meydanlarda haraç senetlerini yırtan öğrenciler, doğru bir çalışma yürütüldüğünde, bugün de soruşturmaları aynı kadere mahkum edeceklerdir. "Ferman da bizim üniversiteler de!" şiarıyla yürümek, buradan alınacak güçle tüm duvarları parça parça etmek, başta genç komünistler olmak üzere öğrenci hareketini bekleyen büyük bir sınavdır. Genç komünistlerin görevi, önderlik iddiası, bilinci ve sorumluluğuyla hareket etmek, parasız bilimsel, demokratik ve anadilde eğitim isteyen öğrencilerin haklı taleplerini sahiplenmek ve mücadeleyi örgütlemektir.

(Ekim Gençliği'nin Mart '02 tarihli 51. sayısından alınmıştır...)

Ekim Gençliği

Mart 2002 sayısı çıktı

Emperyalist savaş ve gençlik

Emperyalist saldırganlık Ortadoğu halklarını tehdit ediyor

Soruşturma terörü dalgası ve güncel sorumluluklar

Dünyada ve Türkiye'de neo-liberal eğitim politikaları

İşletme hesabı üzerine

Üniversite-sermaye işbirliği üzerine

(orta sayfa)

YÖK yasa tasarısı paralı eğitimde son darbe

Üniversiteler çürüten düzenin aynasıdır

Kürtçe eğitim kampanyasının sonuçları

Baskı ve zulüm karşısında yaratılan direniş geleneği

Barselona yarım milyon işçi, emekçi ve gencin protestosuyla sarsıldı...

“Sermayenin Avrupa’sına hayır!”

AB’nin yıllık olağan bahar toplantısı, dönem başkanlığını yapan İspanya’nın Barselona kentinde gerçekleşti.

İspanya hükümeti, ev sahipliği yapacağı 15 üye ve 13 aday ülkenin devlet ve hükümet başkanlarını protestolardan koruyabilmek için haftalar öncesinden hazırlıklara başladı. Kent özel bölgelere ayrıldı, polis alarmı geçirildi, uçaksavarlar, KWACS keşif uçakları, paraşütçü komando birlikleri hazır bekletildi.

Mart ayının başından itibaren otel ve toplantı salonunun çevresine yüksek tel örgüler dikildi. Bu özel bölgeler 10 bin polis ve asker tarafından koruma altına alındı. ‘92 olimpiyatlarından beri hiç böylesi bir polis yığınağı görülmemişti. Üniversiteler iki gün boyunca tatil edilmiş, kampüse giriş-çıkışlar yasaklanmış, bazı metro durakları da kapatılmıştı. Şengen anlaşması 11-16

Mart tarihleri arasında uygulamadan kaldırılmış, ülkeye Avrupa’nın diğer ülkelerinden gelecek protestocuların engellenmesi için sınır kontrolleri yeniden başlatılmıştı. 1500 kişiye giriş izni verilmedi, ama göstericiler sınır kapılarını eylem alanlarına çevirdiler.

İspanya hükümetinin AB zirvesi için aldığı tüm önlemler, yarım milyon kişinin Barselona sokaklarında protesto eylemleri gerçekleştirmesini engelleyemedi. Avrupa’nın dört bir yanından işçiler, emekçiler ve gençlik Barselona’ya akarak, “Sermayenin Avrupa’sına” karşı protestolarını yükselttiler.

Emperyalist zirve başlamadan yapılan geleneksel çağrıyla Barselona’da büyük bir protesto eylemi gerçekleşti. Barselona sokakları 100 bin kişinin eylemiyle sarsıldı. Tüm Avrupa’dan Barselona’ya gelen 100 bin işçi ve emekçi, özelleştirme ve sosyal hakların kısıtlanmasını protesto ettiler.

Sendikaların bu yürüyüşüne orta ve yüksek öğrenimde okuyan öğrenciler de destek verdiler. İspanya’da öğrenciler eğitimin özelleştirilmesine karşı aylardır direniyorlar. Yüzlerce yükseköğretim öğrencisi, fakültelerini AB zirvesi süresince işgal ettiler.

Barselona’da protestolar diğer günlerde de sürdü. Hatta AB şefleri için kurulan barikatlar kaldırıldıktan sonra bile. Bu kez gözaltına alınan 100 kişinin serbest bırakılması için yüründü.

Cuma gecesi polis gösteri yapan küçük gruplara azgınca saldırdı. Onlarca kişiyi yaraladı ve onlarcasını gözaltına aldı.

Cumartesi günü gerçekleşen protesto eylemiyle Cenova’nın kitleselliği aşıldı. Ve yarım milyona yakın kişi Barselona sokaklarına aktı. Kapitalist globalleşmeye karşı bir kez daha başka bir dünyanın mümkün ve zorunlu olduğunu haykırarak “Sermayenin Avrupa’sına hayır!” sloganını Göteburg’dan Barselona’ya taşıdılar. Yürüyüşe katılanlar arasında sol radikal örgütlerden komünistlere, ev işgalcilerinden emperyalist küreselleşme karşıtı gruplara, orta ve yüksek öğrenimde okuyan öğrencilerden köylülere ve sendikalara kadar geniş bir yelpazede bir birlik kurulmuştu. Protestolara Bask sendikaları ve ETA’ya yakınlığı ile bilinen Batasuna partisi de katıldı.

Protestocular sokakların hakimiyken, devlet güçlerince oluşturulmuş barikatlar ardında, Avrupa’daki işçi ve emekçilerin kazanılmış haklarına saldırı bakımından bir dönüm noktası olacak zirve de sürüyordu.

Barselona’daki bu son AB zirvesinde, 2010 yılına değin AB’yi dünyanın rekabete açık en güçlü, en dinamik ekonomisine sahip bir bölgeye dönüştürmek hedefi çerçevesinde, 2 yıl önce Lizbon zirvesinde çizilen yol haritasının ara bilançosu çıkarılacaktır.

Zirvede AB’nin dünya ölçeğindeki ekonomik gücünü artırma, özelleştirmelerin önündeki bütün engellerin kaldırılması konusu görüşülecektir. Ayrıca Avrupa ordusunun yapılanmasının yanında, eğitim alanı da dahil özelleştirmelerin tam anlamıyla gerçekleşmesi, esnek ve düşük ücretle çalışmanın yaygınlaşması karara bağlanacaktır.

Gündemde Avrupa’nın elektrik ve gaz pazarlarının liberalleşmesi de vardı. AB tüm enerji pazarlarının özelleştirilmesi konusundaki kararını kamuoyuna açıkladı. Böylece elektrik sektöründe özelleştirmelerin de yolu açıldı. Ama AB üyeleri enerji sektörünün rekabete açılmasından, ortak ekonomi ve maliye politikasına dek uzlaşmakta zorlanıyor. Çünkü ulusal çıkarlar adı altında her ülke burjuvazisinin kendi hesapları ağır basıyor.

Enerji pazarının 2004 yılına kadar liberalleşmesi hedefi zirve öncesi başkanlık seçimlerine hazırlanan Fransa ile genel seçim öncesinde bulunan Almanya’yı karşı karşıya getirdi. Fransa Başbakanı Jospin, Fransa’da 2004-05 yılından sonra elektriğin özelleştirileceğini, özelleştirmeler ile ücretlerin düşeceği ile ilgili sözlerin ise doğru olmadığını söyledi. Aynı şekilde İngiltere ve İsveç yöneticileri de, özelleştirmeler sonucu ücretlerin düşmediğini, aksine yükseldiğini iddia ettiler. Fransa Başbakanı’nın asıl korkusu, elektrik ve gaz kurumunun özelleştirilmesi ile bu sektörde 300 bin kişinin işini kaybedecek olması ve bunun tam da seçim öncesinde yolaçağı büyük bir protesto dalgasıydı.

Zirvenin diğer ana konusu ise, 2 yıl önce Lizbon zirvesinde kararlaştırılan ve 2010 yılına kadar topluluk içinde %100 istihdam hedefine ulaşmak için iş piyasasının daha fazla esnekleşmesini ve düşük ücretle çalışmanın önünün açılmasını düzenleyecek politikaydı.

Avrupa’da halen 14 milyon kişi resmi kayıtlara göre işsiz bulunuyor. %7.7 olan bu işsizlik oranı geçtiğimiz 13 ay içinde değişmedi. İspanya işsizlik oranında %12.8 ile ilk sırada bulunuyor. Hollanda 2.4 ile en altta,

Almanya ise %8 ile ortalarda yer alıyor. İşsizliğe çare olarak da Avrupa sınırlarını aşan, küresel serbest rekabet gösteriliyor. Avrupa’nın atılımı için özelleştirmenin zorunlu olduğu vurgulanıyor. Açıkçası şu: Bir yanda sosyal haklar sisteminin yokedilmesi, çalışma koşullarının en alt standarda indirilmesi, diğer yanda ise tekellerin vergilerden muaf tutulması ve Avrupa pazarlarının liberalleşmesi. Zirvede iş pazarının liberalleşmesi konuları sonuçsuz kaldı. İspanyol Başbakanı Aznar, kendilerinin işsizlik oranını %5’e düşüreceklerini, bunun için finans sisteminde ve sosyal sistemde değişikliğe gideceklerini söyledi. Bu arada emeklilik yaşının da 2010 yılına kadar 58’den 65’e yükseltilmesi planlanıyor.

Tüm bunlar Avrupa’da işçi ve emekçiler için sosyal hakların kısıtlanması, böylece ucuz iş ve esnek çalışma ile daha fazla sömürülmesi anlamına geliyor.

Avrupa sermayesinin ve emperyalist şeflerinin bu ölçsüz saldırılarına karşı işçiler, emekçiler ve gençler yüzbinler halinde bir kez daha sokaklara aktılar, kitlesel ve militan protestolarıyla gereken cevabı bir kez daha verdiler:

“Başka bir dünya mümkün ve zorunlu! Sermayenin Avrupa’sına hayır!..”

Uygarlığın göbeği Belçika’da azınlıklar sorunu

Federal Belçika devleti, Hollandaca konuşan Flamanların yaşadığı Vlaanderen bölgesi, Fransızca konuşan Walonların yaşadığı Walonië ve ayrı bölgesel yapı oluşturan Brüksel’den oluşuyor. Alman sınırında oturan ve Almanca konuşan Belçikalılar ise resmen “ulusal azınlık” olarak tanınıyor.

Avrupa Konseyi uzmanları, Federal Belçika Kraliyeti’nin Vlaanderen bölgesinde yaşayan Walonlar ile Walon bölgesinde yaşayan Flamanların, “azınlık haklarından yararlanması”, “kültürel haklarının tanınması” gerektiğini savunuyorlar. Bu görüşe katılmayan Belçika, Avrupa Konseyi’nin azınlıklara ilişkin sözleşmelerini onaylamıyor.

Vlaanderen hükümeti bu talebe karşı çıkıyor. Brüksel çevresindeki Flaman bölgesinde çok sayıda Walon ve Fransızca konuşan yabancı bulunuyor. Walonië’de ise fazla Flaman yaşamıyor.

Avrupa Konseyi’nin baskıları, 10 milyon nüfuslu Belçika’nın yasalarını gözden geçirmesini ve “ulusal azınlık” tanımını yapmasını gerektiriyor. Vlaanderen İçişleri Bakanı, Belçika’da Almanca konuşanlar dışında azınlık tanımayacaklarını, bunun “ülkenin zaten hassas olan kurumsal dengesini bozacağını” söylüyor.

Flaman aşırı sağcı parti Vlaams Blok da, Vlaanderen’de “Walonlar’ın azınlık olarak tanınamayacağı”nı savunuyor. Flaman bölgesinde yaşayan Walonlar resmi dairelerde kendi dillerini kullanamıyorlar. Özel sektörde ve ticari alanda Fransızca konuşanlar dışlanıyor. Televizyon kablo dağıtımı ve eğitim gibi konularda kültürel hakka sahip değiller.

Belçikalılar, özellikle Flamanlar, Avrupa kurumlarında diğer ülkelerde azınlık haklarının korunması konusunda en fazla talepte bulunanlar arasında yer alıyor!

SY Kızıl Bayrak okuru/Belçika

İşgale katılmayı reddediyorum

İşay Menuhin

(İsraili binbaşı ve Yeş Gvul adlı
vicdani ret hareketinin lideri)

Çılgınlık ve kıyımla geçen bir haftanın ardından, manzara İsrail ile Filistin arasında barış umudunun kalmadığını gösterir nitelikte. İsrail'in Batı Şeria ve Gazze'yi işgal etmesinden bu yana geçen 35 yılda, iki taraf da suikastlara, bombalamalara, terörist saldırılara ve ev yıkımlarına alışmış gibi görünüyor.

Her iki taraf da kendi askerini "savunma gücü" veya "özgürlük savaşçısı" olarak tanımlıyor. Oysa ki bu askerler gerçekte her gün savaş suçlarının bir parçası oluyor.

Her gün kaldırılan cenazeler ve İsraililer arasında gelişen intikam duyguları, bizim işgalciler olduğumuz gerçeğini bulandırıyor. Ve biz ne kadar terörizm ve savaş korkusuyla yaşarsak yaşayalım, her saat başı ölen ve bizden daha derin bir korkuyla yaşayanlar Filistinliler, çünkü işgal altında olanlar onlar.

Genç ve naiftim

20 yıl önce, 4,5 yıl boyu milis ve askeri yetkili olarak görev yaptığım orduya ilk katıldığımda, İsrail'i koruyacağıma ve komutanlarıma emirlerine itaat edeceğime yemin etmişim. Gençtim, yurtseverdim, muhtemelen fazla naiftim. Bir asker olarak görevimin ailemi ve ülkemi korumak olduğundan hiçbir şüphem yoktu. Bir işgalin sürdürülmesi için kullanıldığım veya benden İsrail'in güvenliği için hiç de gerekli olmayan çatışmalara girmem istendiği düşüncesi aklımın köşesinden bile geçmemişti. Yanıldığımı anlamam için, bir savaş (Lübnan savaşı) geçirmem, ölen birçok arkadaşına tanık olmam ve işgal altındaki topraklarda görev yapmam gerekti.

1983'te işgal amaçlı görevlerde yer almayı reddettim ve bu yüzden 35 gün askeri hapis hâlinde yattım. Bugün, binbaşı rütbesiyle hâlâ ülkemi savunuyorum, ama on yıllardır İsrail'i daha az güvenli ve insani bir yer haline getirmekten başka işe yaramayan bir işgalin parçası olmayacağım. Bugün yaşanan şiddet döngüsü bu gerçeğin kanıtı.

Demokratik bir düzende yaşamak, insanın demokratik değerlere inanmasını ve yaptıklarının sorumluluğunu üstlenmesini gerektirir. Hem demokrasiye inanmış bir yurttaş olup, hem de demokratik değerleri sürekli olarak ihlal eden biri olmak ahlaken mümkün değil. İnsanların eşitlik ve özgürlük hakkını elinden alıp, onları işgal altında tutmanın demokrasiyle uzaktan yakından ilgisi yok.

Beni ve benimle birlikte, silahlı kuvvetlerdeki yüzlerce başka retçiyi, binlerce İsrail vatandaşını, hükümetimizin Batı Şeria ve Gazze'deki politikasına ve eylemlerine karşı çıkmaya sevk eden, bir kuşaktır süren ve 3.5 milyon Filistinlinin hayatına hükmeden bu

işgal.

Demokratik değerlere olan inancım, beni işgale karşı çıkmaya yöneltti. İmzalar topladım, bildirimler yazdım ve gösterilere katıldım. Fakat bu muhalif eylemler, işgalin bir parçası olmaya ve bir yetkili sıfatıyla işgalin sürmesi için çalışmaya devam ettiğim sürece beni temize çıkarmaya yetmezdi.

Bu yüzden silahlı kuvvetlerde bana doğru gelmeyen, 1967 sınırlarının ötesindeki görevlerde bulunmamı gerektiren talimatlara uymayı reddediyorum. Benden potansiyel teröristleri infaz etmemi veya sivil göstericilere ateş etmemi isteyen emirlere uymayacağım (2000 Ekim'inden bu yana, 850 Filistinli benim ordum tarafından öldürüldü. Bunlardan 178'i çocuk yaşta ve

55 kişi de infaz edildi).

Ayrıca "daha az şiddet içeren" eylemlerin de parçası olmayacağım. Yani Filistinlileri aylarca sokağa çıkma yasağıyla hapsedemeyeceğim, sivillerin bir yerden bir yere gitmesini engellemek için barikatlar kurmayacağım, bütün Filistin nüfusunu hedef alan ev yıkımları ve benzer baskı eylemlerine katılmayacağım.

Hükümetimiz Batı Şeria ve Gazze'ye yönelik askeri operasyonları artırırken, İsrail'in bu bölgelerdeki askeri varlığının tabiatına dair doğru bir tartışma yapmaya gerek var.

Protesto benim görevim

İsraili ve uluslararası insan hakları örgütleri, Filistinlilerin haklarının daimi olarak ihlal edilmesine karşı seslerini yükseltti. Demokratik bir ülkenin vatandaşı olarak, hiçbir şekilde meşru kılınamayacak bu politikayı protesto etmenin görevim olduğuna inanıyorum.

Sadece silahlı kuvvetlerde görev yapan ben ve benim gibilerin eylemleriyle ne hükümetin politikasını değiştirmek mümkün ne de barış masasına dönüş yolunu açmak. Fakat, yurttaşlarımıza işgal altındaki toprakların salt bir siyasi veya stratejik mesele olmadığını gösterebiliriz. Bu aynı zamanda ahlaki bir mesele. Onlara alternatif gösterebiliriz. "İşgale hayır" diyebilirler.

Belki de İsrail'e böyle baktığımızda, korkularımızdan ileriye doğru adım atabilmemize yetecek oranda sıyrılmayı başaracağız.

The New York Times/12 Mart 2002

İnşaat işçileri kararlılıkları ve militan eylemleriyle haklarını kazandılar...

Bern'de kararlı ve coşkulu eylem

İsviçre'de bir süredir inşaat sektöründe toplu sözleşme görüşmeleri yürütülüyor. Sendika ücretlerin 120 Frank yükseltilmesinin yanısıra inşaat sektöründe emeklilik yaşının 60'a indirilmesini talep ediyor. İsviçre'de emeklilik yaşı, birçok Avrupa ülkesinde olduğu gibi 65. Bu koşullarda inşaat işçilerinin ancak %47'si ölmeden emekli olabiliyorlar. İşverenler ücretlerin yükseltilmesine yanaşmadıkları gibi, emekli yaşının 60'a indirilmesine de karşı çıkıyorlar.

Bu koşullarda işçilerin taleplerini sokağa taşımaktan başka seçenekleri kalmadı.

Bundan bir süre önce Basel kentinde Yapı ve İnşaat Fuarı'nın önünde taleplerini sokağa taşıyan inşaat işçileri, bu hafta da başkent Bern'deydiler. Yürüyüşe İnşaat ve Endüstri Sendikası (GBI) çağrı yaptı. 16 Mart günü gerçekleşen yürüyüşe 15 bini aşkın emekçi katıldı. Kortejleri, pankartları ve sloganlarıyla, kararlı ve militan tutumlarıyla işverenin taleplerini kabul etmekten başka çaresi olmadığını vurguladılar. Özellikle İtalyan Kantonu'ndan eyleme katılan işçilerin korteji oldukça coşkuluydu. On metrelik bir bezin üzerine grev anlamına gelen Sciopero yazmışlardı. Sciopero kelimesinin 'i' harfindeki noktayı orak ve çekiç resmiyle yapmışlardı. Alana en son giren İtalyan emekçileri, görkemli pankartları ve coşkulu sloganlarıyla adeta direniş ve zafer havası estirdiler. Miting boyunca hep birlikte "Sciopero, sciopero!" sloganını haykırdılar.

TKİP taraftarları eyleme pankartları ve flamalarıyla, BİR-KAR ise Almanca bildiri ve pankartıyla katıldı.

40 kişi alanda, greve çıkma kararı için oylama yaptıkları sandıklarla dolaştılar. 9 bini aşkın kişinin katıldığı oylama sonucunda, sandıktan sadece 30 greve gitmeyelim oyu çıktı.

18 Mart'taki görüşmede işveren işçilerin taleplerini kabul etti. Emeklilik yaşı 60'a indirildi ve ücret artışı sağlandı.

Bu kararlı ve militan eylem sokağın gücünü bir kez daha göstermiştir. Bu tutum bundan sonraki toplu sözleşme sürecinde diğer işkollarına da örnek olacaktır.

İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!

BİR-KAR/İsviçre

Emperyalist savaşa karşı etkinlik

16 Mart Cumartesi günü Nürnberg'de Alman anti-faşist güçleri bir yürüyüş ve miting gerçekleştirdiler. BİR-KAR da kısmen bu eyleme destek verdi ve içinde yer aldı.

Eylem savaş ve halklar üzerinde yarattığı etkiler, artan yabancı düşmanlığı, iltica edenlerin yurtdışı edilmesi, sosyal ve siyasal hak gasplarına yönelikti.

Miting ve yürüyüş boyunca emperyalist savaş teşhir edildi. Savaşlarda halkların nasıl birbirlerine kırdırıldığı, işkence ve hak gasplarının nasıl arttığı ve sığınmacıların nasıl sınırdışı edildiği anlatıldı. Bunun bir savaş ve işkence suçu olduğu anlatıldı, Alman devletinin gerici ve ırkçı politikası teşhir edildi. İsrail siyonizminin Filistin halkına yönelik saldırısı da protesto edildi.

Devrimci tutsaklarla dayanışma etkinliği

Bu arada, 18 Mart Dünya Politik Tutsaklar günü vesilesiyle, Rote Hilfe (Alman Kızıl Yardım kuruluşu) bir miting organize etti. Bizler de BİR-KAR olarak eyleme katıldık. Alman dostlarımızla birlikte ortak bir stand açtık. Stand masasının önüne "Türkiye'deki politik tutsaklarla dayanışmayı yükseltelim!" BİR-KAR imzalı Almanca pankart astık. Türkiye'deki cezaevleri katliamlarına ilişkin iki ayrı pano hazırladık. Almanca bildirimler dağıttık.

Eylemde günün anlam ve önemine ilişkin Almanca konuşmalar yapıldı. Konuşmada Türkiye'de süren Ölüm Orucu direnişine ve son süreçte gelen "3 kapı-3 kilit" çözüm önerisi üzerine açıklamalar yapıldı.

İzolasyona ve tecrite hayır!

BİR-KAR/Nürnberg

ÇHD İstanbul Şubesi'nin suç duyurusu'dan...**Kontr-gerilla mensupları yargılanmalıdır!**

Susurluk kazası ile bir bölümü ortaya çıkan kontr-gerilla gerçeği bugün yeniden toplumun gündemindedir. Kazadan sonra, bu örgütlenme içerisinde yer alan kişilerin ve eylemlerinin ortaya çıkarılarak yargılanmaları yönünde güçlü bir kamuoyu duyarlılığı olduğu halde derinlemesine bir soruşturma yapılmamış, isimleri ve ilişkisi açıkça ortada olan birçok kişi yargı önüne bile çıkarılmamıştır. Birkaç kişiye verilen sembolik cezalar ile çetenin gerçek boyutu arka planda kalmıştır. Eylemleri kamuoyunun gözleri önünde olduğu halde, bu birkaç kişinin de verilen hafif cezalardan bile kurtarılması için organize bir çabanın açıkça yürütüldüğü görülmektedir. Emekli generallerden eski başbakana, genekurmay başkanına, emniyet genel müdürüne, MİT müsteşarına varana dek dönemin yetkili ve sorumlularının açıklama yoluyla yürüttüğü bu kampanya konuyu yeniden gündemimize taşıdı. Bu durum kontr-gerilla gerçeğinin aydınlatılması için yeni bir olanaktır. Geldiğimiz aşama bu çabayı kaçınılmaz kılmaktadır. (ÇHD İstanbul Şubesi'nin suç duyurusu ile ilgili basın açıklamasından...)

(...)

1) Açıklamaların tümü aynı zamanda ve organize bir şekilde yapılmıştır; içerikleri ve biçimleri birbiriyle

büyük ölçüde benzerdir. Organik bir bütünlük içinde ve planlı olarak yapılmış açıklamalardır. Açıklama sahiplerinin hepsi döneminin üst düzey general, emniyet müdürü, genekurmay başkanı, OHAL valisi ya da başbakanı olması nedeni ile yetkili ve sorumlu konumdadırlar. Bu şekilde ceza alan mensuplarını kurtarmaya yönelik örgütlü bir girişimin yapıldığı görülmektedir. Özellikle ilgili hükümlünün karar düzeltme başvurusuyla aynı anda yaptıkları bu planlı girişim, organize faaliyetlerinin fikir ve eylem birlikteliklerinin halen devam ettiğini de göstermektedir.

2) Hatta faaliyetlerinin bu düzeyde de kalmayıp somut kişileri hedefleyen şekle de yöneldiği görülmektedir. Nitekim suçlananlardan Mehmet Ağar bir televizyon programında Av. Ergin Cinmen'i "Sizin gibilerle her türlü platformda her şekilde hesaplaşacağız. Kesin hesaplaşma bitmemiştir Türkiye'de" diyerek tehdit etmiştir. Çete faaliyetlerinin ortaya çıkarılıp cezalandırılması için çalışan tüm kişi ve kurumlara karşı yapılan bu açık yıldırma girişimi biçim olarak çete faaliyetlerinin tipik görünümülerindedir.

3) Yapılan açıklamalardan, Susurluk davasında yargılanan sanıkların eylemlerinin emir komuta zinciri içerisinde gerçekleştiği ve aleyhine suç duyurusunda

bulduğumuz şahısların da bu suçlara iştirak ettikleri ya da bizzat yönetici ve emir veren konumunda buldukları kendi beyanları ile ortaya çıkmıştır.

4) Yargıtay kararında da değinildiği gibi, Susurluk yargılamasında gerçek sorumlular yargı önüne çıkarılmamıştır. Emir veren konumundaki üst düzey görevliler yargılanmamıştır. Organizasyonun emniyet, ordu ve siyasetçiler içerisindeki üyeleri soruşturulmamıştır.

5) Gazetelere yapılan bu açıklamalar bir suç itirafıdır. Şimdi görev Yargıya düşmektedir. Konumu, sıfatı, görevi ne olursa olsun suç işleyen herkes yargı önüne çıkarılmalıdır. Susurluk sanıklarının yargı kararıyla sabit olmuş eylemlerini gerçekleştirdikleri dönemlerde, karar alma-emir verme yetkisine sahip kişiler hakkında ciddi bir inceleme ve soruşturma yapılarak, çetenin ortaya çıkarılmamış diğer üyelerinin de yargılanması sağlanmalıdır.

6) Örgütün büyüklüğü, sayısız eylem ve faaliyetlerinin bulunması, birçok faili meçhul olay ile ilişkisi, eylemlerinin toplumda yarattığı olumsuz etki düşünüldüğünde, ceza yasamızın terminolojisinin de karşılamadığı "insanlık suçu" olarak tanımlanması yerinde olacaktır. Olay tek tek kişilerin ya da bazı kamu görevlilerinin yetkilerini aşan faaliyeti değildir, kapsamı ve etkileri ile toplumun geniş kesimlerinin ilgisini çeken bir olaydır. Toplumun bu geniş kesimleri haklı olarak bu örgütün tüm bağlantı ve emir/komuta ağıyla ortaya çıkarılmasını ve yargılanmasını beklemektedir. Cumhuriyet savcıları bu tarihsel sorumluluk ile karşı karşıyadır, görevlerini yapmalı, yetkilerini kullanmaktan kaçınmamalıdır.

Sonuç ve İstem: Hakkında suç duyurusunda bulduğumuz ve ilişkisi tespit edilebilecek diğer kişiler hakkında gerekli soruşturmanın yapılarak, cürüm işlemek amacıyla silahlı teşekkül oluşturmak ve yönetmek, kanunun cürüm saydığı fiili açıkça övmek ve tespit edilecek başkaca suçlardan kamu davası açılmasına karar verilmesini talep ederiz.

20 Mart 2002

ÇHD İstanbul Şubesi:**İstanbul Emniyet Müdürü Hasan Özdemir görevden alınmalıdır!**

Bilindiği üzere Finansbank Kazasker Şubesi'ni soymak isteyen iki kişi, güvenlik görevlisi Engin Bozkurt tarafından vurularak öldürülmüştü.

İstanbul Emniyet Müdürü Hasan Özdemir Bozkurt'un iki kişiyi öldürmesi ile ilgili olarak "Görevini yerine getirmiştir. Gidip alından öpeceğim, bizim polislerin yapamadığını yaptı" dedi.

Bu açıklamasını yaptığı 8 Mart 2002 tarihinde Engin Bozkurt daha savcılığa bile sevk edilmemişti. Soruşturmanın tüm adımlarını yürüten, delilleri toplayan polislerin müdürü daha olayın başında, yargının yerine de geçerek kararı vermiş, zanlının iki kişiyi öldürmesini meşru saymış, hatta daha da ileri giderek bunu övülecek bir davranış olarak gördüğünü açıklamıştı.

İnsanlarımızın yaşama güvenliğinden sorumlu emniyet müdürü, iki kişinin öldürülmesini katilin alından öpülmesini gerektirecek bir olay olarak görüyor. Şüphe yok ki bu olay özelinde düşünülürse, zihniyeti bu olan bir emniyet ne delilleri toplamada, ne yargı organlarının isteklerini yerine getirmede objektif olmayacaktır.

Hiçbir güvenlik görevlisinin bir miktar parayı çalan ve kaçmakta olan kişilerin arkasından öldürücü şekilde ve defalarca ateş ederek iki kişiyi öldürme hakkı ve yetkisi yoktur. Güvenlik görevlilerinin silah kullanma yetkisi sınırsız değildir. Silah ancak başka çare kalmadığı zaman kullanılır. Ayrıca yasada 'mümkün olduğunca yaralayak yakalanmalı' ifadesi vardır. Açılan dava ve tutuklama kararı ardından yargılama esnasında bütün bu ayrıntılar tartışılmalı, delillerin sağlıklı değerlendirmesi yapılmalıdır.

Bu yasal durumu elbette ki Hasan Özdemir de bilmektedir ve buna rağmen bu açıklamasını yapmıştır. Biz olayın asıl önemli tarafına dikkat

çekmek istiyoruz. Bu olay, bir kez daha emniyet müdürünün idare anlayışını sergilemiştir. Birçok keyfi ve baskıcı uygulamanın sahibi olan Hasan Özdemir nüfusu 15 milyonu aşan bir kentin emniyet müdürüdür. Emrinde binlerce silahlı memur bulunmaktadır. Bu açıklaması da göstermektedir ki yaşama hakkını hiçe sayan, keyfi bir tutum içindedir. **Açıklaması salt bu olayla sınırlı olmayan, ileriye dönük bir mesajdır. Kendi emrindeki silahlı güçlere, siz tereddüt etmeden öldürmek için ateş açın ben arkanızdayım demektedir.** Aynı gün yapılan bir başka soygunda soygunculara ateş açmayan, onları öldürmeyen polisleri jet hızıyla görevden alarak tutumunu, bakışını ve anlayışını pekiştirmiştir. Bizim polislerin yapamadığını yaptı demesi de bu nedenledir.

Adam öldüreni alından öpen, öldürmeyececeği ceza veren bir emniyet müdürü görevdedir. Bu anlayış insan yaşamına hiç değer vermediğinden insanların öldürülmesini kamuoyu önünde övme kadar rahat hareket etmektedir.

Böyle bir anlayışın emir ve komutasında olan bir polis gücünün olduğu kentte hiç kimsenin hayatı garanti altında değildir. Sebebi veya suçu ne olursa olsun insanlarımızı sokaklarda öldürtmeyi övünç kaynağı gören bir emniyet müdürünün hala görevde olduğu bir ülkede hukukun egemenliğinden, yargının gücünden asla söz edilemez.

İnsanlarımızın yaşamını tehdit eden, yargılamayı işlevsizleştiren bu anlayışa sahip Hasan Özdemir'in derhal görevden alınması gerekir.

**Çağdaş Hukukçular Derneği
İstanbul Şubesi Yönetim Kurulu
18 Mart '02**

Suçlananlar:

- 1- Doğan Güreş (Emekli Orgeneral) Genelkurmay eski başkanı-DYP milletvekili
 - 2- Necati Özgen (Emekli Orgeneral)
 - 3- Hasan Kundakçı (Emekli Korgeneral)
 - 4- Cumhur Evcil (Tümgeneral)
 - 5- Teoman Koman (Emekli Orgeneral)
 - 6- Atilla Kurtaran (Emekli Korgeneral)
 - 7- Adnan Doğu (Emekli Orgeneral)
 - 8- Kemal Çelik (DYP Antalya milletvekili)
 - Eski Emniyet Genel Müdürü
 - 9- Saffet Arıkan Bedük (Ankara Milletvekili) Eski Emniyet Genel Müdürü
 - 10- Hayri Kozakçıoğlu (DYP İstanbul milletvekili) OHAL eski valisi
 - 11- Ünal Erkan (Eski Emniyet Müdürü) OHAL eski valisi
 - 12- Tansu Çiller (Eski Başbakan-DYP Genel Başkanı)
 - 13- Mehmet Ağar (Eski Emniyet Genel Müdürü) Milletvekili
 - 14- Sedat Bucak (DYP Milletvekili)
 - 15- Veli Küçük (Emekli Tuğgeneral)
 - 16- İlişkisi tespit edilecek diğer kişiler
- Suç:** Cürüm işlemek için teşekkül meydana getirmek, bu teşekkülün yöneticiliğini yapmak, kanunun suç saydığı fiili açıkça övmek.

Üç Baro'nun ortak açıklaması...**“Susurluk çetesi”nin ortaya çıkmamış mensupları da yargı önüne getirilmelidir!**

3 Kasım 1996 tarihinde, Balıkesir'in Susurluk ilçesinde meydana gelen kaza sonucu, kamuoyunda “Susurluk çetesi” olarak adlandırılan, devlet içinde de örgütlenmiş bir grup ortaya çıktı.

Halkın deyimi ile “Susurluk çetesi”ni oluşturanların bir bölümü yargılandı ve yargılama sonucu bunların “terörle mücadele” adı altında suç örgütlenmesi içerisine girdikleri, adam kaçırmaya, cinayete, uyuşturucu ticareti, silah kaçakçılığı, terör eylemleri gibi eylemlere yöneldikleri, bu eylemleri organize biçimde yönettikleri anlaşıldı; İstanbul 6 No'lu DGM'si 1997/180 Esas, 2001/3 Karar sayılı ve 12. 12. 2001 günlü kararıyla, Susurluk çetesi mensuplarından suçlu bulduklarını mahkum etti. Yargıtay 8. Ceza Dairesi 2001/16176 Esas, 2001/123 Karar sayılı ve 15. 01. 2002 tarihli kararı ile tüm sanıklar hakkındaki mahkumiyet kararlarını onadı.

“Susurluk çetesi” NATO üyesi ülkelerde oluşturulan “Gladio” tipi örgütlenmenin uzantısı, bir parçası, yüzeye çıkan görüntüsü olarak değerlendirildi.

Ne var ki, “Susurluk çetesi”nin parlamento içindeki ayağı soruşturulmadı, dokunulmazlıkları nedeniyle milletvekilleri, bakanlar yargılanamadılar.

“Susurluk çetesi”nin emniyet güçleri içindeki uzantıları da soruşturulmadılar.

“Susurluk çetesi”nin ordu içindeki uzantıları da bütünüyle ortaya çıkarılmadı.

Yargıtay 8. Ceza Dairesi, onama kararında, **“ulaşılabilir bilgi ve belgelerin, olayın arkasındaki ilişkilerin çözülmesinin güç, karmaşık ve duyarlı makamları ve görevlileri kapsayacak ölçüde olduğunu ortaya çıkardığı(nı)..”** belirterek, **“haklarında mahkumiyet hükmü bulunan sanıklar dışındaki kimi görevliler ile bunlara yardım edenlerin yargı önüne çıkarılmaları görevi”nin “devletin yetkili organlarında olduğu”nu** vurguladı.

İstanbul 6 No'lu DGM'sinin 6 yıl hapis cezasına çarptırdığı bir sanığı “karar düzeltme” isteminin görüşülmesi öncesinde, yargılama sürecinde değerlendirilen eylemlerin gerçekleştirildiği tarihlerde üst düzey önemli görevlerde bulunan ve o günlerde emir verme, yönlendirme yetkisine sahip, şimdi hepsi emekli, biri Genelkurmay Başkanı, biri MİT müsteşarlığı yapmış dört general, iki emniyet genel müdürü, iki OHAL valisi ve dönemin başbakanı, adı geçen sanığı “sahip çıkararak” onu **“KAHRAMAN”** ilan ettiler, yargıyı böylece etkilemeye çaba gösterdiler.

Yargıtay Cumhuriyet Başsavcısı, bazı köşe yazarları ve günlük gazete destekli bu “Kahramanlık” öykülerinden etkilenmedi, karar düzeltme istemini reddetti. Reddetti, çünkü “kahramanlık”, yasaların suç saydığı eylemleri işleyenlere dokunulmazlık zırhı giydirmez, giydirirse hukuka güven kalmaz.

Bağcılar Cumhuriyet Başsavcısı, sanığı korumak ve yargıyı etkilemek üzere onu “Kahraman” ilan edenlerin bir bölümü hakkında TCK'nın 312. maddesi çerçevesinde inceleme başlattı. İnceleme başlattı, çünkü bir

ara önemli görevlerde bulunmuş olmak, suç işleyen eylemlerini bilmek, hatta o eylemlerle ilgili kararlara katılmak, emir vermek yetkisine sahip olmak işlenmiş suçta övme hakkını o kişiye vermez. (Anayasa 137/2; “Konusu suç teşkil eden emir, hiçbir surette yerine getirilmez, yerine getiren kimse sorumluluktan kurtulamaz.”)

Sıra yargının bu yeni durumu, **“KAHRAMAN”** ilan ettikleri sanığın sabit olmuş eylemleri gerçekleştirdiği dönemlerde, karar alma, emir verme yetkisine sahip kişiler hakkında inceleme ve derin bir soruşturma yürüterek, “Susurluk çetesi”nin ortaya çıkmamış mensuplarını da yargı önüne getirmesindedir.

Susurluk mahkumlarına sahip çıkanlar mahkum edilenlerin kahramanlıklarını anlatmak için, Susurluk çamuruna nasıl battıklarını ve onların suçlarına nasıl ortak olduklarını açıklıyorlar. Bu bir suç itirafıdır.

Kendileri doğrudan suç işlemeyip mahkum olan Susurluk sanıklarının suç işlemeye özendirilirse, bu da bir suçtur. Türk Ceza Yasası'nın 64. maddesinde, suça iştirak edenlerin de aynı cezaya çarptırılacağı öngörülmüştür. 65. maddede, suç oluşturan fiille ilgili talimat vermek, suç işlemeye teşvik etmek veya suç işlendikten sonra yardım ve destekte bulunacağının vaadedilmiş olması hali de cezalandırılmaktadır. Bu iştirak olmaksızın, suç oluşturan eylemin gerçekleşmesi mümkün değilse, suça destek ve teşvikte bulunan bu kişiler hakkında maddede öngörülen indirim hükümlerinin de uygulanamayacağı belirtilmiştir.

Örgütü ortaya çıkarmanın yolu, bu açıklamalarla belli olan diğer çete mensuplarının hukuki ve fiili dokunulmazlıklarını kaldırarak onları adalete teslim etmektir. O zaman belki, yalnızca kimlere emir verdiklerini değil, kimlerden emir aldıklarını da açıklarlar ve bu, çetenin uluslararası boyutunun da ortaya çıkarılmasına yardımcı olur.

Son günlerde kendilerini güven duygusu içinde görmeyenler, kendilerini eleştirenleri tehdit etmeye de başladılar. Türkiye, Adalet Bakanlığı da yapmış, dokunulmazlığı nedeni ile yargılanamayan bir milletvekilinin “Sürekli Aydınlik İçin Bir Dakika Karanlık” eyleminin sözcülerinden Av. Ergin Cinmen'i bir TV programında “tehdit etmesi”ni de hayretle izledi. Demokrasi ve hukukun üstünlüğüne inanmış kişilerin ve demokratik örgütlerin böylesi tehditlere boyun eğmeyeceğini de tekrar tekrar belirtiyoruz.

Değerli basın mensupları, Ankara, İstanbul, İzmir baroları üstlerine düşeni yapmaya hazırdırlar, kararlıdırlar.

**Kararlı kişiler korkmazlar;
“Başkasının kahramanlığına ve dokunulmazlık zırhına sığınanlar korkarlar.”**

Saygılarımızla.

Av. Sadık Erdoğan/Ankara Barosu Bşk.

Av. Yücel Sayman/İstanbul Barosu Bşk.

Av. Noyan Özkan/İzmir Barosu Bşk.

16 Mart 2002

Mamak İşçi Kültür Evi'ne keyfi polis saldırısı...**Sesimizi boğmaya gücünüz yetmez!**

Mamak İşçi Kültür Evi 20 Mart günü akşamı sermayenin kolluk güçleri tarafından bir kez daha basıldı. Onlarca polisin katıldığı baskında İşçi Kültür Evi tılan edilirken, iki çalışmamız ve o sırada bizi ziyarete gelen bir dostumuz da gözaltına alındı. Gözaltına alınanlar halen TMSŞ'de tutulmaktadır.

Baskın ve gözaltılar tamamen keyfidir. Çalışanlarımızın ve dostumuzun başına geleceklerden Ankara Emniyeti sorumlu olacaktır. Bu kural tanımazlığın, bu keyfiliklerin, bu azgınlığın nedeni ne peki? Bu sorunun yanıtı İşçi Kültür Evi'nin çalışmalarında saklı.

İşçi Kültür Evi, kuruluşundan itibaren sermaye devleti tarafından paralı eğitim uygulamalarıyla eğitim hakları ellerinden alınan onlarca gence kapılarını açtı. Hiçbir ücret almadan eğitim verdi onlara.

İşçi Kültür Evi, sermayenin yozluğa ve çürümeye ittiği emekçilere ve gençliğe aydınlığın kapılarını araladı. Şehir merkezindeki sanat ve kültür etkinliklerine bırakalım para yetiştirmeyi, yol parasını dahi bulup gidemeyen emekçi halk ücretsiz olarak sanatsal ve kültürel etkinliklerle tanıştı. Kendini anlattı, sorunlarını tartıştı, çekiç tutmaktan başka bir şey görmemiş nasırlı eller umudun türküsünü yazdı. İşçi Kültür Evi, evlerine hapsedilmiş, düzenin çift yönlü baskısı ve sömürsü altında inleyen kadınlara özgürlüğün yolunu gösterdi. Hücrelerinin kapılarını zorladı.

Kıscacası İşçi Kültür Evi, emekçi halka yeni bir dünya sundu, bu dünyanın yaratılması için onlara yol açtı. Yüründü, omuz omuza, yürek yüreğe...

İşte bu saldırganlığın ve gözü dönmüşlüğün nedeni de bu.

Çünkü onlar istiyorlar ki, işçi ve emekçiler karanlık dehlizlerden gökyüzünü göremeden, başka bir dünyanın olanaklı olduğunu bilemeden yaşasınlar. Böylelikle zulüm ve kan üzerine kurulu düzenleri emekçilerin sırtında yaşamaya devam etsin.

Ankara Emniyeti'nin bu keyfi saldırısı, 5 aydır işçi sınıfının gür sesi olan, emekçilerin ve yoksulların yanında ve sorunlarının arkasında duran faaliyetlerimizi engellemeye yöneliktir. Onlar sesimizi boğmak, Ankaralı emekçilerin sahiplendiği bu bayrağı indirmek istiyorlar. Ama bunu başaramayacaklar. Çünkü biz meşruluğumuzu ve gücümüzü işçi sınıfının yıkılmaz ve yenilmez davasından alıyoruz. Çünkü biz milyonlarca emekçinin karşı konulmaz aydınlık geleceğinin temsilcileriyiz. Biz Nazım'ın ve Mayakovski'nin, Gorki ve Brecht'in yoldaşlarıyız. Nasıl ki onlara yaşamları boyunca baskı uygulamakla, susturmaya çalışmakla, bunun için gerektiğinde zindanlara atmakla susturup durduramadıysanız bizi de susturamazsınız ve durduramazsınız, bu mümkün değil.

Bizim türkümüz zindanlarda, fabrikalarda, ocaklarda ve tarlalarda söyleniyor. Bu umudun ve özgürlüğün türküsüdür. Gücünüz yetmedi ve yetmeyecek bu türküyü susturmaya.

Baskılar bizi yıldırılmaz!

Devrimci sanat susturulamaz!

Karanlık değil, sosyalizm kazanacak!

Mamak İşçi Kültür Evi çalışanları

Devrimci kamuoyuna açıklama...

Zorbalık değil devrimci dayanışma!

16 Mart Cumartesi günü bir grup MLKP'li zorba tarafından bir yoldaşımıza yönelik çirkin bir saldırı gerçekleştirilmiştir. Saldırdan bu yana geçen 5 gün boyunca, tüm olanaklar zorlanarak, saldırı hakkında bilgi almak üzere yurtdışındaki MLKP yöneticileri ile görüşme yolları aranmış, fakat bu girişim kendileri tarafından kasıtlı bir tutumla boşa çıkarılmıştır. Kamuoyuna bu açıklamayı yapmadan önce gerçekleşen saldırı konusunda MLKP'nin resmi tutumunu ve açıklamasını öğrenmek partimiz için konunun hassasiyetinden gelen sorumlu bir davranıştır. Fakat öyle anlaşılıyor ki, devrimci bir örgüte karşı provokasyona girişmekte bu denli sorumsuzca davrananlar bu olanağı değerlendirecek sorumluluk anlayışından da yoksundurlar.

Bu durumda tümüyle partimize yönelik olan bu provokatif saldırı hakkında aşağıdaki noktaları devrimci kamuoyunun bilgisine sunuyoruz.

1) Saldırıya uğrayan yoldaş eski bir MLKP kadrosudur ve bir süre önce saflarımıza katılmıştır. Partimizin devrimci gruplar arasında yaşanan bu tür geçişlere ilişkin ilkesel tutumu gereğince, söz konusu yoldaş hakkında MLKP yurtdışı örgütünden zamanında bilgi istenmiştir. Kişiliğine ve yaşamına ilişkin tümüyle öznel değerlendirme kapsamına giren bazı iddialar dışında devrimci konumu ve kişiliğine ilişkin herhangi bir olumsuz bilgi bize verilmemiştir. Bu andan itibaren yoldaşın sorumluluğu saflarımızdaki bir sempatan devrimci olarak tümüyle partimiz tarafından üstlenilmiş ve bu MLKP yurtdışı örgütüne de bildirilmiştir.

2) Bu gelişmeden aylar sonra MLKP'liler, kendisiyle "bitmemiş bir süreçleri" olduğu iddiasıyla, yoldaşla bazı görüşmeler yapmak istemişlerdir. Gerek yoldaş gerekse partimiz, devrimciler arasında konuşulmayacak hiçbir şey olamayacağı anlayışıyla, bu isteme olumlu yanıt vermişlerdir. Fakat muhataplarımız bu iyiniyeti sorumluluğa değerlendireceklerine, bir süre sonra sorunu yoldaşa karşı saygısızlığa ve tacize dönüştürmüşlerdir. Bu sorumsuzca tutumun dozajı zaman içerisinde artmış, yoldaşın davranışlarına çerçeve çizmek ve sınırlamalar getirmeye kalkmak densizliğine varmış, dolayısıyla partimiz için incitici bir hal almıştır.

3) Türkiye'nin bozulmuş küçük-burjuva devrimciliğini iyi tanıdığımız ve bu gibi davranışların zamanında önü alınmazsa neye varacağını çok iyi bildiğimiz için, yurtdışı örgütümüz olaya çok yönlü müdahale etme yoluna gitmiştir. Öncelikle söz konusu yoldaştan MLKP yurtdışı örgütünün sözünü ettiği "bitmemiş süreç" in mahiyeti hakkında gerekli bilgiler alınmış ve bu bilgiler yine aynı alandan saflarımıza katılmış bir başka eski MLKP kadrosu tarafından doğrulanmıştır. Sonuçta ortada MLKP yurtdışı örgütünün sorumsuzluğu aşır tehdi ve tacize varan davranışlarını meşru kılacak hiçbir şey olmadığı görülmüştür.

4) Bu gelişmenin ardından konu MLKP yurtdışı örgütünü en ileri düzeyde temsil ettiği bilinenlerle konuşulmuş, yoldaş hakkında yeniden bilgi istenmiş, yoldaşın devrimci kimliği hakkında bir iddiaları varsa bunu partimiz önünde ortaya koymaları istenmiştir. Böyle bir iddia ortaya konulmamış, tersine, yoldaşın bir devrimci olduğu, bu alanda herhangi bir sorun bulunmadığı açıkça ifade edilmiştir. Bunun üzerine yoldaşa yönelik tehdit ve tacizlerin bir yana bırakılması, açıklığa kavuşturulacak ya da çözülecek bir sorun varsa, bu konuda partimizin yurtdışı örgütünün muhatap alınması önemli hatırlatılmıştır. Bu uyarı, sorumsuzca davranışlar terkedilmediği için, değişik defalar tekrarlanmıştır.

5) 16 Mart Cumartesi günü yoldaşımıza yöneltilen saldırı bütün bu gelişmelerin sonrasında ve MLKP yurtdışı örgütüne yapılan uyarıdan kısa bir süre sonra gerçekleşmiştir. Sürecin toplam seyri gözletildiğinde, saldırı bir kişiye değil tümüyle partimize yönelik bir mahiyet taşımaktadır. Kendilerine önden bunun böyle kabul edileceği net sözlerle hatırlatıldığı halde saldırının yapılmış olması, bu konuda herhangi bir tartışmaya yer bırakmıyor.

6) Bu mahiyetiyle saldırı partimize karşı ölçsüz bir provokasyondur. Bu saldırı aynı zamanda MLKP'ye karşı da bir provokasyondur. Zira olayın siyasi ve

manevi ağırlığı ve önemi iki devrimci örgütü her düzeyde karşı karşıya getirecek niteliktedir. MLKP'ye yönelik düşüncelerimiz ve eleştirilerimiz ne olursa olsun, parti olarak onun bu denli bir sorumsuzluğa kolayca yönelebileceğine inanmadığımız ve inanamadığımız için, bunu ona karşı da bir provokasyon sayıyoruz. Saldırdan bu yana 5 gün geçmesine rağmen herhangi bir açıklama yapmaktan kaçınmamızın ve konuyu öncelikle MLKP yönetimiyle görüşmek istememizin gerisinde de bu düşünce ve inanç vardır. Fakat muhatap alabileceğimiz MLKP yöneticilerinin bu olanağı tepmeleri, bize bu provokasyonun sorumluluğu konusunda bir bütün olarak MLKP'yi muhatap almaktan başka yol bırakmamıştır.

7) MLKP yurtdışı örgütünün bu gibi sorunlarda pek de temiz bir sicile sahip olmadığı devrimci kamuoyunca bilinmektedir. Bir devrimcinin hayatına durduk yerde kastetmek anlamına gelen Kemal Yazar cinayetine yolaçan zihniyet, yolaçtığı ağır siyasal faturaya rağmen, belli ki bugün hala varlığını sürdürüyor. Bağış kampanyalarında çeteci zihniyetle halktan insanlara zorbalık yapıldığını daha yakın zamanda MLKP'nin Merkez Yayın Organı bizzat yazdı ve mahkum etti. Bu çeteci zihniyetin kamuoyuna yeterince yansımamış başka bazı örneklerini ise biz ayrıca biliyoruz.

8) Anlaşılıyor ki, hala altdilememiş olan bu çeteci zihniyet son olayla birlikte şimdi de bizimle sorunlar yaratmaya yelteniyor. Bu konuda MLKP yönetimini ve MLKP'nin devrimci tabanını duyarlı ve sorumlu olmaya çağırarak, partimizin devrimci sorumluluğunun bir gereğidir. Biz solun mücadeleye ölçülemez zararlar veren kötü gelenekleri ve davranışlarıyla araya yıllar öncesinden kalın çizgiler çizdik. Sol içi didişmeler ve çatışmalar bizim geleceğimizde ve pratiğimizde yoktur. Kimse bizi bu alana çekmeye yeltenmemelidir. Bunca deneyimden sonra bu eğilimleri gösterip bunda ısrar edenler hakkında biz ağır kuşular taşımak meşru hakkına sahip oluruz. Zira iki devrimci örgütü karşı karşıya getirebilecek denli kontrolden çıkabilmeyi biz ne kolayca gözü dönmüşlük, ne de basitçe aşırı bir dargörüşlülük olarak görürüz. Düşmana yarayacağı en kör gözlerin görebileceği ve en kısır beyinlerin bile kavrayabileceği bir açıklıkta olan davranışlar, bunda ısrar edenleri şaibe altında bırakır. Bu sözlerimiz kesinlikle parti olarak MLKP'yi hedeflemiyor. Fakat saflarına hakim olmak ve saflarında gerçekleşen bu tür olayların sorumluluğunu taşımak, her devrimci partinin olduğu gibi MLKP'nin de görevidir.

9) 7-8 kişilik bir grup tarafından gerçekleştirilen saldırı, İsviçre'nin başkentinde yapılan büyük bir işçi gösterisinin ardından ve gösterici işçileri taşıyan trende yapılmıştır. Yoldaşımızı zorbalardan elinden bu işçiler almışlardır. Geçmiş yıllarda çeşitli kitle eylemlerinde, bu arada onbinlerce kişinin katıldığı Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht gösterilerinde, kendilerinden ayrılan kişilere karşı benzer zorba davranışlar gösterenleri daha önce de ibretle izlemiştik. Bu anlaşılması güç davranışları partimizle yazışarak anlamaya çalışan Alman sol partileri bile oldu. MLKP'li zorbalardan bunun kötü bir örneğini bu kez büyük bir gösteriden dönen İsviçreli işçiler önünde sergilemiş oldular. Uzun yıllar boyunca, "devrimci şiddet" adı altında sola, emekçilere ya da düzen yanlısı sıradan insanlara ilkesiz ve kuralısızca yönelen şiddetin ya da zorbalığın, bugün toplumda bir bütün olarak devrimci hareketi ne kadar yıpratmış gerçeğini üzerine birilerinin hala doğru dürüst düşünmediği, bunu düşünme yeteneği gösteremediği anlaşılıyor.

10) Dahası ve daha beteri var. Gösterici işçileri taşıyan trende saldırıya uğrayan yoldaşımızın yanında bir de henüz 20 aylık bir bebek olan çocuğu var. Saldırı babasına bu çocuğun gözleri önünde yöneliyor. Aynı günün gecesinde bu 20 aylık bebek krizler içinde sabaha kadar uyuyamıyor. Bir çocuğun yanında ebeveynlerine dokunmamak, geçtik devrimciliği, değerleri olan sıradan bir insanın gösterebileceği bir davranış tarzıdır. Devrimci geçinen zorbalardan, öyle anlaşılıyor ki, bu sıradan insani değerlerden bile yoksundurlar. 7-8 kişilik bir grup oldukları halde, içlerinden bir tek kişinin bile bunu akıl edememesi ve

saldırının önüne geçememesi, devrimcilik adına saflarda tutulan insan malzemesinin bilincine, değerler sistemine, dolayısıyla kalitesine de ibret verici bir gösterge sayılmalıdır.

11) Bu son noktayı geleneksel küçük-burjuva hareketin bozulmuş kimliği ve değerler sistemi üzerinden önemseydiğimiz için, bu konuda bir çift söz daha söylemek istiyoruz. Zamanında bireysel şiddet çizgisi izleyen ve bir tek suikast için uzun ayları bulan büyük emekler harcayan Rus Sosyalist-Devrimcileri örneğini hatırlayalım. Tarihçiler, 4-5 aylık zorlu hazırlıkların ardından nihayet uygulamaya konulan suikastlerin birinde, bombayı atacak militanın son anda öldürülecek generalin yanında çocuklarını farkedince bombayı savurmaktan vazgeçtiğini, böylece eylemi boşa çıkardığı gibi kendini ve arkadaşlarını da tehlikeye attığını kaydederek. Örneği tek olmayan bu türden davranışlar, bu yiğit ve erdemli devrimciler, tüm teorik ve pratik kusurlarına ve neticede ne olduğumuz tarihsel akıbetlerine rağmen, tarih önünde onur kazandırmıştır.

Fakat bizde küçük-burjuva devrimciliği zaman içerisinde öylesine bozulmuş ve dejenere olmuştur ki, mahallede MHP'li diye ev basmayı, küçücük çocuklarının önünde anne-babalarına silah dayamayı ciddi ciddi siyasal eylem ve başarı hanesine yazabilmekte, tutup eylem bildirgelerinde bununla övünebilmektedirler. PKK'nın bu alandaki keyfi ve kuralısız davranışlarının, ölçsüzce uyguladığı çeteci geleneğin ona ve onun şahsında tüm devrimci harekete nasıl ağır bir siyasal faturaya dönüştüğü bilinmektedir. Uzun yıllar süren gözü kapalı PKK hayranlığının onun bazı en kötü yanlarını taklit etmeye yolaçtığını, çeteci zihniyetin bozulmuş küçük-burjuva kimliğinin kendi yansıması olduğu kadar biraz da (birileri için belki de büyük ölçüde) buradan kaynaklandığını da bu vesileyle hatırlatmak gerekir. Bütün bunların önünü açan Abdullah Öcalan şimdi İmralı'da bunun sorumluluğundan kurtulmak için bin dereden su getiriyor. Fakat bazıları hala onun zihniyetinden öğrendiklerini, üsteliklik devrimci bir örgütle karşı karşıya gelme riskine aldırılmaksızın, uygulamaya devam edebiliyorlar.

12) Son olarak devrimci kamuoyu önünde şunu hatırlatmak istiyoruz. Biz bugüne kadar hiçbir devrimciye ya da devrimci örgüte, en ufak bir zorbalığa bile yeltenmedik. Fakat tam da bu aynı nedenle, kimsenin ama hiç kimsenin de bizim, dolayısıyla saflarımızdaki herhangi bir devrimcinin kılına dokunmasına katlanamayız, bunu hiçbir biçimde kabul edemeyiz. Bizim için sol içi zorbalığın hiçbir mazereti, açıklaması ya da sığınağı yoktur. Sol içinde tartışmayla çözülemeyecek, dolayısıyla zorbalığı haklı gösterecek hiçbir sorun kabul etmiyoruz, tanımıyoruz. En zor, aşılması en güç durumlarda bile başvurulabilecek tek meşru yol, kamuoyu ve kitleler önünde teşhir olabilir ancak. Gerçeği ve doğruyu temsil ettiklerine inananlar için bundan daha etkili bir silah olabileceğini sanmıyoruz.

Bir kez daha yineliyoruz. Sol içi zorbalığı reddedenlerin soldan kendilerine yönelebilecek zorbalığa karşı da aşırı bir hassasiyet içinde olacakları gerçeği üzerine birileri iyi düşünmek zorundadırlar. Sol gruplar arasında ilişkiler yazık ki yeterince zayıf ve sorunlu. Bu ilişkileri daha da zayıflatmaya, varolanlara yeni sorunlar eklemeye; hele hele düşmanın elini ovuşturarak izleyeceği, olanaklıysa körükleyeceği, dahası mümkünse hiç yoksun yaratacağı türden olaylara kimsenin mahal vermek bir yana, bir gün seyirci kalmaya bile hakkı yok. "Kimse" derken, elbette en başta devrimci parti ve grupları, burada kamuoyuna açıkladığımız olay çerçevesinde ise elbette MLKP'yi kast ediyoruz. MLKP'yi, İsviçre'de başvuru zorbalığa açıklık getirmeye ve hiçbir gerekçenin arkasına saklanmaksızın onu açıkça mahkum etmeye çağırıyoruz. Bundan TKİP ve MLKP başta olmak üzere bir bütün olarak devrimci hareket kazançlı çıkacaktır.

Kahrolsun provokasyon, yaşasın devrimci dayanışma!

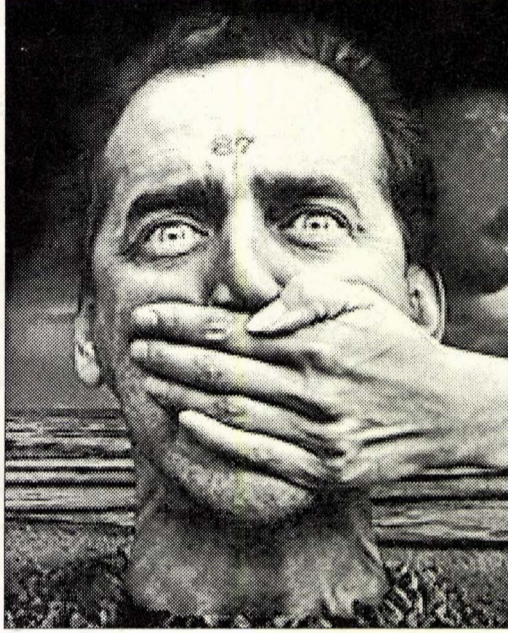
TKİP Yurtdışı Komitesi

21 Mart 2002

Kapitalizmin yarattığı insan tipi...

Kapitalist sistem, doğası gereği artı-değer sömürüsüne dayandığı için, bunu sağlam bir zemine oturtmak zorunda. O sömürüsünün sürekliliğini sağlamak üzere kültürel, ahlaki, psikolojik vb. olarak da kitleleri kendi denetimine almaya çalışır. Bunda başarılı olduğu da söylenebilir. Suskun bir toplum yaratıldığı ölçüde herşeye hakimdir.

Bunlar ışığında, bulunduğum ortamı anlatmaya çalışacağım. Ben bir tekstil atölyesinde çalışıyorum. Daha doğrusu tekstildeki sirkülasyondan dolayı sürekli iş değiştirmek zorunda kalıyorum. Türkiye'de sistemin özellikle 12 Eylül sonrası dönemde yarattığı toplumun bir yansıması işyerimde net bir biçimde görülmektedir. Gemisini kurtaran kaptan, bana dokunmayan yılan bin yıl yaşasın anlayışı pompalanarak, bencil, çıkarıcı, pop-arabesk kültürüyle bunalım yaşayan, pasif, edilgen ve sorgulamayan tipler yaratılmıştır.

Burada özellikle değinmek istediğim konu, "ilaç gibi radyo" söyleminde vücut bulan hasta-ilaç ilişkisi. Bu bir radyo kanalının sloganıdır. Büyük bir kapitaliste ait olan bu kanal tekstil işletmelerinde %85-90 oranında dinleniyor. Kapitalist önce toplumu hasta etmekte, sonra da bu hastalığın kronikleşmesi için ilaç diye tabir ettiği uyuşturucuyu vermektedir. Bu tarz, geleceksiz ve günlük kaygılarla yaşayan insan tipi üretmektedir. İşverene tam bir kul itaatı ile hizmet eden işçi için ise bu "kaderin bir cilvesi"dir.

Bildiğimiz gibi, "biz bir aileyiz, ekmek tekemiz aynı, çalışmak ibadettir" gibi sloganlarla tam bir sükun durumu yaratılmıştır. Böylece patronlar için dikensiz bir gül bahçesi haline geliyor dünya. Tekstil sektöründe bunun yansıması, işçileri rekabete sokup yarıştırmak yoluyla, insanlar arası düşmanlık körükleniyor. Amaç birleşip örgütlenmelerini engellemek.

Kapitalistlerin işçi ve emekçilerde kişilik erezyonu yaratan ve işçi sınıfının bilincini körelten, hasta eden bu oyunlarını bozmamız önemli bir görevdir. Tabii bunun başarılabilmesi için, sosyalist değerleri taşıyan kişilerin örnek bir kişiliğe ve kültüre sahip olmaları gerekmektedir. Alternatif bir insan olmanın yolu, bencil olmayan bir kişilikte ve sınıf çelişkilerini gündelik yaşam içinde yakalayıp en ufak bir ayrıntıda bile dalgalar yaratabilmesinde yatar. İnsanların karşısına kuru sloganlarla çıkmadan önce bir güven ortamı yaratıp onlardan biri olmak gerekiyor. Geleceğimizi ilmik ilmik dokuyarak sabırla örmeliyiz.

Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!

Dersimli Yiğit/Tekstil işçisi

Unutmamalıyız!..

Emekçi arkadaş!..

Bugün "unuttuklarımızdan" bir demet sunuyoruz:

- 12 Mart 2002 günü İHD Ankara Şubesi Ankara 1 Nolu DGM'de kapatma istemiyle yargılandı. Duruşma 25 Nisan 2002 gününe ertelendi.

- 12 Mart 1995 Gazi katliamının 7. yıl dönümünde 2 Mart 2002 günü saat 12.30'da Yüksel Caddesi 'nde Pir Sultan Abdal Kültür Derneği tarafından katliamı kınayan bir basın açıklaması yapıldı. (Toplam katılım 30-40 kişi kadardı).

- 13 Mart 2002 günü Saat 09.00'da Yargıtay'da Tüm Yargı-Sen yöneticilerinin temyiz duruşması yapıldı. Karar; "suç oluşmadığı" gerekçesi ele esastan bozuldu...

- 16 Mart; tarihimizde iki katliamın; 16 Mart 1978 Beyazıt katliamının ve 16 Mart 1988 Halepçe katliamının yıldönümü...

- 19 Mart'ta ABD Başkan Yardımcısı Dick Cheney Türkiye'ye geliyor. İlla da Genelkurmay Başkanı ile görüşecekmiş!.. Ortadoğu'da yeni bir emperyalist saldırı için düğmeye mi basılacak?..

Bu savaşta kimin çıkarları için kimin evlatları cepheye sürülecek?..

- 21 Mart Newroz; başta Kürt halkı olmak üzere Ortadoğu halklarının sömürüye, zulme başkaldırı günü; ve halkların eşit, özgür, kardeşçe, barış içinde yaşama taleplerinin haykırıldığı bayram...

Son sürecin ilk ölüm orucu şehidi Cengiz Soydaş'ı da bir yıl önce, 21 Mart 2001 günü ölümsüzlüğe uğurlamıştık...

- 30 Mart Kızılderle katliamının yıldönümü... Onlar; "teslim ol" çağrılarına; "biz buraya dönmeye değil ölmeye geldik!.." diye yanıt verdiler ve ölümsüzlüğe yol aldılar.

- 8 Nisan 2002 günü aydın ve sanatçılar düşünceleri nedeniyle Ankara 1 Nolu DGM'de yargılanacaklar.

- Aydınlar, onurlu politikacılar, insan hakları savunucuları, aileler düşünceleri nedeniyle cezaevlerine doldurulmaya devam ediyorlar:

- Doç. Dr. Fikret Başkaya Kalecik Cezaevi'nde...

- TSİP Genel Başkanı Turgut Koçak ve MYK üyesi Necmi Özyurda Ulucanlar Cezaevi'nde...

- DEP'li Milletvekilleri Hatip Dicle, Orhan Doğan ve Leyla Zana 10 yıldır Ulucanlar Cezaevi'nde...

- "Ana dilde eğitim istiyorum" diye dilekçe hakkını kullananlar cezaevinde...

- "Tecrit kalksın ölümler dursun" diyen analar, babalar, kardeşler, sevgililer, eşler, öğrenciler, insan hakları savunucuları, aydınlar cezaevi yolunda...

- İHD her Cumartesi saat 12:30'da Kızılay Postanesi'nden Adalet Bakanı Hikmet Sami Türk'e; "Daha kaç insan ölecek? Üç kapı üç kilit açılın ölümler dursun" diye kart gönderiyor. Ama katılan 40-50 kişiyle...

8 Mart 2002 günü Ankara Numune Hastanesi'nde Yusuf Kutlu'yu, 9 Mart 2002 günü İstanbul'da Yeter Güzel'i son ölüm orucu şehitleri olarak uğurladık. 19 Aralık "Hayata Dönüş" operasyonunda katledilenlerle birlikte bu süreçte 89 devrimci öldü, yüzlercesi sakat kaldı.

- ...Ve tamı tamına 17 aydan beri ölüm oruçları; katliamlara, işkencelere, tecrite, sessizliğe inat devam ediyor. Aileler de hergün hastane kapısında, evlatlarının başucunda nöbet tutuyor. Hergün birer-ikişer ayrılıyorlar aramızdan; ölümsüzlüğe doğru; sessiz, sahipsiz, bazen gazetelerde minnacık bir dipnot gibi "haber"le...

"... Kurt uyur,

Kuş uyur,

Zindan uyurdu.

Bir ben uyumadım, kaç leydim bahar:

Hasretinden prangalar eskittim..."

... diyordu şair.

Saydınız mı?.. Kaç mevsim geçmiş?..

Biz unutsak da gerçekler yakamızı bırakıyor mu?...

Bir grup işçi ve kamu emekçisi

Kapitalizm savaş demektir!

1989 Sovyetler Birliği'nin çöküşüyle dizginlerinden boşanan ABD emperyalizmi yayılcı politikalarını ve savaş programını hayata geçirmek için kolları sıvadı.

Afganistan'ı El-Kaide ve Usame bin Ladin'i bahane ederek yerle bir ettikten sonra, Irak'ta yıllardır olduğu gibi Saddam'ı bahane ederek, Ortadoğu'yu ateşe vermeye hazırlanıyor. Böylece, Ortadoğu'nun zengin petrol yataklarına sahip olmak, anti-emperyalist bir potansiyel taşıyan Ortadoğu halklarına boyun eğdirmek, İsrail'in siyonist saldırısına kılıf uydurarak işgale meşruluk kazandırmak istemektedir. Filistinle benzer bir kaderi paylaşan Kürdistan meselesine de el atılmakta, Kürt dinamiği tümüyle tasfiye edilmek

istenmektedir.

Afganistan'da kukla bir hükümet kurduktan sonra sıra Irak'a geldi. Hedefte başka ülkeler de bulunuyor. Afganistan'daki savaşta olduğu gibi bu savaşta da Türkiye'ye kredi rüşveti karşılığında önemli sorumluluklar verildi. Ecevit ABD bizim haberimiz olmadan Irak'a bir operasyon düzenleyemez diyerek, Türkiye'ye verilen rolün önemini vurguluyor. Bu savaşta Türkiye doğrudan yer alacak.

Bu emperyalist savaş ve saldırganlığa karşı komünistleri ağır sorumluluklar bekliyor. Terörle mücadele adı altında halkların kanı dökülmeye çalışılırken, bizler enternasyonalist mücadele bayrağını yükseltmeliyiz.

Antakya'dan bir komünist

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710
Konak/**İZMİR** Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/**ANKARA**
Tel-Fax: 0 (312) 230 11 80

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 **ADANA** Tel: 0 (322) 363 28 78

Ahi Evran Mahallesi Müftülük Cad.
Aydınlar Apt. No: 8/101
KIRŞEHİR Tel-Fax: 0 (386) 214 08 05

Cumhuriyet Mah. Tennur Sok. Cumhuriyet İşhanı
Kat: 3/45 **KAYSERİ** Tel-fax: 0 (352) 2326671

Hürriyet Cad. Namık Kemal Sok. Kaçar İşhanı
Kat: 3 No: 3 **ANTAKYA**

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

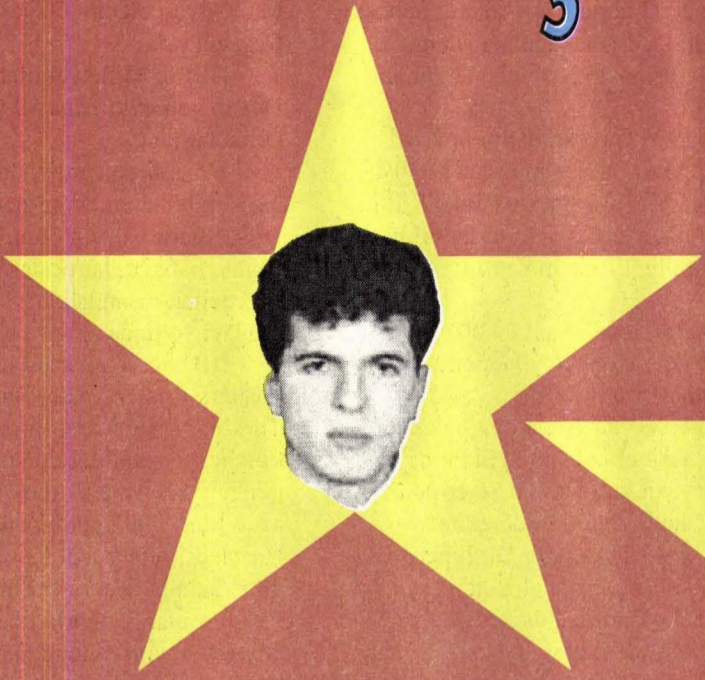
Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık	Yurt içi	30.000 000 TL	Yurt dışı	100 Euro
1 Yıllık	Yurt içi	60.000 000 TL	Yurt dışı	200 Euro

Vural Uzal adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 93937
* DM için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 1002 30100 1051039

No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

Tecrite karşı direniyorlar!

**İnançları uğruna
ölüyorlar!**

**Devrimciler ölmez,
devrim davası yenilmez!**